

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Poetiske og prosaiske Blandinger : uddragne af
forskjellige Maanedsskrifter.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : M. Seest, 1797

Fysiske størrelse | Physical extent:

272, 102, 24 s. :

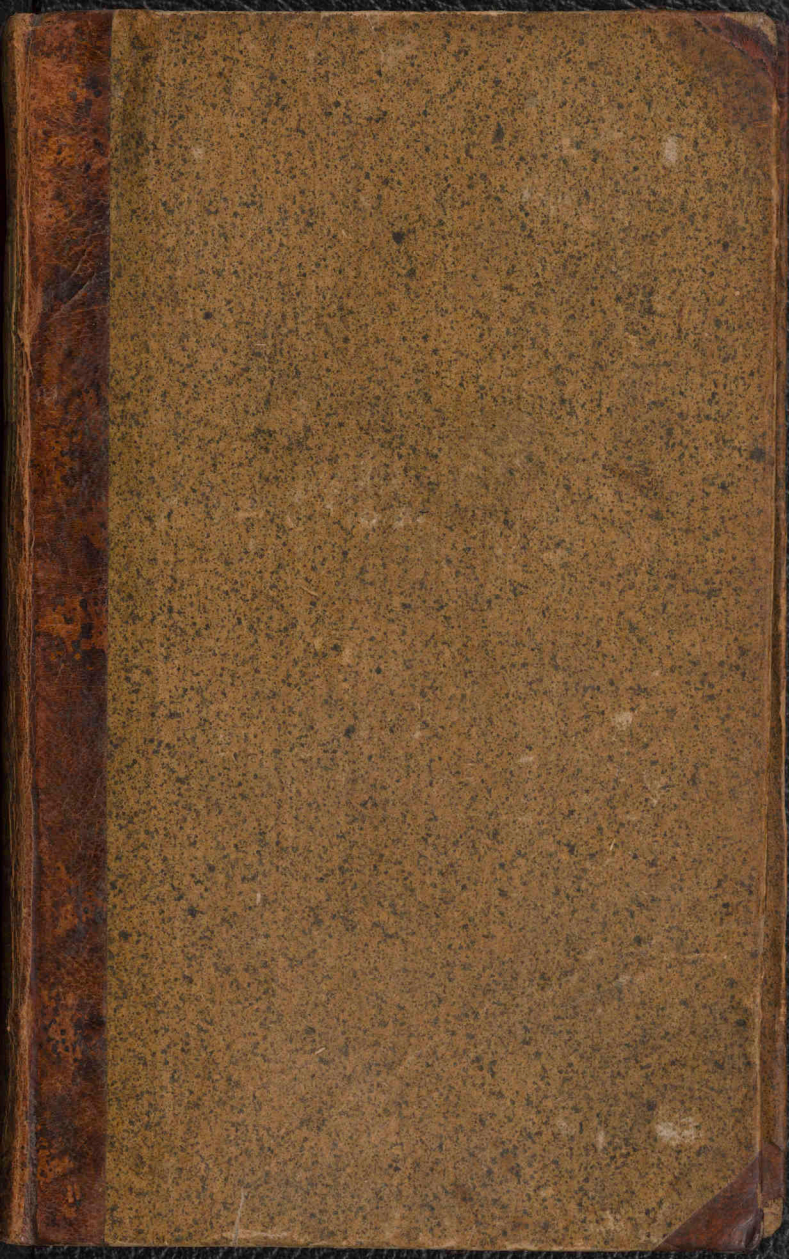
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

439. 52. - 41.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

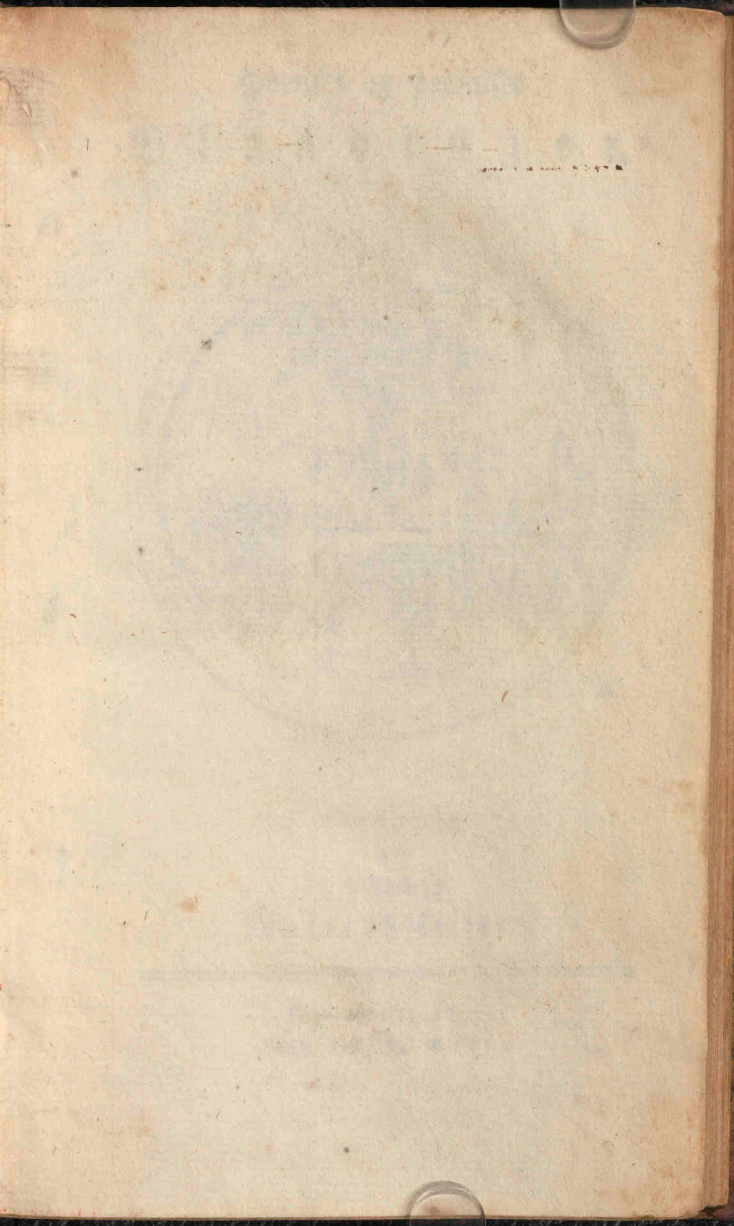
1 1 52 0 8 00062 4

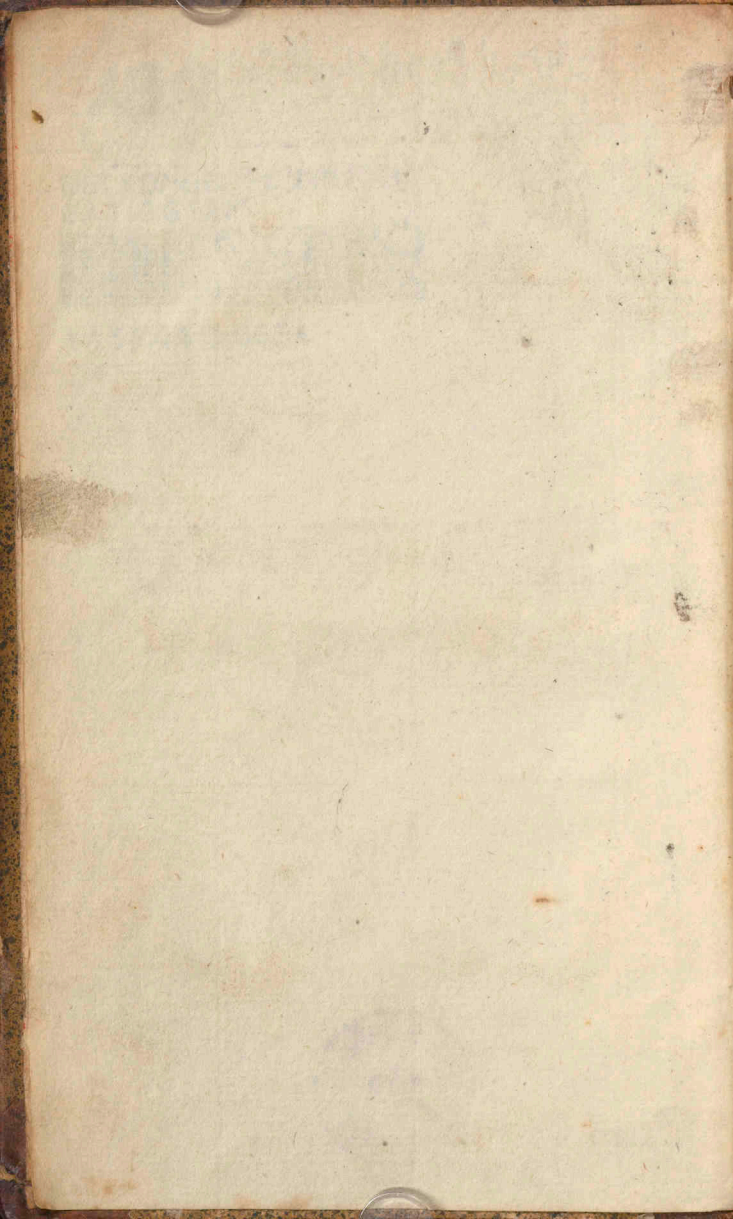

TREX

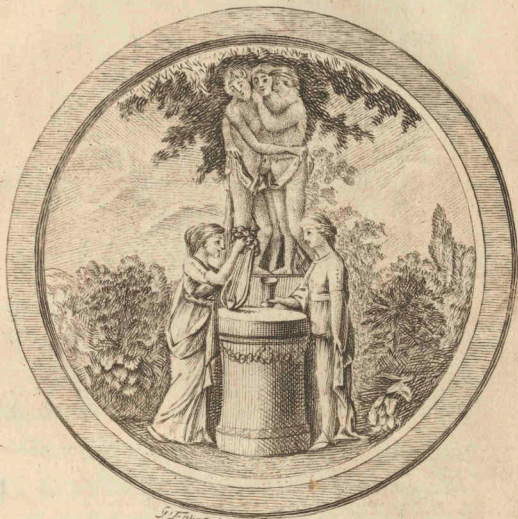
Königs-Bibliothek

Poetiske og prosaiske
Blandinger.

J. Fahrenholtz fecit.

Uddragne
af
forskjellige
Maanedsskrifter.

Kjøbenhavn, 1797.
Trykt hos M. Seest.

Advarsel for stolte Piger.

(Af Moral in Besspielen für Frauentimmer edler Erziehung, 1 Th. S. 21)

Der ere unge Fruentimmer, hvis Person har almindelig Interesse: hvo som seer dem, elsker dem, fort, de ere Skønheder, som erobre alle. Der er en Tid i deres Liv, da de kunde vælge mellem hundrede unge Mand, og dog træffer det sig sædvanlig, at just disse Fruentimmer tilsidst blive meget slet giorte. Hvoraf kan det vel komme? Maa skee kan et Udtog af Karoline Arnolds Levnet give os Forklaring herover.

Karoline Arnold var en Kissmandsdatter i H.... Man havde intet forsømt, for

at give hende den beste Opdragelse, og at danne saavel hendes Hjerte som hendes Forstand saa fuldkommen, som muligt. Unægtelig var hun den elskværdigste og artigste Pige i hele Egnen. Hendes Ansigtssfarve var herlig blandet, hendes Dilevende og talende, hendes Mund skøn og formet, som en Graties Mund, og hendes Bert var over al Beskrivelse fortryllende. Vel havde Smaakopperne efterladt nogle Spor paa hendes Ansigt, men disse smaa Ar vanzirede hende saa li'tet, at hun snarere derved syntes at være skønnere. I hendes Nynt herskede altid noget Simpelt, og overhoved saa fin en Sntag, at det altid syntes, som intet andet Fruentimmer kunde fæste en Rose saa net, som hun. — I hendes Opsørsel havde hun noget Behageligt, og hendes yndige Mine lokkede enhver.

Man kan let forestille sig, at saadant et Fruentimmer ikke spillede nogen ubetydelig Rolle i Selskabet. Hun var den almindelige Beundring og Længsel. De unge Mandspersoner af hendes Forældres Bekiendtskab prisede sig lykkelige formeldst denne Omgang, og enhvers høieste Dnske var, at blive den elskværdige Karolines Mand.

Karolines Opførsel smigrede virkelig ogsaa enhver's Haab, thi hun var mild imod alle, uden Undtagelse, og modtog deres Haandkys med en smilende og beskeden Mine.

Lidt efter lidt indsaae hun sin fordeelagtige Forsarning, saa mange Tilbederes Erbødighed behagede hende, og hun ønskede længe at kunde nyde denne Forsatning. — Men saadant Ønske fører uformærkt til Koketterie, hvorved en Piges Dyd altid bliver mistænkelig. Dog Koketten bliver opdraget til Kokette, og dette var ikke Tilfældet her. Hendes Moder vaagede meget mere med den moderligste Omhu over hendes Sæder. Imidlertid indtraf følgende Hændelse:

Hendes Moder, en meget arbeidsom Kone, holdt ogsaa Karoline til Arbeid. Hun maatte selv forfærdige det meste af sin Pynt, og selv indkøbe den. I sidste Tilfælde lod Moderen altid Stuepigen følge hende, at hun ikke skulde være alene med Krammeren. En god moderlig Forsigtighed, som dog forulykkedes.

Bed de idelige Besøg i Kramboden, hvor hun købte hvad hun behøvede, var hun bleven meget bekendt. Man spøjede og sladdrede sæd-

vanlig en Stund med hende, sørend man opravede hende. Endelig vovede endog Krambodsvennen engang at kysse hende, og altsaa at tage sig Friheder, der paa et offentlig Sted, som en Krambod er, maa fornærme et Fruentimmers Blufærdighed. Man kan egentlig ikke sige, hvad Indtryk denne Opsørsel gjorde paa hendes Følelse: hun bragde sin Koeffure i Orden igien, og syntes at holde sig lige saa ærlig, som forhen.

Næste Morgen bragte en Ubekjendt et Brev. Karoline var just tilstede; hun tog imod det, og bar det til sin Fader. Han aabner det, og læser følgende:

„Jeg er en oprigtig Ven af Deres Huns, og allerede i denne Henseende vilde jeg interessere mig for Dem, men endnu meere, jeg elsker enhver Niges Uskyldighed, og det smertes mig, naar jeg ser den tabes. Hør altsaa: — De har den elskværdigste Datter af Verden; men det er en bekjendt Erfaring: Jo større et Fruentimmers Skønhed er; desto hyppigere ere de Snarer, som man lægger for hendes Dyd, Uskyldighed og Blufærdighed. En ung Niges Dyder overhoved ere saa spæde Blomster, at de behøve den største Pleie, og Blufærdigheden især, thi den
vis.

visner næsten blot ved at røre den. Jeg har mærket, at man hos Riibmand N. har fornærmet denne Deres Datters Blufærdighed, dette kan være et Forspil til videre Forførelse. Det var Skade, om saa god en Pige, saa vel opdraget et Barn, skulde blive et Offer for sin Uerfarenhed. Fordobble Deres Arvaagenhed, endnu kan De hindre det. Jeg er" o. s. v.

Da Arnold kom til det Sted: Jeg har mærket, ic. blev hans Ansigt blegt, og hans Hænder skielvede. Karoline, som elskede sin Fader overmaade, bad ham, om Brevet ingen Hemmelighed indeholdt, at aabensbare hende Aarsagen til sin Uroe, for at kunde tage Deel i hans Smerte. Men Faderen dulgte hende sin faderlige Misfornielse, for ikke maaskee ved en overilet Opførsel endnu mere at fordærve Sagen, og meddeelte sin Kone Brevet. Begge besluttede tilfælles paa en mild Maade at sætte deres Datter irette for denne Opførsel, og at fordobble deres Arvaagenhed.

Om Estermiddagen gik Familien efter Sædvane ned i Haven. Her var det, at Faderen pleiede at fornøie Karoline med moersomme Fortæl-

linger. I Dag fortalte han hende følgende Historie:

„I Arkadien levede engang to Hyrder, Damdt og Daphnis. Begge elskede. — Den unge Hyrdinde, som Damdt elskede, var en blond Pige, men Daphnis elskede en brun Pige. Engang vogtede begge deres Horder, og ikke langt fra Faaredrivten laae et Tempel for Guden Apollo. Deres Samtale kom snart paa deres elskte Hyrdinder. Damdt paastod, at en blond Pige var den smukkeste, og Daphnis gav den brune Pige Fortrin i Skionhed. Deres Tvist tog til: thi enhver af dem vilde eie den skønneste Hyrdinde. Da deres Trætte ikke kunde faae Ende, kaldte de en tredie Hyrde, som skulde afgjøre den. Men denne foreslog, at man skulde spørge Oraklet i Apollos Tempel til Raad. Dette Forslag fandt Bisald, fordi en Guddoms Udsigende er usvigeligt, og man sendte denne tredie Hyrde derhen.

Paa samme Tid, som Hyrden kom tilbage fra Tempet, kom ogsaa de to Hyrdinder. — De vidste intet af den Trætte, der var opkommen over deres Skionhed, og hørte denne Guds Dom, som Hyrden bragte tilbage:

„Den

„Den Pige er den skønneste, paa hvis Kinder blufærdig Rødme endnu blusser.“

„Denne Dom stod dem an, men den syntes ikke at afgjøre deres Trætte. Da Hyrdinderne ikke vidste, hvorfor man havde sendt til Oraklet; saa spurgde de sig for. — Hyrderne fortalte, at de havde trattedes om, hvilken af de to der var den Skønneste. — Ved dette Svar sloge Hyrdinderne Dinene ned, og paa begges Kinder saae man den meest fortryllende Skønhed. — O! sagde Damot! see, hvor min blonde Pige rødmer! — See, hvor min brune Pige rødmer! raabde Daphnis. — Og nu blev enhver af Hyrderne rolig, thi enhver af dem eiede efter Gudens Dom den skønneste.“

Saa er da Blufærdighed, blev han ved, den høieste Grad af Skønhed; men denne Blufærdighed er en spæd Blomst, som en ureen Aande kan bringe til at visne. Et Kys, det er sandt, det er ofte den uskyldigste Gave af en Pige: men om nogen kyskede dig offentlig, saa vilde jeg ansee den, som gjorde det, for en usorsskammeret Næver af din Uskyldighed og dit gode Navn. Og om du kunde glemme dig saa meget, at du modtog dette Kys

med en smilende Modstand, som kun mere opmun-
trede dertil, saa er jeg overbevist, at Blufærdig-
heden endelig vilde forsvinde, og med den enhver
Gnide af uskyldig Skionhed. — O, min Datter,
vaag over denne Uskyldighed, en leflende Pige er
en ussel Skabning.

Da Faderen nævnedes det Ord Kys, vaagnede
alt Karolines Samvittighed. Hun tilstod god-
villig for hendes Forældre, hvad der var foresal-
det i Gaar; et Beviis, at hendes Hjerte endnu
var reent, og kunde modtage alt Gøt. Men for
endnu mere at gjøre hende opmærksom paa en Ko-
kettes frække Sæder, kom han til at tale om Tom-
frue N. . . , som Karoline havde lært at kiende i
den samme Krambod. — „Tomfrue N. . . , sagde
han, kan være dig et Beviis paa, hvor dybt en
Pige kan synke ved Uforsømmenhed. Hun staaer
næsten bestandig i Voden med forpurret Haar, som
en Dulle, hvilken en Spradebasse nylig har om-
favnet, med en fræk Mine, og i en vellystig
Dragt. Hun fornærmer derved Publikum, som
hun skylder Agtelse; thi et Fruentimmer i en of-
fentlig Vod er ikke saameget hjemme, som paa
et offentlig Sted. Hun betragtes af alle Forbie-
gaaer

gaaende: Manden af Jølelse trækker paa Skuldrene, den ædlere Pige rødmer paa hendes Begne, og selv Spradebassen af finere Smag føler Bæmmelse.

Hun anvender Morgenen til Pynt og Mienner, og tager imod Besøg paa Sengen. Hun er meget omhyggelig for at udsøge det bedste Ansigt for den Dag, endnu før end nogen kommer, derfor undersøger hun i Speilet de Mienner, som skulle henrive de forbiegaaende Personer. — Derpaa bringer hun sine Lokker i en skøn Uorden, og lader dem hænge løst ned over det blottede Bryst: hendes Negligeer legger hun i forføriske Folder, og bevæger Lemmerne saa vellystig, at enhver veltænkende Mand af Jølelse rødmer paa hendes Begne, thi selv kan hun ikke mere blive rød.

Du har maaskee selv merket det, hvorledes hun gjør sig Umage for, ved en hvi Latter at tildrage sig den offentlige Forsamlings Opmærksomhed; hvad hun taler, maa enhver høre, og med den største Uforsammenhed siger hun det ganske høit, som et sædeligt Fruentimmer neppe vover at hviske til sin Naboerske. Den beskedne Tausched holder hun for et Kiendetegn paa en bondeagtig

Opførsel, derfor udbreder hun Støi og Larm rundt om sig. — Du veed, hvor ofte hun paa Komædien over to, tre Loger raaber den meest smagløse Dom om Stykket til en af sine Bekjendtere. Der bliver ofte hyffet af hende, det siger intet, naar man kun bemærker hende.

Hun vil være elskværdig i alles Dine, og indgyde alle Dødelige Længsel. Hun vilde være meget misfornøiet, om hun opvakte den hemmelige Følelse af Kierlighed endog kun i en eenestes Hjerte, nei — hun vil erobre alle.

Du seer, at Koketterie, eller den alt for heftige Begierlighed efter at behage alle, er den farligste Feil, som vælger enhver Dyd,

Karoline havde hørt til med Opmærksomhed, og hun følte den største Afsky for saadan en Opførsel; men hun forsaldt ved hendes Forsætning til en anden Feil: hun blev stolt, og betragtede den Erbødighed, man viisde hende, som et skyldigt Offer, man bragde hendes Skønhed og hendes Dyder. Hun var klog nok til at yttre denne Stolthed saaledes, at den ikke affrækkede.

Hun var neppe sexten Aar gammel, saa havde hun allerede de fordeelagtigste Tilbud. Den første
som

som bad om hendes Haand, var en Mand paa nogle og tredive Aar, af en meget anseelig og riig Familie. Han var ikke videre bekiendt i Arnolds Huus, uden altsaa at have talt et Ord med Karoline om Kierlighed, vendte han sig til hendes Fader. Han havde Titel af Hofraad, og var Raadsherre der i Byen, han vilde altsaa gaae lovformelig til Verks. — Arnold havde intet imod denne Forbindelse: det eneste, der mishagede ham, var, at Raadsherren var aldeles ubekiendt med hans Datter. Førend han talte til hende derom, indhentede han de nysigtigste Efterretninger om denne Mand, og de vare alle saa fordeelagtige, at Arnold var overbevist om, hans Datter vilde leve meget lykkelig med ham. Begge Forældrene bekiendtgjorde altsaa Karoline dette Tilbud. Men Karoline var just nu i sin Stolthed og Lykkes første Huus. Hun følte, at hun blev beundret, elsket og tilbedet af hele Verden; og var allerede derved fornærmet, at hendes Elsker ikke havde henvendt sig til hende selv, men betragtet hende som noget, man handler bort. Hun afflog altsaa denne Forbindelse, og gav sine Forældre at forstaae, at hun overalt troede sig endnu for ung til Egteskab,

at

at Partiet vel syntes fordeelagtigt, men at hun umuelig kunde elske en Mand, der var eengang saa gammel som hun, og som desuden var saa trivelig og vel ved Magt, at han syntes at finde mere Smag i et vel besat Taffel, end i en Kone. Hendes Forældre toge imod disse Grunde, og hendes Moder saa meget mere, da hun ikke tvivlede, at en Pige, som Karoline, jo nok vilde faae en Mand, som var rigere, fornemmere og yngre, end denne.

Mere ved Hofraadens Uforsigtighed, end ved den Arnoldske Families Pralerie, udbredte Rygtet om dette Afflag sig overalt, og skrækkede mange af hendes Elskere, som langt fra ikke havde disse udyortes Fortrin.

Blant de Bekjendtere, som havde Udgang i Arnolds Huus, var ogsaa en vis Reserendar Valterson. Maaskee ingen elskede og agtede Karoline mere, end han, og maaskee fortiente heller ingen at agtes mere af hende, end han; thi vel vare næsten alle hendes Elskere fornemmere og rigere, men ingen ædlere. Blant andet var han Forfatter af hiint anonyme Brev, ved hvilket Arnold blev gjort opmærksom paa sin Datter. —

Han

Han hørte ogsaa denne Begivenhed, og dog besluttede han, at bede om Karolines Haand, og gaaer i den Hensigt hen til Arnolds. Valterson var en mandig Skønhed, saa skøn som den unge Apols Statue; alle Piger ønskede at eie ham; men alle disse Fortrin hjalp ham intet. Dog var det Afslag, han fik af Karoline, meget smigrende. „Tro mig, kunde jeg beslutte, at give mig saa tidlig, og jeg kunde vælge mellem hundred Mand; blant dem alle vilde jeg give Dem min Haand.“

Valterson troede, at maaskee hans Stand og de rings Indkomster han nu havde, maatte være Aarsagen til dette Afslag, og foresatte sig saasnart som mueligt at benytte sig af de Connexioner, han havde ved Hoffet. Han reisde altsaa til Residenten, og blev ogsaa snart befordret, dog ikke som han ønskede det, thi han blev udnævnt at reise med til Neapel som Gesandtskabssekretair.

Ikke længe efter meldte sig endog en Landsjuncker. Hans Mama havde ellers undertiden, naar det var godt Veir, bragt ham med sig i den Arnoldske Familie, som hun langt ude var beslagtet med. Nu var Mama død, og Juncker Hans vilde give sig efter Tilbøielighed. — Hans Kierlighed,

hed, eller, som det Følgende viser, hans Medlidenhed faldt paa Karoline. Karoline havde altid viist sig artig imod ham, istæden for at de andre Fruentimmer loe ham ud, og derfor troede han, at hun var dødelig forelsket i hans Person. Da han hørte det Afslag, hiin Hofraad havde faaet; raabde han: „Det har hun sikkert giort for min Skyld. Den stakkels Pige maa ret græmme sig, at jeg endnu ikke har meldt mig, — hun vækker min Medlidenhed. — Nu jeg skal nok komme, gode Karoline!“

Man maa virkelig tilstaae Junker Hans, han var det frommeste Kræ af Verden, og desuden besad han endnu ganske egne Dueligheder. Han kunde sylte Aprikoser, og lave Gelee, og dette vidste han allerede. nogle Aar efter, at hans Moder havde vænt ham fra Patten, thi hun gav ham selv Bryst, endskjønt Doktorne havde forskrevet ham Eselsmælk. Hun lod ham ikke gaae ud. „Gaae ikke ud, lille Hans, sagde hun, man kan saa let forkisle sig.“ Istædet for altsaa at gaae paa Jagd, og udøve en Heltedåd, at nedlegge en Hare, sad han hos Mama, og lærte af hende at lave Beafsteg. Han kunde bage langt bedre Pandekager,

end

end hans Søstre, og i at bage Tærter, søgte han sin Lige i hele Landet. Han var i øvrigt meget fredelig, kun med Kokkepigerne kunde han ikke forliges, thi de skurede ham aldrig Tallerkenerne rene nok.

Han meldte sig nu, og han saae temmelig stadselig ud, thi han havde en Navnepude paa, fordi det blæste lidt.

Hr. Arnold. Nu, velkommen Hr. Junker, hvad Nytt bringer De?

Junkeren. Hahaha! (han tørrede Sveden af Ansigtet, og med Lommeørklødet falder en Seddel af Lommen).

Mad. Arnold. Der faldt en Seddel af Deres Lomme. Wie, det er vist et Kierlighedsbrev.

Junkeren. Hahaha! — Nei, det er en Melkeregning: jeg kan got regne. — Hvor er vel Deres Jomfrue Datter? Jeg kommer egentlig for hendes Skyld.

Mad. Arnold. Saa, saa! See, der kommer hun just.

Karoline. Ei, Tienerinde, Hr. Junker.
Nu De er jo saa sjelden at see, som en hvid Sparv.

Junkeren. Hahaha! Jeg er ingen Sparv,
jeg er en Adelsmand.

Karoline. Det forstaaer sig. Hvilke be-
hagelige Nyheder bringer De ellers med?

Junkeren. Hahaha! De vil glæde Dem.

Karoline. Nu?

Junkeren. Hahaha! Jeg vil ægte Dem.

Karoline. Mig?

Junkeren. Ja, De troer det ikke.

Karoline. Det har De fuldkommen Ret i.

Junkeren. Og dog er det sandt.

Karoline. Det er umueligt.

Junkeren. Men dog virkelig. Jeg æg-
ter Dem.

Da man saae, at det var hans Alvor, antog
man en anden Tone, og Forældrene overlode til Ka-
roline, hvorledes hun vilde blive færdig med ham.
— Naturligviis gav hun ham et bestemt Afslag,
hvorover han i Førstningen saae paa Karoline med
et par store Dine og aaben Mund, og tilsidst grød
bitterlig.

Der forgik nu næsten ingen Maaned, hvor Karoline jo havde nye og fordeelagtige Tilbud. Dog var det besynderligt, at Frierne syntes at blive alt flattere og flattere. Hendes Forældre vilde vel ikke tvinge hende til nogen Forbindelse, men efterhaanden blev hendes Fader bange.

„Min Datter, sagde han engang til hende, der har allerede mangen brav Mand begiert dig, som jeg nok havde ønsket til min Svigersøn; men, som mig synes, har disse Mands Dyder bekymret dig lidet, din Forsængelighed stræber stedse høiere. Dette Træk staaer mig ikke an. En forstandig Pige vælger en god, retskaffen Mand, for snart at blive Moder til vakke Børn. Troer du da, at man kun lever lykkelig i en fornem og glimrende Stand? Jeg frygter, jeg frygter, at der kan komme en Tid, da du vil ønske dig en Mand, uden at faae ham, og da du vil byde enhver Usling din Haand, som du nu foragter. Lad mig fortælle dig en Fabel.

„En Fader gik i en Skov med sin Søn, og gav ham Tilladelse til, af alle de Træer, som de traf paa Veien, at vælge eet, dog saaledes, at han ikke kunde faae det Træ, han engang var gaaet

forbie. Ved Indgangen til Skoven stod en herlig Eg, under dens Skygge hvilede Vandrerer, og under dens Løv besiermedes Fuglene for Regn og Blæst. Sønnen saae den, det var det første Træ, og han lod det staae. Man gik videre, og kom til en rank Fyr, hvis Top rakkede til Skyerne; et herligt Syn for Diet: Fyrren behagede ham, men han lod den staae. Det tredje Træ var nylig plantet, en stærk Tørke havde fordervet det i dets første Blomstren. Det forstod sig, at Sønnen ikke valgte dette Træ. Men strax efter kom de til en stærk Bøg, som nok var værd at ønske sig, men Sønnen gik forbie, thi han smigrede sig med det Haab, at Træerne vilde blive alt bedre og bedre. Han bedrog sig, den Arme! de bleve alt slettere og slettere. Dog valgte han ikke engang af disse slettere, thi hans smigrende Haab forlod ham ikke, og saaledes kom han til Enden af Skoven, hvor han endelig maatte tage et tørt, usfelt Birketræ, om han ellers vilde have noget Træ af Skoven."

Anvendelsen kunde Karoline let gjøre, og om netop i Dag saadan en Mand, som de foregaaende vare, havde begiært hende, vilde det maaskee have

have lykkes ham. Men det Indtryk varede ikke længe, det blev undertrykket af hendes Stolthed; thi den Mening, hun havde om sit eget Værd, var virkelig meget stor, derfor sank hendes Haab ikke det mindste, da hendes Yndigheder desuden blomstrede endnu, og hun saae endnu en Skare af Tilbedere omkring sig.

Indtil hendes tyvende Aar havde hun endnu mangen Frier, men ikke en eneste, som i Henseende til Fødsel eller Rigdom var hendes Overmand. Vel blev hun ogsaa omringet af meget fornemme Herrer, men ingen af dem talte om nogen Forbindelse, og mange førte sig endog saaledes op, at det lod til, som de ikke havde de fordeelagtigste Begreber om Karolines Dyd. — Denne Meening var meget uretsfærdig, og Karoline trak sig ud af deres Omgang, saasnart hun mærkede den.

Fra det tyvende til det to og tyvende Aar bleve Frierne overmaade sieldne, og vare desuden Mænd, ved hvilke en Pige kunde have mange Bestændigheder. Den sidste var en overmaade riig Enkemand. Han var over fyrgetyve Aar gammel, og havde tre Børn. Den ældste Søn var Officeer, og de to Døttre allerede temmelig vorne.

— At blive Stedmoder til tre Børn, til en Søn, som hun langt heller havde ønsket til Mand end til Stedsøn? — Vist nok en haard Prøve — men Karoline var alt to og tyve Aar. — Hun var tvivlsraadig, hvad hun skulde gjøre: Forældrene raadede hende stærkt dertil; endelig afflog hun det.

Fra det to og tyvende indtil det fire og tyvende Aar tilbød sig intet Partie. Hun havde vel endnu en heel Hob Tilbedere, som sukkede om hende, men ingen af dem begierte hendes Haand: man betragtede hende som en smuk Skueret, som stod der til at see paa, men ikke til at nyde.

Nu begyndte hendes Forældre at angre deres Estergivenhed, og erklærede hende, at hun ved første givne Leilighed, naar den ikke var ganske ufordeelagtig, nødvendig maatte give sig. Karoline indsaae, at hendes Forældre havde Ret, og hun taug. Hun føelte nu selv det Ønske, at være i Besiddelse af en Mand. Hun indsaae nu, at forelsket Spøg og Glimmer vel er en sød Leeg i Ungdommen, men bringer en Pige bort fra fast og varig Lykke. — Men hendes og hendes Forældres Ønske var nu forgiøves, hun blev alt sex og tyve Aar, og der fandtes ingen Leilighed. For-
gives

gieves lod man nogle af hendes gamle Friere son-
dere, forgieves udsprede man det Rygte, at For-
ældrene hidtil havde afholdt hende, men selv øn-
skede hun en Forbindelse, hun var engang i det
Nye, at hun elskede den ugipte Stand, og ingen
havde Lyst til at hente sig en nye Kurv.

Denne Skiebne havde det Indtryk paa Ka-
roline, at hun virkelig foresatte sig, at blive ugipt,
og at unddrage sig det menneskelige Selskab. Dette
gjorde hun, og naar hun ikke kunde undgaae et
Selskab, saa førte hun sig op imod Mandsperso-
nerne paa en Maade, som forekom alle latterlig,
fordi man ikke var vant til den hos hende. — Da
var den hele Smil borte, som dannede saa skönt
et Hul i hendes Kinder; da hørte man ikke mere
den attiske Vittighed, hvormed hun krydede Sam-
talerne: hendes Mine var alvorlig, som en ær-
værdig Matrones Mine. — Men denne Epoke va-
rede ikke længe, og det Forsæt, at blive ugipt,
forsvandt snart. Hun skielvede for Navnet af en
gammel Jomfrue, og var bragt til Fortvivlelse.
Maaskee vil man beklage hende ved følgende Hi-
storie.

En vis Italiener, Eselini, den styggeste
Gnipind i Byen, mistede sin bedagede Egtfælle,
en sand original Mittengryn. — Denne Kone hav-
de paa sin Dødsfeng et besynderligt Indfald.

„Kiære Eselini, sagde hun, du veed, hvor
huusholderst jeg altid har været. — Jeg beder dig
for Guds Skyld, sæt ikke de Penge overstyr, som
jeg med saa megen Svæd har sammenskrabet. Du
er langt fra ikke endnu økonomisk nok. Gud veed,
hvorledes jeg altid har maattet see dig paa Fin-
grene. — Du maa derfor giwte dig igien, og det
med en klog og huusholderst Person. — Jeg kien-
der een, og om du lover mig, at tage hende, saa
vil din Forsatning blive meget fordeelagtig. Jeg
har testamenteret denne Person min samlede Skat
af hundrede tusend Rigedaler til Medgiwt, og selv
er hun ikke fattig. Lover du mig altsaa, at ægte
hende?“

Den gamle Italiener, som formodede, at
det var et gammelt Møbel af hendes Bekjendtskab,
og dog ikke gierne vilde give slip paa Skatten,
vidste hverken Naad eller Hielp. — Han var des-
uden en gammel Gief, og troede sig endnu rask
nok til, med en tilkommende Kone at efterlade sig

Arvinger til sine store Rigdomme. — Ja siden hans Kone blev syg, havde han endog kastet Dørene paa Karoline, og naar han hos sig selv overlagde hendes forladte Tilstand og sin Velstand, forekom det ham, som han havde det største Haab for sig. — Han blev altsaa meget bestyrset ved dette Forlangende, og taug. Den Gamle blev vred. — „Nu saa tael, eller jeg skal nok vide at straffe dig.“ — Gierrighed seirede snart over Kierligheden, og han svarede, at han vilde gjøre alt, hvad hun vilde befale ham. „Swærg mig det til!“ sagde den Gamle, — og Eselini svor. „Det var din Lykke,“ sagde hun, „jeg befaler altsaa hermed, efter min Død saa snart som muligt at ægte Jomfrue Arnold. Det er en meget fornuftig og huusholderst Dige, jeg kiender hende, og er overbevist om, at hun efter min Død vil bestyre min og din Formue got.“

Da Eselini hørte dette, faldt han paa sine Knæ, gientog sin Ced, og tog alle Tilskedevarernde til Vidner. Derpaa forlangte den Gamle, at man skulde hente Karolines Fader. Han kom, meget nysgierrig efter, hvad man vilde ham i et ubekiendt Huus? — Den gamle Madame Eselini

var nær Døden, Hun leverede ham et Papiir, efter hvilket Karoline skulde have hundrede tusinde Rigsdaler, isald Eselini ikke vilde ægte hende. — Arnold vilde læse; men just døde Konen, og han gik tankesfuld hjem, hvad der vel i dette Testamente kunde angaae ham.

Han læser det tilligemed sin Kone, og begge falde i Forundring over det besynderlige Testament; men hverken Fader eller Moder vovede, at tale til deres Datter derom, fordi de frygtede, at krænke hendes Hjerte formeget.

Endelig kom Eselini selv. Han var en mager Mand med et guult Ansigt: som, naar han istædet for sin Stof havde havt en Lee, eller et Timeglas istædet for sit Lommeuhr, saa vilde man have holdt ham for Døden i legemlig Skikkelse. Det traf sig ved et besynderligt Tref, at Karoline var ganske alene hjemme. Med de største Komplimenter traadde han ind i Stuen. Karoline vidste ikke, hvordan hun skulde bære sig ad med ham, thi i hans Dragt var det Gamle og Nye, det smagløse og smagsfulde saa blandet mellem hinanden; hans Ansigt var saa smidskende, og hans Ord saa overhaands søde, at hun vilde have leet høit,

høit, om ikke paa den anden Side hans Udseende havde havt noget Frygteligt. — Karoline var i den største Forlegenhed, thi han beraabte sig stedse paa hendes Fader, og paa sin døende Kones Villie, men alt det var en Hemmelighed for hende, Efterhaanden blev alting forstaaeligt, og den gamle Eselini fortalte hende den hele Begivenhed fra Begyndelse til Ende.

Karoline kunde ikke begribe, hvorfor hendes Fader havde dulgt denne Omstændighed for hende. — Endelig spurgde den gamle Eselini, hvad han torde haabe af Signora? — Og Karoline — som forenede alle sit Kønns Yndigheder i sin Person, som havde en heel Skare af Tilbedere efter sig, hvis Kydskhed aldrig havde været mistænkelig, som selv eiede en betydelig Formue. — Karoline svarede: at det var ham tilladt, at begiere hende af hendes Forældre. Hun vilde altsaa heller kaldes en gammel Satyr's Kone, end en gammel Jomfrue.

Imidlertid talte Karoline intet om dette Besøg til hendes Forældre; hun vilde oppebie, hvad de selv vilde beslutte, naar den gamle Eselini kom igien næste Dag. Han kom, og begge modtog

ham med siensynlig Forvirring, hvilken blev endnu større, da han begjærede Karoline.

Hr. Arnold. Jeg veed virkelig ikke, hvad jeg skal svare Dem..

Mad. Arnold. Vor Datter vil græmme sig ihjel, naar hun hører det Sivtermaal.

Eselini. Har hun da siden i Gaar viist saa stor Modbydelighed for mig?

Mad. Arnold. Siden i Gaar? hvorledes forstaaer De det, Hr. Eselini? Vi har endnu ikke sagt hende et Ord om den hele Ting.

Eselini. Jeg troer det — men har Deres Jomfrue Datter siden i Gaar ikke talt om mig?

Mad. Arnold. Ikke det mindste.

Eselini. Ikke? Jeg var her alt i Gaar, for at have den Ære, at tale med Dem paa begge Sider.

Mad. Arnold. I Gaar?

Eselini. Underdanig Tiener; jeg fandt Deres Jomfrue Datter alene, forestillede hende Omstændighederne, og hun tillod mig, at tale derom med hendes Forældre, og at bede om deres Samtykke.

Mad.

Mad. Arnold. Har vor Datter gjort det? Det er umueligt! umueligt!

Eselini. Jeg beder om Forladelse — det var jo eenfoldigt, at ville bedrage dem i saa Henseende.

Hr. Arnold. De tillade, at vi kalde hende, førend vi kan sige Dem vor Beslutning.

Eselini. Meget gierne.

Madam Arnold kaldte hendes Datter, og denne bekræftede Sandheden af det, den elskværdige Eselini havde sagt, og erklærede for sine Forældre i Eselinis Nærværelse, at hun havde intet imod dette Partie. Eselini bad om Tausshed indtil den Tidspunkt, da de virkelig vilde forene sig, og Madam Arnold forsikkrede ham, at hun ønskede, det hele Giøttermaal maatte blive en evig Hemmelighed. — Moderen kunde overalt ikke give sig tilfreds, og derfor gik Karoline ud.

Mad. Arnold. Karoline troer maaskee at støde os, og bliver et Offer for den barnlige Frygt.

Eselini. Hahaha! Jeg forsikkrer Dem, hun ægter mig gierne. Jeg var engang en meget smuk Mand, og —

Mad.

Mad. Arnold. Det maa være meget lange siden.

Eselini. Nu, jeg tænker, at jeg endnu kunde passere. Deres Jomfrue Datter er en Kien- dere. Jeg vil vадde, at, om jeg vilde overlade hende de hundredtusend Daler, uden at ægte mig, vilde hun dog foretrække Givtermaalet.

Mad. Arnold. Det Beddemaal vilde De sikkert tabe.

Eselini. Nei, nei, tag mig paa Ordet. lad Deres Jomfrue Datter komme, og De skal see, De skal see.

Madam Arnold var virkelig opbragt; hun kaldte ad Karoline, for at bestemme denne forsængelige Graaskieg.

Eselini. Jomfrue, Deres Moder forsikkrer mig, at De indgaaer denne Foreening blot for ikke at mishage Deres Forældre, og altsaa bliver et Offer for Deres barnlige Frygt, — om saa er, saa overlader jeg Dem de hundredtusend Daler, uden i mindste Maade at paaftaae en Forbindelse.

Karoline. Nei, nei, jeg tager ikke imod disse Penge; De har engang tilbuden mig Deres Haand, jeg har modtaget den, og derved bliver det.

Eselini.

Wielini. Seer De. — Jeg vidste nok, at Deres Gomsfrue Datter er Kiendere nok til, i det mindste ikke at finde mig hæslig.

Denne Karolines Opførsel var næsten ubegribelig for hendes Forældre, dog besluttede de, at lade hende have sin fuldkomne Frihed, og om fire Uger skulde Bielsen gaae for sig.

Man tager meget fejl, om man troer, at Karoline elskede denne Mand. Hun gjorde dette Skridt, fordi hun skielvede for Navnet af en gammel Gomsfrue. Det var hende høist sandsynligt, at hun maatte blive det, da der i fire Aar ingen havde vovet at begiere hende. Denne Omstændighed havde gjort hende forbittret paa det mandlige Køn, og især paa dem, som allevegne omringede hende, og dog aldrig yttrede noget Onske om en Forening. — Hun var derved bragt til Fortvivlelse, og besluttede at tage enhver, naar det kun var en Mand. Hun ansaae sig i øvrige ung og smuk nok til, ved denne Forening at frænke dem, som havde blet forlange, og aldrig havde vovet, at begiere hendes Haand.

Smidlerid blev Karolines Forlovelse bekiendt. Mange faldt i Forundring derover, andre

dre loe og spottede over hende, atter andre vare opbragte over hendes Forældres Tilladelse, andre igien beklagede hendes Skionhed og Ungdom, og saaledes var hun en Samtale for ethvert Barn.

Kort før denne Begivenhed var Valter-son kommen tilbage fra Neapel, og havde saaledes anbefalet sig til sin Fyrste, at han gjorde ham til Finanzraad. Valterson vilde have holdt sin Lykke for fuldkommen, om han havde kundet deele den med Karoline, thi hvor mange Skionheder han end havde seet i Italien, saa var hans Kierlighed dog ikke udstøttet. Men saa store hans Ønsker vare, saa lidet var hans Haab. Han havde alt været ni Aar borte, og havde intet Svar faaet paa de Breve, hvori han erkyndigede sig om Karoline hos en af sine Venner, thi denne Ven havde selv Die paa hende.

Nu kom Valterson selv, just paa den Tid, da Karoline var bleven til en Byesnak, og denne Snak kom ogsaa for hans Øren. Han skynder sig hen til Arnolds; ved at see ham sølte Karoline en sød Baven giennem alle Lemmer: hun havde ofte tænkt paa ham, thi han var hende allerede derved merkvoerdig, at han var den eneste blandt
alle

alle hendes mangfoldige Tilbedere, som hun nogen-
 tid havde givet et Kys, — det var ved hans Afsted.
 — Valterfon erindrede hende om dette Kys, og
 tilsvor hende, at han siden den Tid ikke havde be-
 rørt noget Fruentimmers Læber: han erindrede
 hende om hiint smigrende Haab, hun havde givet
 ham, da han forrige Gang begierede hendes
 Haand; sagde hende, at hans Hjerte slog endnu
 lige saa varmt for hende, som før, tog fat paa
 hendes skielvende Haand, og kysfede den med fy-
 rig Kierlighed. — Karoline græder, Moderen
 græder med; Faderen staar i Tanker; Valterfon
 imellem Frygt og Haab, alle tier. — „De er
 min Søn,“ raaber med eet Faderen. — „Min
 Søn,“ siger Moderen; — „min troe Valter-
 son!“ udbryder Karoline; — og i samme Nie-
 blik omfavne Fader, Moder, Søn og Datter
 hinanden. En rørende Gruppe!

Neppes vaagnede de af deres søde Henrykkelse,
 saa lod — Eselini sig melde. Karoline forlod strax
 Bærelset, og Hr. Arnold tog imod ham: han
 foregav, at hans Datter ikke befandt sig ganske
 vel, og at han altsaa ikke kunde faae hende i Tale.
 Arnold havde i Ginde at overlægge de Forholds-
 reg:

regler, man maatte tage, for at faae den stakkels forelskede Satyr til at blive reent borte. Eselini gik meget bedrøvet bort. Endnu samme Dag hørte han, at en af Karolines forrige Elskere var ankommen i Arnolds Hus. Han skielver ved denne Efterretning, hans Jaloufie vaagner, strax han har faaet denne Tidende gaaer han atter hen til Arnolds, men han faaer ikke Karoline at see. Han kommer næste Morgen igien, forgieves; om Middagen, forgieves; om Estermiddagen, altsammen forgieves. Nu var han vis paa, at man vilde skule Karoline for ham. Hans Jaloufie gjorde ham rasende, tusende gange ønskede han sig i Italien, for at kunne leie en Bandit: endelig beslutter han selv at myrde Karoline.

Hendes Sovkammervinduer vendte ud til Haven, dette vidste Eselini. Klokken tolv om Natten kommer han med en Dolk og en Reebstige. Det lykkes ham, usformærkt at komme ind i Haven. Men just som han gior Stigen fast, og vil krybe op til Vinduet, hører Gartnerens Hund en Strøi, og begynder at gise; Gartneren springer ud, slipper Hunden løs, denne griber fat paa ham, kaster ham til Jorden, og er færdig at dræ-

dræbe ham. Gartneren kommer til, gjør Al-
 larm, alle vaagner og løber til, og til deres største
 Forundring seer de den halvdøde Eselini ligge der,
 med det ene Been indviklet i Kæbstigen, og ved
 Siden af ham en Dolk, han havde tabt. Arnold
 giettede hans Forsæt. Han blev baaren hjem, og
 tilstod om Morgenens sin Gierning, om Eftermid-
 dagen døde han af sine Saar.

Saaledes hævedes ved denne ulykkelige Hæn-
 delse en Vanskelighed, som Arnolds hele Familie
 ønskede, maatte blevet hævet paa en anden
 Maade.

Karoline blev nu Valterfons Forlovede, og
 snart efter hans Kone. Hun havde havt mangen
 Skiebne meer i Verden, end andre Piger, men
 desto lykkeligere fælte hun sig og. Hun saae nu
 den store Verden igien, men hun løb her langt min-
 dre Fare, end enhver anden, thi hendes Skieb-
 ne havde gjort hende forsigtig. Hun var endnu
 en tillokkende Skønhed, men hun elskede kun sin
 Mand, og fortiente sig derved alles Agtelse.

Men ikke enhver Dige maatte have Karoli-
nes Skiebne. Derfor vogter eder, I stolte Skis-
ne! at I ikke tilsidst falder i en gammel Sa-
tyrs Lod!

Staal.

Non-

Nonnen i Cellen.

Die Blumenkette der Geselligkeit

Durchschlag, o Jungfrau, eure Pfade nicht.

Euch spendete des Lebens Rosenzeit

Nur welche Kränze, wie der Gram sie sicht.

Matthison.

Her i evigt traurigt Stille

Følt, som Gravens Kolde Fred:

Her, hvor Maanens Glimt kun spille

Svagt igiennem Sittret ned:

Her i øde, skumle Huler

Læber sig min Klage hen.

Ingen Medynkstaare falder

Med fra Vennekind ved den.

Gud! mig siger dette Hjerte:

Du er idel Kierlighed!

Gud! og dine Præster lærte

Mig at slynge Kierlighed!

Skal jeg da paa Jorden sanke
Idel Kummer, idel Harm?
Skal mit Hierte evigt banke
På uopfyldt Længsel varm?

O hvor sødt og skönt at vandre
Tryk ved trofast Mages Haand,
Og at bære med hverandre
Slavekieder, Rosenbaand.
Modernavn! — ha! Flammer strømme
Giennem Brystet her ved dig!
O de Duffer! o de Drømme!
Jkkuns Savnet følger mig.

Ubemærket Rosen spirer,
Ubemærket segner den,
Og dens Dødsuk af Zefiret
Viftes til min Celle hen.
Ubegrædt, som den, jeg blegner!
Kinders Roser blomstre af.
Søde Rose! hvorfor segner
Du endnu ei paa min Grav?

M. C. Bruun.

Reliquien.

Man lod en reisende Abbe'
Et Sankt Johannis Hoved see.
Han ydmyg knælede
For en saa dyrebar Reliquie.
Nu! Gud skee Lov, udbrod han, dette
Er alt det femte eller siette
Johanneshoved, som jeg er
Saa lykkelig at finde her.

— n.

Den sovende Pige.

efter Gotter.

See hvor skøn hun ligger hist i tatte
Bøges Lye! hvor pirrende, hvor sød!
Ikke slumre skønnere de trætte
Gratier i Moder Venus's Skib.
Uskyld blidt paa Dinselaget hviler
Og paa Kinden leirer Amor sig.
Men fra hendes muntre Hierte smiler
Al den Fred, hun røvede fra mig.

M. C. Bruun.

Benflabet.

efter Kleist.

Leander og Selin, to Venner, som
Forstand og Edelsind og lige Drivt
Til Dyd forenede, betro'de sig
I Embedsreender paa troløst Hav.
Først visted Vinden gunstig til den Egn
Som alt de Reisende i Tanker saae:
Bort flygted Kysten; snart de vined rundt
Kun Hav og Luft. Det skyfri Firmament
Udstraalte venlig Glands. De seilede
I Himlens milde Gien skin rolig fort,
Og nærmed alt til Reisens Formaal sig:
Da pludselig oprørte Bølger steg.
Brat vaagned en Orkan, og Skibet slog
Langt fra sin Bane hen. Det strandede
Paa Klipper. Hver fra Døden flygte vil:
Den mindste Stump af Skib bli'r nu hans Skib.
Et Bret de tvende Venner blev til Deel;
Men til at bære to det var for let.
Vi synke, taler nu Selin, det kan
Ei bære to! O Ven, lev evig vel!

Du

Du reddes maa, i dig vor Verden vil
 For meget tabe, og foruden dig
 Var Livet dog for mig kun idel Qual.
 Nei jeg maa døe, var Svaret, jeg! min Ven!
 Men alt for hurtig Bletter hiin forlod,
 Og trøstlig overgav til Bølgernes
 Den vaade Grav sit Liv. Men Forsynet,
 Som vaager over alt, hans Troskab saae
 Og hans Høimodighed, og tillod ei
 At Havet blev hans Grav. Medlidende
 Det ham paa Bølgerne til Stranden bar;
 Og der var hans Leander alt! O, hvo
 Beskriver Glædens Rørelser, som de
 Nu begge sølte! De omarmed sig
 Med Glædens Graad; nu brød Leander ud:
 O Ven! kun alt for tro! I hvilken Qual
 Har ei dit Venskab styrtet mig, jeg har
 For dig udstanden tifold Dødens Angst.
 Jeg vilde gjort som du; thi uden dig
 Jeg ønsker intet Liv. — O beste Ven!
 Hvad var jeg uden dig? giensvarte hiin.
 Tak være Himlen, som mig skienker dig.
 Kom! at tilbede ham, som reev os ud
 Fra Dødens Favn, at ofre ham vort Liv.

De knælte grædende paa Stranden ned,
Og Arm i Arm, de takked Redderen;
Og deres Andagt giennem Skyer trang. —
Leander deelte med Selin, som arm
Paa Guld og Gods, og kun paa Dyd var riig,
Sin Rigdom, som Selin kun da modtog,
Da hiin sig priiste lykkelig derved.
Paa dem og deres Huus Velsignelser
Medbrandt, og Verdens Held de længe var.

M. C. Bruun.

Astronomerne.

At Solen selv er kold, de Lærde sige
Dog tit vi brændes af dens Straalers Magt.
Hvem veed? Maaskee en lille grusom Dige
De Lærde Mænd paa den Idee har bragt.

— n.

Men:

Mennesket og Bæveren.

En Fabel, forkortet efter Cazotte.

Jo længere paa eders Flid jeg seer —
Et Menneske tiltaler saa en Bæver —
Paa denne Hytterad, som her
Sig paa en sikker Dømming hæver
I Svæns Midte — kort jo meer
Jeg eders hele Konst betragter,
Des fastere jeg agter,
At I de klogeste blant Skabninger,
Os selv undtagne, er'.

Ha! jeg forstaaer dig, Ven!
Sientog nu Bæveren.
Saa mange Dyr i Konst os overgaae,
Dog første Plads du sætter Bæveren paa.
Skal jeg fortælle dig, hvorfor
Du os saa kloge troer?
Fordi vi har den Ære,
Dig selv meest stig at være!

— n.

Damen og Kræmmeren.

efter Kretschmann.

Damen.

Hvad koste skal en Alen vel,
Af dette Tøi?

Kræmmeren.

En fire Daler.

Dam.

Nei, nei De sig pardi en fortaler.

Kræmm.

Netop det samme gi'r jeg selv.
Behag at see hvor livlig coloreret
Det er! med hvilken Smag flatteret!

Dam.

Ja ganske smukt! men fire Daler? Ja!
Hvis det kun Farve holdt endda.
Men at det ikke har Bestandighed
Jeg af Erfaring veed.

Kræmm.

Om nu saa var, det intet volder,
Det just des meer paa Moden er,
I Følge hvilken nu i Verden her
Det Smukkeste kun sielden Farve holder.

* *

Vor

Vor Uvidenheds Historie.

---

i Breve til en Dame.

(Taget af die jüngsten Kinder meiner Laine von Rogers
buc S. 155. 1ste. B.)

Første Brev.

Ja vist, ja bedste Julie, jeg vil gjøre, hvad De vil have. De skielder mig for en Lærd, og har den Grille selv at blive lærd, maaskee paa Deres Elskværdigheds Beføstning, hvilket ofte pleier at hændes Damerne. Intet er snorrigere end Amor i Allonceparyk med Pennen bag Øret.

En Lærd er, efter Deres egen Definition, et Menneske der veed meget. Men naar jeg siger Dem, at intet Menneske i Verden veed meget, men i det høieste kun formoder meget, fra hvilken Side han da er nær beslegtet med Daa-
rerne; naar jeg siger Dem, at vor Uvidenhed fylder Millioner tykke Bind, og vor Viisdom
kan

kan skrives paa det Kortblad, hvorpaa De vinder Deres Traad; naar jeg siger Dem, at vor Forstand forholder sig til Sandheden, som Uglens Die til Solens Lys; at vor hele Stærkaanderie bestaaer i Tvivl; at der er Mennesker, som tvivle, om Solen er varm, og om Julies Die er forrigt; at der endog engang var Mennesker, som til Trods for deres fem Sandser tvivlede, om noget eksisterede i Verden! — vil De da ikke heller rolig tage fat paa Deres Syenaal, og tillade mig, at opslide min Pen paa en Roman?

Ikke? — velan! jeg adlyder. Troligen vil jeg fortælle Dem alt indtil det mindste, hvad jeg selv ikke veed, og hvad tusind flogere Mænd for mig vidste ligesaa lidet. Gienstandens Valg overlader jeg til Dem. Jeg vil giennemgaae alt fra Cederen indtil Fospen, fra Platos Republik indtil Knigges nyeste Roman. Jeg vil tømme vor Uvidenheds Historie, saalænge til Deres Taalmodighed er udtømt.

Med en allerkiæreste Maioret fordrer De for alle Ting at vide af mig: hvad Sielen er? De udtaler det Ord Siel saa let, som taltes der om et Stykke af det Berlinske Maanedsskrivt. De agter

ter

ter ikke det Suk, som opstiger fra min Siels
Junderste, og som indeholder mit Svar, min Be-
kiendelse.

Duschinka, min Siel, siger Kusseren til
den elskte Pige. Saa meget hans Hjerte føler ved
det Ord, saa lidet tænker hans Hoved derved.

Hele Verden er overbevist om, at De har
en skøn Siel, men ingen ved, hvad en Siel
egentlig er? Gamle og nye Philosopher har talt
og skrevet overmaade meget derom. De Gamle
har sagt meget Nytt, og de Nye meget Gammelt.
Den er en Aande, meente denne. Den er en
Harmonie, meente hiin. Nei, sagde den Tredie,
den er en Deel af Guds Kraft. — Intet min-
dre, svarede den Fierde, den er Blodet. Saa
ofte Blodet farver Deres hulde Kinder, fristes jeg
til at biesalde det sidste.

Men min Gud! hvorledes skal jeg bære mig
ad; at foredrage Dem den Oversvømmelse af phi-
losophisk Uvidenhed saa let og tydelig, at De læ-
ser mit Brev til Ende? Det er at spænde Com-
mersugle for en Kanon. Begynder jeg endnu tre
gange efter hinanden i en Kathedertone: den sag-
de, denne sagde, hiin sagde; saa kaster De det
hele

hele Snavs i Glden, og leer mig ud. Jeg maa kalde Digteren til Hielp, at han laaner Professorens sine Sving.

Altsaa, jeg bilder mig ind, smukke Julie, De var bedet til Bords hos den skønne Aspasia.

„Sy, jeg skal spise hos en Volderke! „

Om Forladelse! ogsaa Sokrates har spist der, og ingen ædel Græker tog i Betænkning, at føre sin Kone i et Huus, hvor Perikles dannede sig til Taler og Athens Behersker. Rigtig nok gif Mandene med, og deri gjorde de meget vel.

Kort og got, bedste Julie, jeg seer Dem i en simpel græsk Dragt med et himmelblaat Belte. De triner ind i Salen, det forekommer Dem, som De var paa Maskerade; saa mange skleggede Masker, saa mange fremmede Gestalter. Aspasia iler Dem venlig og tugtig imøde, tager Deres Haand, og præsenterer Dem for Herrerne rundt omkring. Derpaa sætte de sig til Taffels, det suide Bøger gaaer rundt til Giesterne, Vinbar og Anakreon synge, og Voss varter op, fordi han har understaaet sig at oversætte Homer, som ikke kan oversættes.

Aspa:

Aspasia. Mine Herrer, jeg har beværtet Deres Legemer, og til en Velsønning beder jeg om lidt Sielaføde.

Epikur. Der er ingen Siel.

Aspasia. Hvorledes falder De det, som tænker i os?

Leucipp. En Atom.

Aspasia. Hvad er en Atom?

Lucrez. Hele Verden bestaaer af grovere og finere Atomer. Sammensættelsen af de fineste, glatteste og rundeste iblant dem, frembringer Tænkeevnen, som en Rose sin Duft. Rosen dufter, Legemet tænker, og begge tabe intet derved af deres Substanz.

Zeno. En snorrig Hypothese. Sielen er en Ild.

Epithormus. Ja den kommer ned fra Solen. Det er soleklart.

Xenocrates. Sielen er et Tal, følgelig kommer den ikke fra Solen.

Aristoxenus. Sielen er en Harmonie, følgelig kan den intet Tal være.

Krates og Dicaearch. Den er hverken det ene eller det andet. Bevægelse er Sielen.

Besti:

Thesiodorus og **Anaximander**. Natrerie!
der er virkelig en Siel, den bestaaer af Jord og
Vand.

Sippon. Lad Jorden blive borte, den be-
staaer af Vand alene.

Parmenides. Ingenlunde! den bestaaer af
Jord og Ild.

Boethus. Af Luft og Ild vil du sige.

Empedocles og **Critius**. Ei vist ikke! den
bestaaer af Blod.

Varro. Latterligt! hele Verden veed, at
Sielen er en tynd Luft, som man trækker ind
igjennem Munden.

Heraclides og **Pontus**. Ikke Luft! den
er Lyset.

Cicero. (ryster paa Hovedet) Mine Her-
rer, hvilken af disse Meninger der er den sande,
det veed Gud!

Aspasia. Formodentlig ingen af dem alle.
Ehi endskiønt vi kiende mange vandede Journaler
og vindige Oplysningemænd; saa følger deraf end-
nu ikke, at Sielen bestaaer af Luft eller Vand.

Julie rykker Stolen, eller Skyder Hyndet bort,
som hun sad paa, staaer op, og kster sig bort.

Det, saa hastig skal De ikke slippe mig. Jeg er en snaksom Siel, og har endnu Stof tilovers for mangen et Giestebud. Eller, om De heller vil, saa sætter jeg mig ved Deres Toilette, og sladdrer fort, imedens Deres nydelige Fingre snoer en Siel i enhver af Deres Loffer.

Thales, en gammel skiegget Philosoph, meente: Sielen var en sig stedse i sig selv bevægende Natur. Det forstod intet Menneske. Jeg vil forklare jer det, sagde Pythagoras: den er et i sig selv bevægende Tal. Den viise Mand betænkte ikke, at hans Tal er ligesaa uforstaaeligt, som Thales's Natur.

Heraclit troede, Sielen var en Ild, og maalte Menneskenes Forstand efter Graden af denne Ilds Varme. Democrit troede det samme, og meente, at Døden blæste denne Flamme ud for evig. Sy den Philosoph! som ved et eneste ubarmhertigt Pust tilintetgjør alt vort Haab om en bedre Fremtid. Heraclit var en Hypokondrist, som altid græd, og Democrit en jovialst Mand, som altid loe. Den Første skulde have leet over sin Theorie, og den sidste grædt over sin.

Socrates ophviæde Sielen til Udsødelighed. Han paastod, et Legeme var uskikket til at tænke, følgelig var den tænkende Kraft en Aand, følgelig vilde denne Aand engang frie og uden Lænker svinge sig op til Fuldkommenhed. Hans skønne Død beviser mere end hans Grunde.

Plato kalder Sielen en Substanz, som bevæger sig ved et harmonisk Tal. Plato var en Hader af Fruentimmer, og følgelig snakker han uforstaaeligt, thi at udtrykke sine Ideer let og tydelig, lærer Manden kun iblant Fruentimmer. Men han flyede Dngang med Fruentimmer, fordi han holdt dem for langt usuldfommere Skabninger end Mændene. Ja, han havde den Frakthed at paastaae, at en stottænkende Mandspersons Siel efter Døden til Straf gik over i et Fruentimmer. Hvo som kiender Dem, gode Julie, han vender Systemet om.

Dog have vi Plato at takke for et smukt Billede. Sielen, siger han, sidder i Legemet som i en Reisevogn, og styrer Tømmen saa got den kan, thi der er spøndt vilde Dyr for, de hader Lidenskaber. Ethvert Dieblik, lægger Simonides til, frygter den, at tabe Tømmen —

og ofte taber den den virkelig! — Sielen staaer ved Noet, kiempende med Storm og Uveir, indtil Døden løser den af og fører den i Havnen.

Undertiden er Plato saa giennemtrængt af sin Siels Høihed, at han begejstret udraaber: den er Gud!

„En smuk Gud!“ smiler da Arnobius haant: den er syg med de Syge, barnagtig med Barnet, skrøbelig med Oldingen. O Naragtighed! Daarskab! Dumbhed!“

De hører, fromme Julie, at de Gamle forstode ligesaa got at skielde, som D—e.

Aristoteles gjør Sielen til en Qvintessens af Elementerne. Han kalder denne Qvintessens Entelechie, et Ord som ingen forstaaer. En Patriarch fra Aquileja vovede engang med Sandens Hjelp at fortolke samme; men Cicero, som ikke havde den Ære at kiende Sanden, forklarer det ved en stedse fortstridende Bevægelse. Denne Forklaring maatte med Rette forklares igien. Saaledes gjør de Lærde altid, de give et Ord for det andet, og man bliver slet intet klogere.

Aristoteles troede ogsaa, som mange andre for ham, paa en almindelig Verdens Siel, og

gjorde Menneskesjelen til en liden Deel af samme. Denne lille Deel vil engang igien forene sig med det Hele, og saaledes, bedste Julie, har jeg det Haab, engang at udgaae kun een Siel med Dem. Naar i ovrigt den gamle Graastieg siger: Sjelen er den første Handling af et organisk Legeme, som er sit Liv mægtig; saa vide hverken hans Disciple, eller hans Fortolkere, eller hans Beundrere, hvad det egentlig skal sige; og jeg, som er intet af alt dette, veed det lige saa lidet. Formodentlig vidste han det ikke selv, men regnede Sjelen til de Ting, om hvilke han engang skrev til sin store Eleve Alexander: at de vilde blive evig grunddelige for enhver Uindviet. — Men hvore da de Indviede? — De Døde, bedste Julie! kun Dødningsraden, Rædsels sande Broder, fører os ind i hiin Loge, hvor Verdensernes store Bygmester selv er Mester af Stolen. Saalænge ville vi forlyste os ved de brogede Hypotheser, og i al Fald troe dem, som meest smigre vort Haab.

Stoikerne lærte, at Sjelen var en Gnist af det guddommelige Væsen, Legemet var denne Gnists Kængsel. Naar man seer Dem, smukke Julie, saa maa man i det mindste tilstaae, at

Sie-

Sielen beboer et nydeligt Fængsel, og just ikke er meget at beklage. Den leede Stoiciemus tillader Enhver, at sætte denne Gnist i Frihed, naar Fængslet bliver ham for besværligt. Pompejus beseglede denne Lære ved et Selvmord, som Verthet ogsaa gjorde, uden just at være en Stoiker.

„Hvorfor,“ spørger Seneca i hiin Sekts Navn, som han hørte til: „hvorfor vil man ikke troe, der er noget guddommeligt i den, der selv er en Deel af Guddommen? Det Hele, i hvilket vi leve, er Æens, denne Æene er Gud! vi ere ham tilføiede, vi ere hans Lemmer. „Det er ikke min Skyld, gode Julie, om De ikke forstaaer det. Naaskee kan det trøste Dem lidt at vide, at jeg heller ikke forstaaer det.

Epictet kalder vore Sieler Fragmenter af Guds Substans. Naar man kiender en Æesing og hans Fragmenter, saa overtales man let, at hans Siel har været et Fragment af Guddommen. Marcus Aurel bestred med disse Grunde Frygt for Døden.

Zoroaster lærte Babylonierne og Perserne, ligesom Mercur eller Hermes Egypterne, at Sielen var et Udløb af Guddommen. Jøderne

synes mig hverken at have vidst noget om Sielen, eller om dens U dødelighed.

Jeg kan ikke modstaae den Fristelse, at indvie Dem i den jødiske Kabbalas Hemmeligheder, for at afløkke Dem en Smil. Sielen, saaledes vaasede disse Sværmere, er femdobbelst. Som et Sæt Væsker, saaledes stikker altid den ene i den anden; Legemet omgiver dem alle fem. De hedder Nephesh, Ruach, Neschameh. —

Holdt! Holdt! løb ikke! jeg holder jo alt op igjen. Formodentlig troede De at høre Amputatorius i Skuespillet Hollænderne: „Kualerballer! Leviathan! hvilke Tyvenavne!“

Jeg flattrer fra Kabbala ned igjen til den jevne Menneskeforstand, som ligger nede i Dalen, og bliver ukunstlet ved i min Fortælling.

Fromme Mennesker anvistede allerede de gode Sielers Pladser i Solen, Maanen og Stierne, og vidste ikke engang, hvilken Plads Sielen indtager hernede i det menneskelige Legeme. Hos Dem, bedste Julie, synes den at throne i Diet, thi ethvert af Deres Blik røber Siel. Platos og Pythagoras's Disciple, som ikke havde den Ære at kiende Dem, deelte Sielen i tre Dele. Den Ene

boede

boede i Hjernen, beherskede Tanker og Villien. Den anden sad imellem Halsen og Mellemgulvet, bestemt til at udføre den førstes Befalinger. Grækerne kaldte den Psyche, den sølende Siel, og gave denne Psyche Kierlighedsguden til Brudgom. Den tredie indtog den øvrige Deel af Legemet, gav det Bevægelse og Liv. Den hedd' Pneuma, en Aande, en Mand.

Disse daarlige Viises Lærdomme fandt lidet Bifald. Man tilstod vel, at Sielen maatte deles i tre forskiellige Portioner; men, sagde man, den første af disse Portioner er et Udløb af Guddommen, Solen dens Opholdsstæd efter Legemets Død, thi i Solen throner Skaberen. Den anden er et Skygebillede af Sielen, og den tredie bliver i Graven. Denne sidste maatte fra Tid til anden føeres, derfor satte de Troende Næringsmidler paa Gravstædet, og Præsterne bleve fede.

Overtroe! raabte Philosopherne: Sielens Sæde er i Hjernen. — Vist ikke, sagde andre, den sidder i Lustrøret. — I Maven sidder den! raabte Epicur, med det fulde Glas i Haanden. — Heller ikke der; sagde Chrysipp, den sidder

i Hjertet. Er det sandt, beste Julie, saa er min Siel i Deres Magt.

I Hovedet er dens Volly, sagde Lactantius! men naar den har noget at tænke, saa stiger den ned i Brystet, og indelukker sig i sit Kammer, som Julie i sit boudoir.

Nei, nei, paaftod Zeno og hans Disciple: Sielen er overalt i hele Legemet, enhver Sands har sin egen Siel; og saaledes fladdrede de om en Ligtetsiel, en Øresiel o. s. v. Sultan Mangoguls Favorite beviste endog, at den sad i Fødderne. Dog havde hun aldrig seet Julie dansse. En smuk Favorite bliver det rigtig nok let at bevise alting, og naar De befaler, beste Julie, saa vil jeg gierne troe, at Sielen boer i den Lok, som følger der paa Deres Barm; eller imellein Deres Dienbryne, som Strato mener.

Endelig legger den fornuftige Cicero sig atter derimellem, og siger: „mine Herrer! hvorledes Sielen seer ud? og hvor den boer? det maa vi ikke engang spørge om.“

Saa hedensk tænkte ikke Kirkesædrene, som stedse spurgde om alting, og havde et Svar færdig paa alting. „Gode Gud!“ sagde disse fromme

Graa:

Graaskiegge: "J trattes om Sielens Sæde, og endnu vide J ikke engang, hvad Sielen er for en Ting? Voligen vil nok finde sig, saasnart vi kiende Beboeren."

Sielen er legemlig! raabde den hellige Hilarius og den hellige Ambrosius og en heel Skare af Hellige; thi Verden var stedse riig paa Hellige, og fattig paa ærlige Folk. Man bliver lettere from end flog.

Sielen er en Aande, sagde den hellige Irenæus. — Ingenlunde, svarede den hellige Thomas af Aquino: Sielen bestaaer af tre Dele, sølgelig kan den ingen Aande være; og enhver af disse Dele indeholder atter tre forskjellige Portioner. — For mig maa De dele den i det Uendelige, saldt Origenes ind; men tilstaae mig, at den var sør til end Legemet, og at Gud til Straf indspærrede den i denne ubequemme Maskine. — Nei, sagde Tertullian, og med ham de fleste Kirkefædre, (hvilke man nu omstunder samtlige vilde giøre til Kiettere) Sielen er et fiint Legeme, thi var den intet Legeme, saa var den intet. — Denne Slutning sandt de øvrige toffet. Sielen er en Aand, sagde de, og hvo der ikke troer det, er fordømt!

— Saaledes blev Philosophien kristelig, og Kristendommen philosophisk. Begge forligtes ikke altid med hinanden.

Videnskabernes Igjensfødelse bragte Fordømmelsen lidt i Miskredit. Gassendi traade frem. „Du veed,“ sagde han, „at du tænker; men den tankende Ting selv bliver dig ubekiendt. Du ligner en Blind, der føler Solens Varme. Spørger man ham, hvad Solen er? saa vil han svare: den er en varmende Ting; og vil smigre sig, han har et klart Begreb om Solen.“

Gassendi dannede Sielen som en subtil Lue, der giver Legemet Liv, Varme og Bevægelse. Luen slukkes, Legemet dør. De erindrer, beste Julie, at denne Tanke indeholder intet nyt. Man kaldte dengang Videnskaberne igjensfødte; jeg kalder dem igien opvarmede.

Deschartes kom og sagde: Sielen er en tankende Ting, en Aand, hvis Natur vel er ubekiendt, men hvis Tilværelse er meget vis. Den throner i den lille bitte Kirtel under Hiernen:*)

— Hvor-

*) Granneknop Kirtelen, Sirbelbråse paa Lyds, Glan-
dula pinealis hos de Lærde, er en liden Kunding
nederst

— Hvorfor just i denne Kirtel? — Fordi alting i Hiernen er dobbelt, kun denne Kirtel ikke. Da vi nu med begge Øine kun see een Gienstand, med begge Øren kun høre een Lyd, og til samme Tid kun have een Tanke; saa maa der nødvendig existere en Plads, hvor Øinenes og Ørenes Sensationer forene sig, for at optages af Sielen. Denne Plads, siger Descartes, er den lille bitte Kirtel under Hiernen; thi det er umuligt, i hele Hovedet at finde et beqvemt Beriktsi derfor, saavel for medelst deres Beliggenhed, som for den Understøttelse

nederst paa Hiernen, altsaa ingen Kirtel, men en Deel af Hiernen selv. Den har sit Navn af sin Lighed med Kierneu af en Granknop. Da den er saa lille, findes den best, og tillige midt paa Hiernen, og er saavel værnet for, imod al udvortes Bold, saa har man troet, at Sielen havde sit Sæde i den. Men da ingen Nerve, det tænkende Væsens Hovedredskaber, tage deres Oprindelse derfra, saa falder denne Formodning bort. Nimeligi viis har den sin Residens midt i Foreningen af den større og den mindre Hierne; thi der omkring findes Begyndelsen af alle ni Par Nerver; alle Forenemmelser synes der at sammensænde, hvorfor det og kaldes det almindelige Sandsested (*Sensorium commune*.)

Professor Todes Anmærkning.

telse af smaa Grene af Hovedpulsaaererne, som Aanderne fører i Hiernen.

Om Forladelse, smukke Julie, om Deres Kirtel under Hiernen i dette Dieblif fyldes med et Mistmask af Ideer. Jeg torde ikke fortie denne Theorie for Deres Videbegierlighed, thi den blev en Tidlang almindelig antagen, indtil endelig due- lige Anatomiker kastede den overende; thi see, der vor Menneſker uden Kirtel under Hiernen, og andre, hos hvilke den var forſteenet. Desuag- tet tænkte og følte alle lige ſaa got, ſom deres med Kirtel begavede Brødre; alle vare eenige i at tilſtaaе vor Uvidenhed. Selv B . . . ., ſom og- ſaa have Kirtler under Hiernen, og vide at finde en Jeſuit i Jordens Middelpunkt, vilde dog for- givees ſøge Sielens Sæde.

Der traadde andre frem, ſom med de gamle Stoiker paastod, at Sielen ſad i hele Legemet, eller i Enden af enhver Nerve. Deres Modſtan- dere loe. Trækker Sielen ſig tilbage, ſagde de, naar man hugger en Arm eller et Been af dig? eller naar man underbinder dig en Nerve? Nye Banſkeligheder! lettere at optænke end at have.

Stelen, hedder det atter, sidder som en Edderkop i Midten af sin Bæd, Nerverne ere Traadene. Den føler enhver sagte Bevægelse, og smutter frem at snappe Tankerne, som en Edderkop snapper en Flue.

„Hy!“ hører jeg Dem sige: „at ligne Sielen med en Edderkop!“ Om Forladelse, smukke Julie, at jeg nævnede dette hæslige Creatur. Jeg veed, De er bange for Edderkopper. — Hvorfor? — Sielene ere ofte giftigere end Edderkopperne, og De finder mere Gift i en eneste Recension, end i alle Edderkopper i det hellige romerske Rige tilsammen tagne.

Jeg stienker lidt varm Lud over Edderkopperne, og bliver ved. Man lod sig ikke affrække ved de mange mislykkede Forsøg. Leder, saa skulde I finde. En vis Lancisi ledte, og fandt Hiernes Hiernen. Saaledes kalder man Middelpunkten af en Hvelving, som ved Marvfibrerne dannes paa enhver Side af Hiernen, og tjener til Basis for sammes hele Omfang. Her! raabte han: her er Sielens Throne!

Daarstab! sagde en anden; Sielen er altid der, hvor Indtrykket bliver gjort; Forplantningen

af dette Indtryk indtil Hiernen, og et saa kaldet sensorium commune er overflødig. Den enes Grunde vare ligesaa uforstaaelige som den andens. Striden blev uafgjort, og det tusendaarige Spørgsmaal uopløst: hvad er Sielen? hvor sidder Sielen?

Johannes Damascenus skrev en tyk Bog om dens tre Dele, fire Dyder, og fem Evner; og beviste derved tre, fire og fem gange, at han vidste lige saa lidt om Sielen, som hans Forgængere.

Den er ingen Mand! raabde Hobbes: Den er et Resultat af Legemet. — Ja, lagde Spinoza til: Naturen er Gud, Materien og dens Tænkraft er en Modifikation af denne Guddom: Sielen er en fin Materie, som Jlden, stedse bereedt til at forene sig med den Gienstand, som kan modtage den; ligesom Jlden stedse er bereedt til, at tage fat paa brændbare Ting. Denne fine Materie er altid og overalt den samme, synes kun forskjellig i forskjellig organiserede Legemer. Saaledes er Luen af et Vorklys renere end Luen af en Tranlampe; Julius Cæsar renere, end Forfatterens af Lieblingsstunden.

Nei,

Nei, forsikkrer Mallebranche, mere from end viis: Sielen er en Aand; men som Aand kan den ikke virke paa noget Legeme. Enhver Tanke, som opstaaer hos os, har Gud selv til Ophavsmand, thi Gud er alle Aanders Ophold, ligesom Rummet er alle Legemers Ophold. Dette System kalder Voltaire en Labyrinth, hvis ene Allee fører til Spinozismus, den anden til Stoicizismus, og den tredie til Chaos.

Hvad Mallebranche saae i Gud, saae Leibniz i Universum. Sielen, sagde han, er et enkelt Væsen, jeg kalder det Monade. Hele Verden er fyldt med Monader. Enhver Monade er efter sin Standpunkt et Speil af Universum, omgivet af andre Monader, som danne dets organiske Legemer, og hvis herskende Monade den er. Den indslutter i sig dens forgangne og tilkommende Tid, den Alvidende laaser deri, som i en Bog, og saaledes fremkommer den berømte forudbestemte Harmonie. Men da den ene Verde ikke harmonerer med den anden paa dette Monadebal, (de sagtmodige Berliner selv ikke undtagne) saa fandt denne Hypothese snart meget, snart lidet Bisald. Voltaire loe, „Er Sielen et Speil, sagde han, saa er dette

dette Speil meget anløbet." Newton loe ikke, men han søgde at giendrive. Hans Discipel Clarke bevæbnede sig ogsaa mod Leibnizes System; men Baile kaldte det: „en vigtig Erobring, som udvider Philosophiens Grændser." Alligevel stred han ogsaa derimod med stærke Grunde. Leibniz døde. Hverken han eller hans Disciple kunde eller vilde løse Vanskelighederne, og den gamle Uvidenhed besteg Thronen paa nye. Smidlertid have de Hannoveriske Monader for kort siden opreist Leibnizes udsdelige Monade et Minde, hvorpaa der er intet at udsætte, uden at det staaer paa den Paradeplads, hvor det lige saa lidet har hjemme, som den store Klokke i Erfurt i et Accoucherhuus.

Sielen, meente nogle, gaaer ved Aalekraf-
ten fra Fader og Moder over i Barnet. Den er i Begyndelsen kun en Plantesiæl, og forvandles endelig til en Dyresiæl, som (saa sagde Hedningene) lidt efter lidt gjør sig selv fuldkommen; eller (saa sagde de Christne) bliver gjort fuldkommen ved Guds Almagt.

Er De endnu ikke træt, gode Julie? Er De ikke sør i Hovedet? Vil De til en Forandring læse en Roman over Sielen? saa giennemblad Sara-

cenerens Tophails Naturmenneske, Sai Ebn Jockdahn kaldet. Originalen er rigtig nok arabisk, men Professor Eichhorn har leveret en skøn Oversættelse deraf. Maaskee holder den Dem skadesløs for saa mangt et Ord uden Betydning, saa mangen Skal uden Kierne. Thi altid maa jeg sige Dem, hvad Sielen ikke er, og hvor den ikke er. Men har jeg vel lovet Dem meer, end en Historie om vor Uvidenhed? — Naar De ikke er fornøjet dermed, saa gjør ligesom jeg. Jeg seer Sielen overalt, i Deres Munds hulde Smil; i den Medlidenheds Taare ved fremmed Lidelse, som saa ofte sylder Deres skønne Die; i den yndige undseelige Rødme, som Beskedenhed saa ofte og let jager paa Deres Kinder. Hvad bekymrer det mig, om Sielen er en Aand, en fin Materie, en spød Flamme eller en Modification? Hvad bekymrer det mig, om den sidder i den lille bitte Kirtel under Hiernen, i Lustrøret, i Hiertet eller i Venene? om Vahrheds Siel nu brænder i Solen eller i Helvede? nok, at Julie daglig lader mig føle Sielens Tilværelse; nok, at Gud umuelig kan tilintetgjøre sit Mesterværk, Julies skønne Siel. Der seer De mit Haab paa Udødelighed.

Dog lad os endnu lidet vandre omkring i Philosophiens Labyrinth, hvor kun Tivlesyge spiller Ariadnes Rolle.

Newton var, hvad enhver fornuftig Mand skulde være, en Fiende af alle Systemer. Vel holdt han Sielen for et enkelt Væsen, ulegemlig, udødelig; men da han ikke tilstrækkelig kunde forklare sig det hvorledes og hvorfor, saa taug han heller stille.

Den almindelige Grundsatning i hine Tider var: Sielen tænker, følgelig er den en Aand. Det er toffet, sagde Locke: hvorfor skulde Gud, der kan alt, ikke ogsaa kunde give Materien Tænkraft? hvorfor skulde et Legeme, saa og saa organiseret, være uskicket til at tænke?

Præsterne skrege, Religionen var i Fare, og man maatte brænde Locke til hans Siels Salighed. Eder, svarede Locke, maa man, vel ikke opbrænde, (thi det er jeg som Philosoph ingen Elsker af) men udlee jer. Thi naar det er ubegribeligt for jer, hvorledes et Legeme kan tænke; saa er det ligesaa ubegribeligt for mig, hvorledes en Aand kan tænke? det ene er ligesaa uforstaaeligt som det andet.

Ugudelige Menneske! raabde Præsterne.

J ere ugudelige, svarede Locke, thi J vilde indskrænke Guds Magt. Men jeg er from, thi jeg troer, at Gud kan alt, følgerig ogsaa skabe en Ting, som tænker uden Stiel, hvilket vi daglig blive vaer hos Recensenterne.

Hvo der kiemper mod Præsterne var altid Voltaires Baabenbroder. Voltaire gjør meget af Locke. Han, der leer over alt, leer ogsaa over Sielen. Han har i sine Skrifter hundrede gange talt derom, og hundrede gange sagt det samme, thi deri er han Mester. Dog læser man altid gierne den vittige Spotter, endog naar han udsriver sig selv.

Vi siige mangan et Ord, saaledes begynder han, som vi ikke forbinde noget Begreb med. Derhen hører det lille Ord Siel. Naar Klappen i en Blasebælg er fordærvet, og Jlden ikke meer vil brænde, saa siger Pigen: Blasebælgen har ingen Siel meer. Det lille ubetydelige Stykke Træ, som Instrumentmageren sætter under Stolen i en Violin, kalder han Siel. Begge tænke i øvrigt intet derved. J mange Manufakturere kaldes denne eller hiin Maskine Siel. Arbejderne

trættes aldrig derom. Saaledes bær vore Philo-
sopher sig ikke ad. De trættes allerede for et par
tusend Aar siden, nævnede tre Sieler, og kiendte
ikke Ven. Vi behøve Aabenbaringens Fakkell,
hvor Fornuftens Lampe ikke strækker til.

Vi vide ikke, hvorledes vi modtage eller give
Livet, hvorledes vi vere og fordøie, sove, tænke og
føle. Gud gav Materien Bevægelse, hvorfor ikke ogsaa
Kraft til at tænke? Philosopherne have altid til-
sidst ophørt dermed, at de ikke forstode sig selv.
De disputere, og Naturen gaaer stiltiende sin
Gang. N . . . i B . . . veed alting, men han
veed dog ikke, hvad Sielen er. Vi kiende Me-
tallet, naar vi smelte det i Digelen; men hvilken
Digel have vi for vor Siel? vore Skiebner ere
Menneskeskiebner, og vore Ønsker en Guds Ønsker.

Luften bevæger sig, men hvad er Vind?
Planten vover, men hvad er Vert? Rosen duf-
ter, men hvad er Duft? Mennesket tænker, men
hvad er Sielen? Naar mit Hoved er vel organi-
seret, min Hierne hverken for fugtig eller for tør,
saa tænker jeg: det har Gud saaledes indrettet,
og jeg takker ham af mit Hierte derfor.

Hvor:

Hvorledes? saasnart det behager Gud at skabe en Ting, som ikke er Materie, maa det da altid være en tænkende Ting? I Daarer! kan der ikke maaskee existere Millioner Væsener, som vi slet ikke kiende, og som vi, efter vore snevre Begreber, hverken vilde kalde Legemer eller Aander? Der er Dyr, som kun have to Sandser; vi have fem, og det er lidt nok. Maaskee lever der i andre Verdenser andre Skabninger, som ere begavede med tyve og tredive Sandser. Vi ligne Hyrden, der kiendte kun sine Stude, og sagde: „vil Gud skabe et Dyr, saa maa det have Horn, og tygge Drøv. „Vi ligne Landsbyepresten, der læsde intet uden det Berlinske Maanedsskrift, og nu bildte sig ind, at enhver Journal maatte have et blaat Omslag, og være bidende.

Skolemesteren, som for første gang tager et engelsk Repeteeruhr i Haanden, falder i Forundring over et blot Hiulverks Virkning, og slur laaner han Tingen en Siel. Saaledes opfandt Mennesket et Væsen, som hedder Jeg, som frembringer alt i mig, ikke ganske er Jeg, og lever efter mig. Men den Viise skal ikke ulede af ubekiendte Aarsager, hvor der ligger en bekiendt for

hans Dine. Denne er Legemet. At staae stille, hvor Physikkens Fakkell slukkes, det er Wiisdom.

Vide vi, hvorledes og hvorfor Magneten trækker Jernet? har Magneten en Siel? er vor Tænken frivillig? See vi den Tanke forud, som vi ville have i det tilkommende Minut? — Gud! som bevæger Millioner Verdener, Gud! som er Sielen af Millioner Verdener; kunde han ikke ogsaa være vor Siel? Af en Steen formaaer han at skabe en Engel, hvo nægter det? Denne nyestabte Engel vil tænke, og sølgelig gav han Stenen Tænkraft.

Jeg falder paa mine Knæ, og taus tilbeder. Vi kiende Planeternes Løb, men vi kiende ikke os selv. Vi ere Blinde, som ville vise andre Blinde Veien. Vi have kun een Dag at leve, derfor lader os fredelige gaae den kommende Morgenrøde imøde, maaskee erfare vi da mere. — Vel den, som tør vente den kommende Morgenrøde i Julies Arme!

Saa taler Rietteren Voltaire. Der vil maaskee komme en Tid, da man vil kalde ham den hellige Voltaire.

Overalt, fromme Julie, ere Riettere ikke sielden meget kloge Folk. Rietteren Aristoteles

lær:

lærte engang: at alle vore Ideer bleve frembragte ved Sandfærmes udvortes Indtryk. Denne Grundfætning flumrede hele Nærhundrede, og vaagnede ved Videnskabernes Igienfødelse. Man fandt den nye, man bestred den heftig. En Franskmænd skrev en Bog: den Kunst at tænke, (Franskmændene tænkte dengang endnu) i hvilken han spottede med Aristoteles og hans Tilhængere. Det er lettere at spotte, end at gien-drive.

„Hvilken Idee,“ sagde han, „er vel tydeligere end den: jeg tænker, følgelig er jeg. At tænke og at være ere Udtryk, som enhver forstaaer; at ville forklare dem var mørk Pedanterie. Men hvorledes ere Begreberne om at tænke og at være komne i vor Siel? hvilken Sands var deres Veileder? De lyse ikke, de tone ikke, de lugte ikke; følgelig ere der medfødde Begreber, som ingen Sands gav os til Fæddergave; Sandheder, som ethvert Menneske under enhver Zone erkender, for Exempel: det Hele er mere end en Deel; en Ting kan ikke tillige være og ikke være.“

Holdt! raabte Locke: Børn og tossede Mennesker vide intet af dine medfødte Begreber; følge-

lig er Fornuften ogsaa den Kraft, af allerede bekiendte Principer at abstrahere ubekiendte Sandheder. Han tog denne gamle Aristoteles ved Haanden, og satte ham, samt hans fem Sandser, paa Thronen igien.

Dog vare der Tvivlere, som meente, at Exemplet om Børnene beviisde intet, og at deres lille Carls Siel var ligesaa fuldkommen, som en Kants Siel. Men den havde Skaansel med det spæde svage Legeme, som den var afhængig af; den virkede kun gradviis, af Frygt for, i et Dieblik at forstyrre de fine Hinder og Fibrer, som skulde vare en lang Række af Aar.

Wolff antog Lockes System i Barns Sted, og forklarede deraf alle den menneskelige Forstands Kræfter. Sielen kan igien fremkalde fraværende sandselige Gienstande; den kan og maa tænke paa Julie, om ogsaa Julie ikke er nærværende; det kalder man Indbildningskraft. Den kan bevare et Begreb, det kalder man Zukommelse. Den kan opklare et andet, i det den dvæler derved, det kalder man Opmærksomhed. Den kan i en Gienstand opdage flere Egenheder, det kalder man Skarpsindighed.

Ja,

Ja, sagde Bonnet, kun ved Sandserne faaer Sielen sine Begreber, kun ved Legemet handler den. Det er dens Herre, ofte dens Tyran, den er dets Slavinde. Den Maskine, som vi kalde Menneske, er et Klaveer eller Orgel, Sandserne gribe Tangenterne, Sielen giver Tønen an. Man kan spille enhver Arie, enhver Sonate derpaa; dog er Mennesket deri forskiellig fra Klaveret, at det Sidste, naar der er spillet paa det, bliver i sin forrige Tilstand; det menneskelige Klaveer derimod beholdee en vis Tilbøielighed, et Hang til den Arie, der engang er spillet paa det.

Sæt Dem i en Hast til Deres Klaveer, bedste Julie, og spil Schillers Vise til Glæden for mig, at jeg derover kan glemme Bonnets Klaveer. Ved de Ord:

Bruder — über'm Sternenzelt

Muß ein lieber Vater wohnen!

svinder alle Systemer af min Siel.

O hvad har jeg giort Dem, at De har udfaaeret mig til at tilintetgiøre den blinde Vrefrygt, De fordum bar for den Titel Philosoph? De foer vild paa en sumpig Eng, langt borte skintede De et bedragerisk Skin, De troede, det var Lys, og

jeg har ført Dem blant Lygtemænd. Er det min Skyld, at Lysene lyse kun paa hiin Side Graven.

Salige ere de Uvidende! Det delphiske Orakel havde Ret i at erklære Socrates for det viiseste Menneske, fordi han havde lært, at han vidste intet. O Apollo! hvad ere de alvidende Recensentere i dine Dine?

Salige ere Grønlanderne! som troe, at deres Sieler gaae paa Jagd, danser og gjøre Besøgelser, medens Legemerne sove rolig hjemme. Salige ere Laplanderne, som tvivle om Sielens Bedvarethed, men troe stadigen paa Bjørnens Opstandelse.

Jeg har sagt Dem nok, smukke Julie, for at overbevise Dem, at vi alle tilsammen, fra Thales af lige ned til Campe, vide intet om Sielen. Vi bygge Systemer som Korchuse, et Puft kaster dem overende. Vi forelske os i vore Theorier, som Pygmalion i sin Statue, men ingen Gud giver hine Liv som denne. Uvidenhed er vor Moder, Nysgierrighed vor Amme, Riedsommelighed vor Læremester. — Julie er smuk og god, Julie er min Veninde — jeg er fornuftet med min Viisdom.

Staal.

(Fortsættelsen af disse Breve i næste Hefte.)

En

En vild Amerikaners ædelmodige Selvmord.

(af nye Biographien der Selbstmörder von Albrecht.
1 B. 171 S.)

Med en af de ulykkelige Affairer i sidste amerikanske Krig, hvor Engländerne kom tilkørt, blev en Soldat af de tydske leiede Tropper saaret, og blev liggende i en Besvimelse som død. Venner og Fiender havde forladt Balpladsen, da han kom til sig selv, og det første han aabnede Dineer saae han sig omgivet blot med Døde. Et gyseligt Syn, men tillige ogsaa en glad Følelse, saa forunderlig at see sig levende igjen. Vel var han ganske blodig, men det var altsammen størknet, han merkede intet Saar og ingen Smerte i Kroppen, kun en Fortumling i Hovedet fælte han, som ved nyere Undersøgelse var Virkningen af et Hug, der var ophovnet og stivt med størknet Blod.

Da alle hans Kammerader saavel som de Bilde endnu laae der paa Klædte, kunde han slutte,
at

at Matten maatte have gjort Ende paa Trefningen, og at den lykkeligere Deel rimelig snart vilde komme, og tage Seierens Bytte i Diesyn.

Nu raadslog han med sig selv, hvad der var at gjøre, om han skulde blive, eller gaae. Vare hans Venner det seivende Partie, saa var det raadeligere at blive, thi da var han ude af al Forlegenhed. Var det de Vilde, saa var der ikke andet for, end at gaae bort, ellers var hans frelste Liv kun en dobbelt Død for ham.

Men hvorhen? Egnen var ham ubekjendt, han kunde ligesaavel gaae til de Vilde, som til sine Landsmænd. Endelig faldt den Tanke ham ind, at skjule sig i et Træ af en nærliggende tyk Skov, og der at oppebie Sagens Udfald.

Denne Bestuening iværksatte han. Først tog han en reen Kiøle fra en af sine døde Kammerater, trak sin egen blodige Kiøle af, tog sin Flaske med Brændeviin, vaskede dermed Saaret reent, hvor meget denne Cur end smertede ham, forbandt sig, saa godt han kunde, fyldte sine Lommer og sit Tornister med nogle Penge og Proviant af sine Kammeraters, hvis retmæssige Arving han paa det Sted nok var, og krøb op med to ladte Geværer i et tykt Træ.

Nep:

Neppe var der gaaet en Time, da en Trop Vilde kom marscherende med fuldt Frydeskrig, og under stedsevarende Sange gravede Grave, hvori de begrove deres Døde i fuld Rustning, men Europæerne flødte de reent af, og lode dem ligge til Bøde for de vilde Dyr. Herpaa toge de alt det Brændeviin, de fandt, drak det reent ud, og berusede sig saaledes deri, at de faldt om som Sæ og sov ind.

Dette syntes den beleiligste Tidspunkt til Flugt for Soldaten. Han steg ned af Træet, og den Tanke opstod hos ham: Hvad om du dræbte alle disse i Svøne, befriede dine Venner fra saa mange Fiender, og satte dig i Sikkerhed.

Men en heftig Gysen greb hans Siel. Dette Forsæt forekom ham affkyeligt. Det er ikke Krigens Love, sagde han ved sig selv. Maaskee vilde man rose dig, maaskee endog befordre dig. Men din Samvittighed vilde aldrig blive rolig. Du var en Menneskemorder, ikke Seiervinder i Krig. Nu randt David ham i Sinde, hvorledes han havde skaaret Hligen af Sauls Kiøle, og ikke dræbt ham. Han lod Forsættet fare, men for at lade dem see, at han havde havt dem i sin Magt,

tog

tog han alle deres Sidegeværer, lagde dem i en Hob! stak sit eget Sidegevær i Jorden tæt ved dem, og tog i dets Sted det hvormed han, der syntes at være deres Overhoved, var bevæbnet.

Uden at tænke paa, at de Bilde kunde have forfulgt Engländerne, og være komne tilbage, gik han nu den modsatte Vej af den de vare komne. Han maatte arbejde sig igiennem idel Ørkener og Bildnisser, og gik indtil ud paa Natten, uden at træffe en Landsby eller en Hytte. Træt og i Frygt for, at miste Livet ved vilde Dyr, blev han overmaade ilde tilmode, og han angrede alt, at han ikke havde givet sig i de Vildes Vold.

Han satte sig ned, for at hvile lidt, men i det faste Forsæt ikke at sove ind, hvilket Forsæt hans Mæthed og Bedøvelsen af Saaret i Hovedet snart tilintetgjorde. Han faldt i Søvn, sov trygt, og da han vaagnede, saae han sig ikke mere omgivet af døde Kroppe, men af en Rængde levende Menneſker, og det af de selysamme Bilde, han hisset havde forladt sovende. Han blev vel lidt forstræffet, men fattede sig snart igjen, da han dog ikke kunde ændre det, og da hans Saar smertede ham, var hans første Bevægelse, at han tog
der:

derefter. Han følede det oversmurt med en Art Balsom.

De Vilde talede nu til ham i deres Sprog, men han rystede paa Hovedet, da han ikke forstod det. Een af dem talede engelsk med ham, og da han alt havde været nogle Aar i Amerika, havde han lært saa meget deraf, at han forstod det, og kunde svare.

Nu satte hele Hoben sig i en Kreds om ham, og een satte sig lige over for ham. Denne begyndte saaledes:

Da vi i Gaar paa Valpladsen, hvor vi har seiret, vare svage nok, at lade os henrive til Umaalighed af eders stærke Drikke, faldt vi i Søvn, saa mange som du her seer. Vi vaagnede, og fandt vore Eidegeværer liggende i en Hob. Derved stak eet i Jorden. Vi saae paa hinanden, spurgde hinanden, hvo der havde gjort det, ingen vidste det. Enhver tog sit Gevær, vor Anførers manglede. Vi saae, at det, som stak i Jorden, var et fremmed og ikke noget af dem, der var taget fra Fienderne, hvilke vi havde talt, og lagt for sig selv.

Vi antog altsaa som en Visshed, at nogen havde funden os, og var gaaet bort at hente sine
Kam-

Kammerader for at overfalde os. Vi fortsatte altsaa vor Marsch i særdig Slagtorden, leirede os i Nat ikke langt herfra, og fandt dig i Morges liggende her med vor Anførers Sværd. Vi indsaae strax, at vi havde været i din Magt, og at du vilde vise os, at du havde skienket os Livet.

Vi ere ikke utaknemmelige imod en god Levede. Ikke at dræbe dig, var vor Pligt, men vi vilde gjøre mere. Vi undersøgte dit Saar, og fandt Koldbrand deri. Om saa Dage maatte du have døet deraf. Vi hældede vor Balsom derpaa, og du vil blive frisk. Ti have skienket dig to Liv, men vi ere flere end halvtredstindstyve, og vi ere dig altsaa endnu mange skyldige. Hør, hvad vi have besluttet. Tre Maaneder udfordres til din Helbredelse. Een af vore tappreste Krigere er udelukt af os, og maa gaae hjem, fordi han for meget berøver andre Leilighed til, at være tapper, og fordi han alt har indlagt sig Ære nok. Han vil tage dig med, vil være din Ven og Forsørger. Naar du er frisk, kan du vælge; behager det dig hos os, saa bliver du. Hvis ikke, vender du velbelønnet tilbage til dine Landsmænd. Saaledes ere Taknemmeligheds Love hos os.

Den

Den ærlige Tydsker kunde neppe troe, hvad han hørte. Han faldt paa sine Knæ, og takkede Forsynet, at det havde qvalt det Forsæt hos ham, at berøve disse Menneſker Livet. Dette hovede de Vilde meget. De ſagde, hvo der ærer det hæieſte Væſen, han er ogſaa god. Tydſkeren udbrød i Takſigelſer mod dem.

Han vilde nu gaae med dem, men det taalte de ikke. De gjorde ham en Seng af ſtættede Grene, og forſikkrede ham, at om en Time vilde han ſaae en Feber, ſom affondrede det ſlette Blod fra det gode, og ſom egentlig vilde helbrede ham. Man bar ham altsaa.

Følgen var, ſom de havde ſagt. Man bar ham til den Bildes Bolig. Uagtet Lægemidſernes Godhed, varede det dog tre Maaneder, førend han blev friſk. Imidlertid lærte den Vilde ham ſit Sprog.

Det ſom forundrede ham, var, at den Vilde aldrig blev hjemme om Natten, men gik bort om Aftenen, og kom igien tidlig om Morgen. Han ſpurgde ham engang, hvorfor han gjorde det. Den Vilde ſvarede: Det kunde han ikke ſige ham.

Endelig efter et halvt Aars Forsløb, da de sad sammen ved Aftensmaaltidet, sagde den Wilde: Hør Fremmede, du er saa got et Menneſke og saa god en Ven af mig, at jeg vil fortroe dig noget, som intet Menneſke veed, og som er den største Hemmelighed i mit Liv. Jeg har en Kone. Der tilbringer jeg alle mine Nætter. Jeg begierede hende. Hendes Fader vilde ikke give mig hende. Af Kierlighed til mig er hun løbet bort fra sin Fader. Det maa ikke være hos os. Mig kan han intet gjøre, men treffer han hende, saa kan han dræbe hende. Derfor glemmer jeg hende saa omhyggelig. Jeg vil i Dag tage dig med derhen, og du ſkal ſee, om hun ikke lønner denne Nøie.

Han førte sin Gieſt til en Skov, og ned i en Hule hundrede Skridt under Jorden. For en Bild var denne Bolig peen og net indrettet. Hun var en smuk Kone, indtagende og omgiengelig. Den gode Tydſker beklagede hende meget, at hun maatte leve ſaa indſpærret.

Hvad fattes mig, ſagde hun, jeg arbejder om Dagen, og om Natten har jeg min gode Mand. Det gjør mig kun ondt, at min Fader er vred.

„ Skul:

„Skulde han ikke lade sig forsones?“

Jeg tvivler. Dog maaskee, naar du som Fremmed bad ham derom.

Manden vilde nødig dertil, men hun bad ham saa meget, at han gav efter. Tydskeren kunde ikke troe, at han vilde forefinde et Tigerhierte, og meente, at indlegge sig stor Fortieneste, naar han bewirkede Forsoning. Hans Ven beskrev ham Faderens Volig, paalagde ham at bede om Forsoning som fra Datteren selv, og lod ham reise ledsaget af de beste Dnsker.

Han kom til den Gamle, blev venlig modtaget, spurgt om sit Vrende, vel beværtet, og taalmodig hørt.

Da han havde reent udtalt, sagde den Gamle til ham: Gode Ven og Fremmede, du har giort tilde, at du har bragt mig Efterretning om min Datters Liv. Jeg maa tilstaae dig, jeg har troet, hun havde selv føelt sin Skiendsel, og giort Ende paa den tilligemed sit Liv. I dette Haab har jeg været rolig, og har ikke opsøgt hende. Nu maa jeg det. Viid, slige Feiltrin glemmes hos vor Nation kun med Døden. Den forsoner dem først

igien. Saa længe min Datter lever, er hun æreløs. Saasnart hun er død, er hendes Ære oprettet. Det er jeg som hendes Fader pligtig at at gjøre. Var du af vor Nation, jeg vilde sige: Viis mig hendes Opholdssted, og jeg vil dræbe hende. Du maatte vise mig det, og gjorde du det ikke, saa faldt hendes Skiendsel paa dig. Som Fremmed kan du ikke vide det, følgerig heller ikke bøde derfor. Men jeg vil nu gjøre Alvor af Sagen. Hviil du ud, og gaae saa bort i Fred.

Man tænke sig den stakkels Europæers Angst, da han saae, at han var Skyld i den Vildeste fornyede Hevn. Han fremsøgte alt, hvad der endog maatte have bevæget en Steen, for at røre den Gamle. Denne hørte alt. Du taler smukt, sagde han, og alt, hvad du siger, kunde virke paa mig, naar kun min Datters Ære derved kunde blive reddet. Men det er altsammen forgieves. Anvendte du din Betsalenhed hos en Fader, hvis Datter var bortstiaalet, myrdet, eller truffen i Utugt, vel, du maatte blive hørt. Men nu bliver den Bortløbne kun mere strafværdig derved, at nogen sødler saa mange skionne Ord for hendes Skyld.

Han

Han maatte sige Farvel, uden at have udrettet noget. Jeg vil ikke engang gaae efter dig, sagde den Gamle, at du ikke skal troe, at du paa nogen Maade er Skyld i det, der nu sikkert vil haaende. Men du vil vist snart see mig.

Desuagtet gik Tydskeren saa vildsom en Veie, at, om den Gamle ogsaa havde fulgt ham, maatte han sikkerlig have tabt Sporet. Han brugte tre Dage reiser længere end paa Henveien. Da han kom i sin Vens Hytte, sad denne forrigsuld ved Bordet; men ved at see ham sprang han op, og faldt ham om Halsen. Jeg troede dig forloren, sagde han, jeg troede, den Gamle havde overtraadt vore Rettigheder, og dræbt dig. Jeg havde Grunde. —

Stakkels Ven, svarede Europæeren. Jeg frygter, vi have giort ilde. — Det frygtede jeg strax, sagde han. — „Den Gamle vil intet vide om Forsoning. Skal jeg sige alt? — Fremmede, jeg veed det allerede. Han opsøger hende, for at straffe hende. — „Hvoraf veed du det?“ — Hans Datter har alt i tre Nætter langt borte hørt hans sædvanlige Sværdtegn. Naar vi blive paa aaben

Mark, have vi om Aftenen, førend vi legge os, enhver et særdeles Tegn, paa det at, om nogle af vore Bekjendtere ere i Nærheden, de da kunde opsøge og beværte os. Den første gang holdt hun det for en Drøm. Den anden gang vilde hun have gaaet, men jeg havde forbuden hende det. Nu vil jeg kalde ham i Aften, da jeg vist veed det.

„Vil du da kalde ham til eders egen Fordærvelse?“

Det maa jeg, eller jeg overtræder den helligste af alle Pligter, Giestfriheden. Naar han kan bevise mig, at jeg har hørt ham, og ikke kaldt, saa bliver jeg som en Forskudt udstødt af Nationen.

De fulgtes nu ad til den Vildes Kone, Europæeren fortalte, hvad han havde udrettet. Hun græd, men sagde dog: Man maa finde sig deri. Hun talte meget med sin Mand om hendes Død.

Ei, sagde Tydskeren, J taler derom, som om det maatte saa være. Skynd jer bort, før han kommer.

Det vilde ikke hjælpe os, svarede hun, han vilde følge, og dog finde os, vi kunde giennemreise hele Landet, og enhver viser ham tilrette.

J ville dog i det mindste værge eder, naar han overfalder eder?

Hvor blev da Retfærdighed, sagde den Bilde til Europæeren —

Og hvor barnlig Kierlighed, lagde det ulykkelige Slagtoffer til? — Begge havde kun det Haab, at han maaskee vilde lade sig bevæge.

Aftenen kom. Sværdtegnet blev virkelig givet. Den Bilde gik ud af Hulen, og gav sit derimod. Den Gamle gik efter Lyden. Ved Indgangen til Hulen omfavnede de hinanden, og den Gamle glædede sig, at see den tappre Bilde frisk; han havde, sagde han, hørt hans Roes; og at man havde sendt ham tilbage, for ikke at røve andre Leilighed til at være tapper.

Med disse Ord traadde han ind i Hulen, og saae sin Datter: Du her! raabde han, og du lever endnu, og din Skiendsel har ikke for længe siden bragt dig til at ende dine Dage?

Hun faldt for hans Fødder, og omfavnede hans Knæ. Taarer strømmede ned af hendes Kinder. Hun bad ham saa bønlig om Forladelse, at Taarerne ligeledes stod i Dinene paa den Gamle. Hvo kan tilgive dig? sagde han.

Men, svarede hun, jeg har levet under Jorden. Ingen har seet mig. Naar jeg nu fremdeles lever saaledes?

Er det ogsaa et Liv, naar man maa skjule sig for hele Verdens Dine. O at min Datter kan det! Forsøger det ikke min Elendighed? Du maa døe, jeg kan ikke hjælpe dig. Staae op.

Som du vil, Fader, sagde hun, kysfede hans Fødder, og derpaa hans Kinder.

Hadde J ikke kunnet bie, indtil mit Sind havde forandret sig! Troer du Mand, at jeg ikke endelig var bleven bevæget? Jeg havde jo vel maattet belønne din Tapperhed. Nu er J selv Skyld i jeres Elendighed.

Kan du lave mig nogen Aftensmad, sagde han nu til sin Datter, saa vil jeg endnu engang spise med dig, førend du døer.

Ja Fader, raabde hun, og løb glad bort, som om han alt havde skienket hende Livet. Hun tillavede et Aftensmaaltid, og de satte sig ned sammen. Europæeren var angst, men han var tillige forundret over denne Standhaftighed.

Konens Mand var meget bedrøvet, thi hans hele Lykksalighed bestod i hende. Den Gamle selv søgte

søgte ved Bordet at opmuntre ham. Alting er forsængeligt og forgiengeligt, Søn, sagde han. Den Ære du har indlagt dig i Krigen, hvad nytter den dig? Kun Diettskaffen gjør lykkelig. Drik og vær glad, at du har en Fader, som agter den.

Efter en kort Stund sagde han: Hør engang Søn, du har en fienden Ven i din Fremmede. Han er elskværdig, klog, retskaffen, det har han viist mod vor Nation, og hvorledes han har bedet for din Kone, det kan jeg slet ikke beskrive dig. Det gjorde mig ont i Sielen, at jeg maatte afflaae ham hans Begiering. Jeg vilde ønske, han var min Søn.

Hør, Fremmede, sagde han til Tydskeren, du har seet min anden Datter, hvorledes staaer hun dig an?

Det er en vakker Pige, svarede Europæeren.

„Og hendes Redelighed, hendes Trost, hendes retskafne Tænkemaade staaer jeg inde for. Vil du have hende til Kone, og blive hos os?“

Jeg vilde nok, sagde han, hvor kunde jeg blive bedre forsørget? Men jeg veed jo ikke, om jeg staaer hende an.

„O jo, du behager hende. Da du var borte, sagde hun: saadan en Mand gad jeg nok have. Han gjør saa meget for en Fremmed, hvad vilde han ikke gjøre for sin Kone?“

Naar saa er, saa gjør mig lykkelig, og giv mig hende.

Den Gamle befalede sin Søn at hente ham en hvid Kiep, hvorpaa han vilde gjøre nogle Tegn. Med denne skulde den Fremmede i Morgen gaae hen, og hente hende. Han vilde blive der saa længe, for at trøste sin Søn.

Da denne hentede Kieppen, gif Europæeren med. Han gjør det dog vel ikke? sagde han til den Vilde. Han gjør det vist, svarede denne. Det er ikke anderledes hos os. Elige Ting skeer med koldt Blod.

De kom ind igien. Læreren stode Datteren i Dinene. Den Gamle var kold og rolig. Han gjorde sine Tegn, leverede dem til Tydskeren, og sagde: Disse gjør hende til din. Lev lykkelig med hende.

Herpaa blev drukket, og den Gamle bad alle, at være fornøiede. Kun hans Datter blev

nu

nu mere forrigfuld end forhen, hvorover hendes Mand ogsaa yttrede nogen Forundring.

Mod Midnatstimen sagde den Gamle: Nu vil vi til Arbeidet. Datteren vilde tale. Han lagde Fingeren paa Munden, og hun taug.

Søn, sagde han nu til hendes Mand, du veed, hvad din Kone har fortient. Du veed, at hun staaer under min Magt, at intet kan befrie hende derfra. Du har ogsaa i alting ført dig saa vel op, at jeg ikke kan klage. Til det, jeg nu vil sige, maa alle tie. Jeg forbander den, som falder mig i Ordet. Jeg forbander den, som hindrer mig. Jeg forbander den, som sætter sig imod. Du Fremmede, er nu min Søn, og maa være mig lydige.

Jeg kom hid i den Hensigt, at dræbe min Datter, og at give hende og hendes Mand deres Værelse igien. Nu behøves det ikke mere. Naar jeg dræber mig, er det selv samme skeet. Det vil jeg nu. Da jeg kom, kunde jeg endnu ikke ville det, thi jeg havde endnu en Datter at forsørge. Nu kan jeg ville det, thi Datteren er forsørgt. Du faaer med hende hvad du kan leve af, Fremmede.

Jeg

Jeg vil døe. Himlen hører det. Den blaa Himmel er mig god. Den kiender mit rene Hierte. Jeg vil i denne blaa Himmel, at mine Børn kan have Ære og Glæde her i Verden. Jeg elsker min Datter. Jeg tilgiver hende. Ved min Død først tilgiver jeg hende. Kys mig, min Datter — Kys mig, min Søn; Kys mig, min fremmede Søn. —

Himlen vil ikke udslutte mit Minde iblant jer. Bekiendtgjør det for Nationen, at min Datters Ære er reddet, at jeg er død for hende. Siig iglen til min anden Datter, hvad jeg nu siger jer, men ikke før hun kommer.

Jeg forbander den, som klager over mig, thi jeg bliver lykkelig, og gjør lykkelig. Jeg forbander den, som ikke standser sine Taarer over mig, saa snart han kan. Er det mueligt, skal han ingen sælde. Jeg forbander dem, som sørge over mig. — Saasnart min Datter kommer, skalde I holde et glad Bryllupsmaaltid, og bede Naboer og Bekiendte.

Du trak han sit Sværd, og lagde det paa Bordet.

Jeg

Jeg døer gierne, sagde han, thi jeg elsker jer. Jeg forbander den, som vil hindre mig, rolig at giennemføre mit Hierte.

Han tog Sværdet, og stødte det i sit Bryst. Alting var stille. Ingen græd. Man gik hen, kyskede ham, trak Sværdet af Saaret, trykkede det til, og lagde ham paa Sengen. Han var alt hensovet.

Din Fader var meget retskaffen, sagde Manden til sin Kone.

Og døde for mig, lagde hun til, og fældede nogle Taarer, som hun strax borttværede. Manden omsavnede hende derfor.

Næste Morgen gik Europæeren bort. Da Pigen saae Faderens Tegns, faldt hun ham om Halsen, og sagde: Du er min Mand. Hun gjorde sig strax færdig, og gik med ham. Hun gav ham saa mange Prøver paa hendes Omhed, at han allerede da sælte, han aldrig vilde angre, at have forladt Europa.

Han kom igjen. Man fortalte Datteren, hvad Faderen havde sagt. Hun græd ikke. Hun gik til hans Grav, og kyskede tre Gange Jorden.

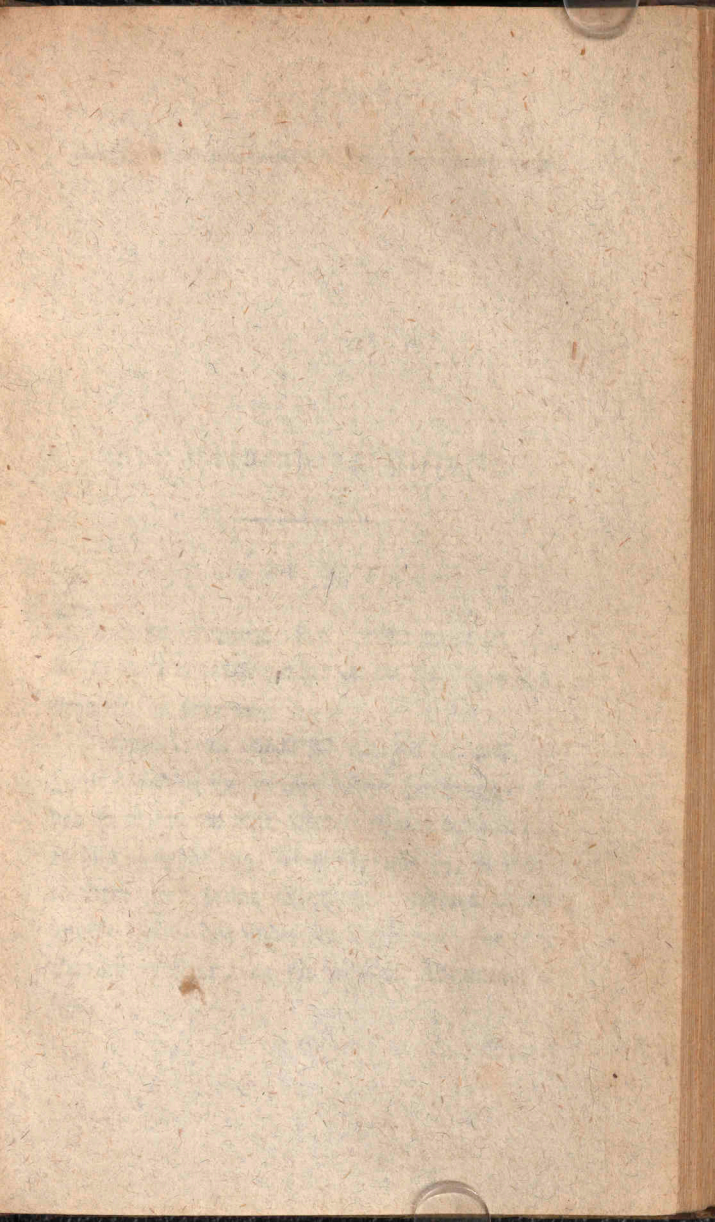
Den

Den syvende Dag efter Faderens Død blev anrettet et glad Bryllupsmaaltid.

Europæeren fandt Leilighed, at skrive denne Historie til sin Slægt. Han lever lykkelig og ønsker sig ikke derfra.

Staal.

For Uvidenheds Historie,

U n d e t B r e v .

De er en Sophist! sagde Julie nylig til mig, da jeg søgte at bevise hende, at det var ingen Forbrydelse, at kysse mig.

Hvad er en Sophist? spurgde jeg rask, og Julie besindede sig, at hun endnu havde megen lidet Kundskab om disse Herrers Væsen og Uvæsen, og hun paalagde mig, til en Forandring, at skrive et Brev over denne Gienstand. Meget gierne, smukke Julie, dog under een Betingelse: for hver Sophist et Knix, og for mig til Slutning et Kys.

Sophisterne vare forfærdelige Mennesker, som kunde bevise alting, og i al Fald vare i Stand til at bilde Dem ind, at B. er et Genie og Fr. von B. en Digterinde. De vidste i Grunden lige saa lidt som vi, og følgelig hører deres Existens i vor Uvidenheds Historie; men de kunde, ligesom Berlinerne, bilde Folk ind, at de vidste meget, og, da Verden stedse lod sig blende ved Titler, saa indgav allerede deres forfængelige Titel mangan en Urefrygt for dem, thi Sophist, beste Julie, er det samme som Viisdoms Lærer, saa meget som Doktor paa Latin, det er derfor lige meget, om De kalder Deres Læge Hr. Doktor eller Hr. Sophist.

De gamle Philosopher, de sande Vise, forholdte sig til Sophisterne, som en Skuespiller til en Hanswurst, som Schrøder til Isgner. Alvorligen og med Anstand lærte Philosopherne Viisdom paa tillukkede Stader, kun for deres Yndlinge og for Indviede, og, ligesom Naturen, gave de alting uden Betaling. De vindige Sophister derimod flakkede om, som Blanchard, i hele Grækenland, fra Bye til Bye, og hvor der blev holdt en Høitid, der vare de strax ved Haanden, og stege med

med deres glimrende Veltalenheds Luftmaskine i Skyerne. De sladdrede om alting og over alting, vidste at laane enhver Ting et Anstrøg, lokkede rige unge Mennesker i deres Garn, og lode sig dygtig betale. De lovede en Gudindes, Viisdommens, Nydelse, og gave i hendes Sted en Tøs, den Kunst at sladdre. Lærde Markskrigere, som i vore Dage spørge under andre Skikkelser; vi kalde dem Journalister.

Vil De tillade mig, smukke Julie, at forestille Dem nogle af disse Herrer? De skal gjøre nogle lærde Hokuspokus for Dem, og astrodse Dem en Smil, om De endog nylig havde læst den franske Friheds gyselige Mordscener.

Denne gamle Herre her, med det ukiemmede Skieg, hedder Xenophanes. Han kritiserede Homer og Hesiodus, og gjorde sig latterlig. Homers Digte lever endnu, hans Recensents Kritikker ere glemte. Da han engang beklagede sig for Hieron, Konge i Syracus, at han var saa fattig, at han ikke engang kunde ernære to Tienere; svarede denne ham: Kam dig! Homer, som du altid badler, er for længe siden død, og ernærer endnu

G 2

den

den Dag i Dag er titusend. Menneſker. Han for-
ſtod derved Afſkriverne af Homers Verker.

Xenophanes var een af de første Særſindede,
ſom paastod, at intet i Verden kunde begribes.
Han nægtede Bevægelse, Liv, Vert og Død. Han
nægtede alt, kun ikke ſin Uvidenhed. Her er en
af hans berømteſte Slutninger:

Al intet bliver intet. En Ting, ſom ikke
altid har exiſteret, kan aldrig exiſtere. Hvad
der altid har exiſteret, er evigt; det Evige
er uendeligt: det Uendelige er eeneste. Thi
om det indbefattede flere Væſener i ſig, ſaa
vilde det Ene begrænſe det andet, og følge-
lig var det ikke uendeligt. Det Eeneste er
overalt ſig ſelv liigt, fordi det ellers ikke
vilde udgiøre Et. men flere Væſener. Det
er fremdeles ubevægelig og uforander-
ligt. Thi kunde det ombytte ſin Plads, ſaa
var det ikke uendeligt, fordi der da exiſterede
Num uden for det. Men kunde det foran-
dre ſig uden at ſkiſte Plads, ſaa vilde noget
begynde at være, ſom aldrig forhen var der,
og noget ophøre at være, ſom altid forhen
var der. Begge Dele er umueligt, thi —

Holdt!

Holdt! Holdt! Hr. Xenophanes, De glemmer, at vi staaer for en Dame. De seer, at Julie gaber, og jeg haaber, at, naar Damerne i Deres Fødebye Colophon gabede, de Lærde, som hos os, havde saa megen Levemaade, at gaae tilside.

Her kommer en anden Graaskieg, han hedder Zeno. De vil interessere Dem lidt for ham, naar jeg fortæller Dem, at han blev fangen, da han forsøgte at befrie sit undertrykkede Fædreland; at de heftigste Piinsler ikke kunde astrodse ham nogen Bektendelse; at han beed Tungen af sig selv, og spyttede den i Ansigtet paa Tyrannen, som derimod var saa ædelmodig, at lade ham knuse i en Morter.

Denne Hr. Zeno nægtebe, til Trods for den funde Menneskeforstand, Bevægelsen. Det hialp ikke, gode Julie, om De ogsaa tog ham op til en Engelskdands, og valsede rask med ham igiennem Maderne, han blev ved at paastaae, De ikke havde bevæget sig af Stedet. Det beviisde han saaledes:

Naar en affkudt Piil virkelig bevægede sig hen til et andet Sted; saa maatte den være i

Bevægelse og Hvile tillige. Det er ikke mueligt, følgerig bevæger den sig slet ikke. Thi unøgtelig er Pilen i ethvert Dieblif i et vist Rum, og det hvilende; thi naar den just gik ud, saa kunde man ikke sige, at den befandt sig deri. Naar altsaa Pilen i noget Dieblif virkelig bevægede sig, saa maatte den tillige hvile og flyve.

Fremdeles: en Ting kan ikke være paa to Steder tillige; tvende Tidrum kunne heller ikke existere tilsammen. Thi ligesom

Tirsdag følger efter Mandag; saaledes følger et Dieblif efter det andet. Ethvert begynder, naar dets Forgienger ophører, ethvert maa ophøre, førend dets Efterfølger kan begynde. Men i hvilket Dieblif forlader en Piiil sin Plads? var der saadant et Moment; saa vilde Pilen tillige være og ikke være paa denne Plads. Det er umueligt, og følgerig bevæger den sig slet ikke.

Gud give! at Zeno havde Ret, saa vilde den Piiil, som er affkudt paa mig af Deres Dine, smukke Julie, aldrig have forladt sin Plads; mit

Dierte

Hierter vilde ikke stedsse være i Bevægelse og Hvile tillige, en Ting, som han holder for umuelig.

Jeg skaaner Dem for en lang Kiæde af Slutninger, som jeg kunde slæbe efter mig over Zeno's Sætning. Han beviste Dem iblant andet klart, at, naar De giver en Skildpadde tyve Skridt forud, er den letbenede Achil ikke istand til at indhente den. De leer? og viser paa Deres Bindspiller, som hopper omkring Dem? saaledes gjorde fordum Diogenes, eller et andet vittigt Hoved i den Tid, som hørte længe paa Zeno, længere end vi, han reisde sig endelig, og istedet for at gien-drive ham, spadserede han frem og tilbage.

Diodor, en Discipel af Zeno, bødede strengere for sine falske Slutninger. Han havde faaet en Arm af Led, og søgte Hielp hos en Læge, ved Navn Hierophiles. „Tro dog ikke, svarede denne med en ondskabssuld Smil, at din Arm er af Led; thi i hvilket Dieblik havde den forladt sin Plads?“ Det vil vi snakke om en anden gang, sagde Diodor skamsuld, nu beder jeg dig, hielp mig!

Jeg kommer til en anden Paastand af Zeno, som er endnu langt snorrigere, end den forrige.

Han vil nemlig bilde os ind, at hverken De eller jeg, hverken denne skønne Verden, eller Soel, Maane og Stierner eksisterer. Hør hvorledes han bær sig ad dermed:

Naar noget Væsen eksisterer, saa er det udeleligt, thi Eenhed kan ikke deles. Hvad der er udeleligt, er intet, thi en Ting, som føiet til en anden, ikke frembringer nogen Forsøgelse, og affkaaren derfra, ikke frembringer nogen Formindsfælse, kan man ikke regne blant Væsener; følgelig eksisterer intet Væsen; følgelig eksisterer intet.

Kom i mine Arme, gode Julie! overgiv Deres skønne Intet til mig, at jeg kan udraabe: jeg besidder intet, og er lykkelig!

Hvo afbryder mig i mine søde Drømme? et Par uudstaaelige Ansigter! Hr. Protagoras og Hr. Prodicus. Hiin var den Første, der solgte sin Viisdom for den rene Skilling. Forhen en simpel Lastdrager, saae Democrit ham engang, hvorledes han opstablede Brænde i en Art af geometrisk Orden, holdt ham for et forborgen Genie, og gjorde ham til sin Discipel.

Hans Naboe Prodicus havde altid en Tale færdig, for hvilken enhver Tilhører maatte betale ham halvtredstindstyve Drachmer. Det er omtrent otte gange meer, end vi giver for det bedste Tfflandske Skuespil. For disse 50 Drachmer kunde man lære, at der er ingen Forskiel imellem Sandhed og Bildfarelse, imellem got og ont, imellem sort og hvidt; at alting er vilkaarligt, og at man ligesaa let kunde bevise pro som contra. Athenienserne fandt, at saadant et Menneske kunde biedrage meget lidet til sine Medborgeres Lykke, men overmaade meget til deres Ulykke. De jagede ham bort, og forbydde Sophisterne overhoved at procedere i Rettergang.

Hvad hjælper det, at vi ogsaa jage ham bort? Der tordner os allerede en anden imøde. „Jeg veed alt!“ raaber han kief og trodsig: „jeg kan lede mine Medborgeres Sind, hvorhen det lyfter mig! jeg kan fordømme den Uskyldige, og frigive den Nedrige! Krig og Fred hænger ved mine Læber!“ Denne Praler hedde ikke B—st—r, men Gorgias. Dog staaer det Dem frit for, gode Julie, at troe paa Sielevandringen.

Hr. Gorgias var en forfærdelig Karl. Han beviiste:

For det første: at intet eksisterer i Verden.

For det andet: at, om ogsaa noget eksisterer, kan man dog ikke begribe det. Og

For det tredie: at, om man ogsaa kunde begribe det, lod det sig dog ikke forklare.

Her til en Prøve Beviiset for den første af hans Sætninger:

Naar Noget er, saa er det enten virkeligt, eller uirkeligt, eller begge tillige. Intet af disse tre Tilfælde er mueligt, altsaa er intet. Thi det Uirkelige kan ikke eksistere, fordi det ellers maatte tillige være og ikke være. Det Virkelige kan heller ikke eksistere, fordi det maatte være enten evigt, eller frembragt, eller begge tillige. Tre umuelige Tilfælde. Thi var det evigt, saa havde det ingen Begyndelse, var folgelig uendeligt og ubegrændset, og altsaa ingensteds at finde. Thi var det nogensteds, saa maatte det være forskielligt fra det, hvori det er, og folgelig ikke uendeligt, fordi det blev omfluttet af noget andet. Det Om-

flut:

fluttende er altid større end det Omflutte-
de; men nu kan intet være større end det
Uendelige, følgelig kan det Uendelige ikke
være nogensteds. Man kan heller ikke sige,
det indeholdes i sig selv, fordi da det hvori
det er, og det som er i det, vilde være eet
Slags, og det Virkelige to Slags. Thi
Rum og Stæd var da det hvori det er,
og Legeme det som er i det. Naar altsaa
det Virkelige var evigt, saa var det ogsaa
uendeligt, følgelig ingensteds, følgelig
eksisterer det slet ikke. Lige saa lidt kan det
være frembragt; thi det maatte have enten
noget Virkeligt, eller noget Uvirkeligt at
takke for sin Oprindelse, Det Første er
umueligt, fordi vi stedsse blive ved at spørge,
og endelig dog igien maatte støde paa noget
Evigt og Uendeligt. Det andet er ogsaa
umueligt, thi af Intet bliver Intet.

Følgelig, gode Jalie, seer De atter ganske
klart, at Uvidenhed er vor Arvedeel fra Adam,
og at vi endnu ikke engang vide, om vi eksisterer.

Sophisternes store Kunst bestod i Fegterstre-
ger, og naar disse heller ikke mere vilde hjælpe,
saa

faa søgte de at gjøre deres Modstander vred, lurrende paa ethvert fordreieligt Ord, som i Hidsighed slap ham af Munden.

„Men hvor længe,“ hører jeg Dem spørge, „hvor længe varede dette Uvasen blant Grækerne?“

Saa længe, smukke Julie, indtil Gudernes og Menneskenes Ven, Socrates traadde frem. Med kunstlet Enfoldighed og med en Skoledrengs Ydmyghed nærmede han sig, hørte, beundrede og spurgde, som om han vilde lade sig undervise. Derpaa bad han om Forklaring over dette eller hiint Ord, vilde vide, hvad man dog egentlig forstod ved Dyd eller Last, smukt eller hæsligt? gjorde Spørgsmaal paa Spørgsmaal, byggede saa kunstigt, og dog saa tilsyneladende naturligt, det ene paa det andet, hvoraf ethvert maatte besvares med Ja eller Nei; indtil disse Herrer vare tvungne til, at tilstaae sig overvundne, eller at paastaae en Absurditet. Tilhørerne loe, Socrates taug besæden, Sophisterne bleve foragtede. Deres Kunst blev Legeverk, deres Riade af Ergo et Blendverk for Pøbelen. Man indrømmede, og selv Aristoteles tilstod, at mange af deres paradore

Sæt:

Sætninger ikke kunde giendrives; men man holdt det ikke Umagen værd, at bortfiase Tiden med Ting, som ikke kunde gisre nogen Dødelig, endog kun for et Smørrebrød, rigere.

Dog havde den retskafne Socrates den Misfornøielse, selv at see en af sine Disciple udarte til en Sophist. Det var Euclides. Timon bebrejdede ham Trættefiærhed, og han opdrog i Athen saavelsom i Berlin mange Disciple, som lignede ham.

For at forjage Nykkerne fra Deres smukke Pande, saa lad os endnu lidet høre disse Markskrigere. En vis Eubulides opfandt følgende Legeverk:

Epimenides fra Kreta forsikkrer, at alle Kretensere ere Løgnere. Han er selv en Kretenser, følgelig har han løiet; følgelig ere Kretenserne ingen Løgnere; følgelig ere de troværdige Folk, følgelig maa man ogsaa troe Epimenides, thi han er en Kretenser; følgelig ere alle Kretensere Løgnere.

En anden raisonnerede saaledes:

Dette Menneske siger, at han lyver, og deri siger han Sandhed. Naar han altsaa paa-
staer

staaer at sige Sandhed, saa lyver han. Men han siger, at han lyver, og siger Sandhed; sølgelig lyver han.

En Tredie forudsatte, at en havde drømt, man maatte ikke troe paa Drømme, og byggede derpaa følgende Argument:

Naar dette Menneſke for Fremtiden ikke troer paa Drømme; saa troer han ogsaa tillige paa dem. Thi han troer ikke paa dem, fordi Drømmeu forbyder ham det; og troer paa dem, fordi han troer paa den forbydende Drøm.

En Fierde, ved Navn Chrysipp, traadde frem, rømmede sig, og sagde:

Naar der nogensteds er et Hoved, saa har du ikke dette Hoved. Men nu er der virkelig nogensteds et Hoved; altsaa har du det ikke; og altsaa har du intet Hoved.

Fremdeles:

Naar du taler om en Ting, saa gaaer denne Ting igiennem din Mund. Taler du altsaa om en Fragtvogn; saa gaaer Fragtvognten igiennem din Mund.

Hvilke

Hvilke Hokusfokus! og hvor var det muligt, at fornuftige Mennesker, ved at disputere over slige Ufælheder, kunde blive saa hidfige, at de døde? — ja, gode Julie, døde! Diodor formaadede ikke at giendrive Stilpo, og faldt død til Jorden.

Det maatte vel gjøre den gode Stilpo hietelig ont, thi han var en ærlig lystig Broder, elskede de Piger og Viin, og sagde sin Mening reent ud. Det Første tilgav man ham; det sidste tilgiver man aldrig, og det havde næsten engang kostet ham Livet. Der blev nemlig iblant nogle Benner og Svirebrødre talt om Phidias's Minerva, og Stilpo paastod smilende: hun var ingen Gud. Hvilken Bespottelse! man gysede, man førte ham for Dommeren. Han nægtede det ikke, og, sin Stand troe, hjalp han sig ved en Sophisme. „Minerva er ingen Gud, sagde han, men en Gudinde.“

En anden gang tog han sig den Frihed, at legge sig til at sove i Cybeles Tempel, uagtet han havde spist Hviidsløg, da han dog ret vel vidste, at Madam Cybele ikke kunde fordrage Lugten af Hviidsløg. Den fornærmede Gudinde lod sig ogsaa

faa see for ham i Drømme, og gjorde ham bittre
 Behreidelser over denne Mangel af Levemaade.
 Hans hele Svar var: „giv mig noget bedre at
 spise.“ De see, gode Julie, at den Mand be-
 handlede Damerne temmelig ligegyldig.

Da Demetrius Poliorcetes lod plyndre Me-
 gara, gav han Befaling, at skaane Stilpos Søn.
 Men plyndrende Soldater skaaner ikke gierne,
 man røvede ham alt. Demetrius lod ham bede,
 at vurdere sin Skade, og tilbød ham Erstatning.
 „Jeg har slet intet mistet, sagde Stilpo, thi mit
 Hoved kunde J ikke plyndre.“

Hans Datter var en galant Dame. „Hvad
 kommer det mig ved?“ pleiede han at sige: „hun
 kan ikke skade mit gode Navn, og jeg ikke hielpe
 hendes.“

Ptolomæus Soter vilde tage ham med til
 sit Hof i Egypten. Han betakkede sig for den
 Ære, og foredrog en rolig Eensomhed paa den
 skønne Oc Egina.

Hvorledes hover Dem den Mand med sine
 jovialste Grundfærninger? Han er min Yndling
 blant Sophisterne, og for hans Naade at leve og
 handle paa, tilgiver jeg ham hans Trætkefærhed,
 hans

hans Epidisfindigheder. „Du rykker en Haandfuld Græs af Jorden,“ sagde han for Exempel, „viser mig det, og siger: det er det Græs.“ Jeg nægter det. Det Græs eksisterede alt for tusend Aar siden. Hvad du der viser mig, er Græs, men ikke det Græs; ligesaa lidt som man kan sige: Hans eller Peter er det Menneske, men: Hans eller Peter er et Menneske.

Dog over den ærlige Stilpo, som jeg holder saa meget af, glemmer jeg ganske den subtile Chrysypp, som jeg ikke kan lide. Denne lille Mand, af Skabning en Dverg, troede at besidde en Kiempestiel, og, med alle sine Uffelheder, var han saa indtaget af sig selv, som Bahrdt nogentid kunde være. „Til hvem skal jeg anbefale min Søn?“ spurgde en af hans Venner ham. „Til mig,“ svarede han, „thi jeg klender Ingen, som overgaaer mig.“ Vilde hans Lærer bevise ham en Sætning, saa pleiede han at sige: „giv mig kun Sætningen, Beviset skal jeg nok selv finde.“ Han forstod den Kunst ogsaa at indbilde andre, at han var en Phoenix iblant de Viise, og Grækerne havde et Didsprog: naar Guderne nogentid ville gjøre Slutninger, saa maa de hø-

tiene sig af Chryssipps Logik. Han skrev, ligesom Friderik Schulz, meer end 700 Bøger, og Recensenterne sagde om ham, hvad de tie med om hiin: „tag det bort af hans Produkter, som hører andre til, hvad bliver tilovers? — Papiir.“

Det værste jeg veed at sige om ham, er, at han havde en eneste gammel Kierling til sin Opvartning. Naturligviis blev Tiden ham lang, og det var intet Under, at han, som denne gamle Kone forsikkrer, daglig skrev fem hundrede Linier, og ikke kyskede fem gange. Hans pludselige Død er værd at misunde; thi da han engang saae et Esel æde Figen af en Sølvskaal, forekom det ham saa snorrigt, at han loe sig ihjel derover. I vore Dage skeer det daglig, men intet Menneske leer mere derover.

Blant de unyttige Spidsfindigheder, som sysselsatte hans Aand, hører ogsaa det Spørgsmaal:

Om de Ting, som ikke ere, aldrig have været, og aldrig ville blive, dog ere muelige?

Ligne disse saa kaldte Viise ikke hine græske Kunstnere Myrmecides og Callicrates? Den ene skabte af Marmor en Bogn med fire Heste, og satte

satte en Kudst derpaa. Det Hele tilsammen kunde en Myg skule med sin Vinge. Den anden gjorde Myrer, hvis Fødder vare saa smaa, at man ikke kunde kiende dem med blotte Dine. Og saa Philosophien er Marmor, som en Kant benytter til store Kunstværker; kun Skade, at den ogsaa saa ofte misbruges til Myrer.

Undertiden vare Sophisterne Heremestere. De kunde forvandle et eneste Bygkorn til en heel Hob, i det mindste tvinge Dem til at tilstaae: at dette ene Korn var en Hob. Det gjorde de saaledes, af en Hob toge de eet Korn bort, og spurgte: er det endnu en Hob? — Svar: ja — Derpaa toge de atter eet bort, og gientog det samme Spørgsmaal. Svar: ja — Dette vedbleve de saa længe, indtil der bleve saa saa Korn, at man endelig engang maatte svare Nei. Ergo, udbrød de triumpherende, er det sidste Korn, som vi tog bort, en Hob? thi da det endnu laae der ved, erkjendte du disse Korn virkelig for en Hob.

Saaledes paastode de og, at een Draabe Vind gjorde tusende. Thi har den første Draabe ikke gjort tusende, saa har den anden gjort det, og saaledes bleve de ved at stige indtil den tusende,

og spurgde ved enhver Draabe: tilstaaer du nu, at Mennesket er beskienket?

Ligeledes gjorde de et Menneske skalled, derved at de rykkede et eneste Haar af ham, thi de spurgde ved ethvert afrevet Haar: er Mennesket nu skalled?

Jeg har lovet, at aflukke Dem en Smil, og jeg haaber, De vil tilstaae, at jeg holder Ord. Horaz loe ogsaa. Han hørte Slutningen om Bygkornene, og byggede derpaa en anden, som en vis depit indgav ham. Dog var det ingen depit amoureux. De selvgiorte Kiendere og Skion-aander nemlig, fluddrede og fladdrede, dengang saavelsom nuomstunder, meget om de Gamle, og om deres Fortrin for de Nyere. Dette fortrød Horaz, som dengang var nye, og glemte, at han ogsaa engang vilde blive en af de Gamle. Han opfastede derfor følgende Spørgsmaal:

Naar et Digtetekunstens Verk, ligesom et Fab Ribsviin, med Aarene bliver bedre, hvor mange Aar udfordres da dertil? En Digter, som døde for hundrede Aar siden, hører han iblant de fortreffelige Gamle, eller blant de foragtede Nyere?

[Svar:

Svar: iblant de Gamle.

Men naar han nu først er død for ni og halv-
femsindstyve Aar siden?

De merker, gode Julie, at han altid tog et
Aar fra, ligesom Chrysipp et Bygkorn, og at han
saaledes søgte at gjøre den Urefrygt for de Gamle
latterlig.

Dog jeg vender tilbage til Sophisterne. En
vis Zeno, en Navne af den forrige, og Stifter af
den stoiske Sect, betalte en berømt Sophisme med
to hundrede Drachmer. Skade, at vi ikke kunde
bedømme, om den var saa mange Penge værd?
Thi den er gaaet forloren for os. Jeg giver Dem
derimod til langt ringere Priis et Par andre.

De har spiist nye flamske Sild til Middag,
og drikker et Glas Vand, fordi De troer, at
Vand slukker Tørst? Ingenlunde, men Sild sluk-
ker Tørst. Det beviisde Sophisterne paa følgen-
de Maade:?

Salt Mad gjør at man maa drikke meget.

At drikke meget slukker Tørst;

Følgelig slukker salt Mad Tørst.

Allerkiereste! Kun ikke overbevisende for en
der seiler Verden omkring, som har meget salt
Drekfod i Forraad, og har intet mere ferst Vand.
Her er nok en Dito:

Apostlene vare tolv,

Judas var en Apostel;

Følgelig var han tolv.

Det kunde altsammen endnu gaae an, havde
Sophisterne altid givet sig af blot med Barneverk.
Men Vee det Menneske! som formaster sig at an-
gribe de helligste Sandheder! Derhen hører den
Bespottelse af Cotta: der er ingen Gud! som
Cicero har bevaret os. Her er hans Deviis:

Hvo kan begribe Gud, eller tillegge ham en
Egenskab? — er Gud viis? — nei; thi
Viisdom bestaaer i det rigtige Valg imellem
Got og Ont. For Gud er intet hverken got
eller ont. Er Gud fornuftig? — nei; thi
Fornuften tjener til, af bekiendte Sandheder
at uddrage ubekiendte. For Gud er intet
ubekiendt. Er Gud retfærdig? — nei; thi
Retfærdighed er kun en selskabelig Dyd. Er
Gud maadelig eller stærk? — nei; thi Maa-
delig:

delighed og Styrke forudsætte Lidenstaber, Smerte, Arbeide eller Farer, idel Ting, som ere fremmede for det høieste Væsen. Men hvorledes kan det, som slet ingen Egenstaber besidder, være Gud? Sølgelig er der ingen Gud.

Det hedder med andre Ord: Gud seer intet, fordi han seer alt; han kan intet, fordi han kan alt.

Naar der er en Gud, sagde Epicuræerne, saa maa han see ud som et Menneske. Thi en Gud er meget lykkelig; lykkelig kan man ikke være uden Dyd; Dyd kan man ikke besidde uden Fornuft; men Fornuft finder man kun under den menneskelige Skikkelse; sølgelig maa Gud see ud som et Menneske.

O det buntede Tassenspillerie! Hvo beklager ikke de stakkels unge Mennesker, som saa jammerlig bleve bedragne for deres Penge og Tid.

Jeg har, jeg erindrer ikke hvor, læst en Historie, hvorledes en Sophist engang blev fanget i sin egen Snare. Han havde paataget sig et ungt Menneskes Opdragelse, lovet at lære ham alle sine

forunderlige Kunster, og betinget sig en stor Summa, i Fald hans Eleve, efter overstandne Læreaar, vandt sin første Proces. Men skulde han tabe den, saa forlangte han, Læreren, ikke en Skilling for sin Umage. Nogle Aar forløb, det unge Menneſke blev Meſter i ſin Kunſt. Den gamle Sophiſt abſolverede ham, og ventede nu paa den første Proces. Men hiin var ſaa klog, ikke at føre nogen Proces. Derover klagede den Gamle for Retten.

„Er du ikke underlig?“ ſvarede det unge Menneſke: „begriber du ikke, at, om jeg vinder denne Proces, er jeg i Kraft af Dommen ikke ſkyldig at betale dig noget? men taber jeg den, ſaa betaler jeg dig heller intet, netop fordi jeg har tabt den?“

„Juſt omvendt!“ ſvarede den Gamle. „Taber du Proceſſen, ſaa maa du i Kraft af Dommen betale mig. Men vinder du den, ſaa maa du ogsaa betale mig, netop fordi du har vundet den.“

Kort, den gamle og unge Sophiſt gjorde Dommerne ſaa forvirrede, at de beſtilte begge Par:

Parter at møde for sig igien om hundrede Aar. Vi, gode Julie, ville gjøre ligesom hine Dominere, og paa hundrede Aar forvise fra vort Nafsyn samtlige Sophister, fra Zeno indtil N. . . . Tillige raader jeg Dem, at lade røge i Deres Værelse, som om der havde været Pest deri, thi disse Herrens Moral var værre end Pest.

Med Døden ophører alting, saa lærte de. Alle Handlinger ere ligegyldige. — Den Stærkeres Ret er den første Lov. Det er skammeligt at lide Uret, naar man er stærk nok til, at gjøre Uret. At beherske andre, at sønderbryde hver en Lænke, at vække saa mange Begierligheder hos sig, som man kan, og at tilfredsstille disse paa enhver muelig Maade, det er den høieste Lykfsalighed; lykkelig Ondskab den høieste Wiisdom.

Slige hæslige Grundsætninger, foreenede med tøileløse Sæder, tillukkede endelig Menneskenes Hjertes for dem, og deres Navn blev et Skieldsord. Mig, gode Julie, have de efter to tusend Aars Forløb tient til et nyt Bevlis; at Menneskene aldrig vidste noget, og aldrig kommer til at vide noget; at det er en ringe Kunst, at tvivle

em alting; men en stor Kunst, uimodsigeligen
at gotgiøre endog kun den Haarnaals Tilværelse,
som ligger for Dem paa Bordet. Naar De i
Dag giver mig et Kys, saa vil jeg i Morgen
kvilde, om jeg har faaet det. Derfor maa De
daglig kysse mig, om jeg engang dvende i Deres
Arme skal bekiende: Julie har kysset mig!

Dra=

 Draklet.

(Zeitschrift für Gattinnen, Mütter und Töchter.

April 92. S. 320.)

Skion, som en af Gratierne, sad Charikleia i Skyggen af de udhængende Løvbuske. Hendes skinnne Ansigt var beskygget af dunkel Veemod; hendes store sorte Dine heftede sig til Skyerne; hendes Kinder og det svulnende Bryst, som den vaade Lokke bedækkede, vare vædede med Taarer.

Snart vreed hun Hænderne, snart tørrede Dinene med sin Klædning, da saae hun veemodig over Blomsterengen med stive ubevægelige Diekast.

Nu bøiede hun igien Hovedet tilbage paa Greenene: og sad saaledes og betragtede de streifende Skyer. Et Suk efter det andet trængte sig frem af hendes Bryst, en Taare efter den anden ledsagede Sukkene.

Urolig hævede hun sig op, veemodig hævede hun Armene mod Himlen og sagde med hulkende

Stems

Stemme: Saa tidlig: — Gud! — saa tidlig
skal jeg døe! i min blomstrende Ungdom! i Mor-
gen! Gyseligt! Hun udstrakte sine Hænder med
Hefstighed. Hun blev bleeg, i sit Slør indhulle-
de hun sit blege Ansigt, hun kveeg af Jammer.

Polydor! saa blev hun ved med svagere
Stemme: Polydor, naar du nu kommer tilbage,
og søger mig, og finder Altret, det Alter, som er
farvet med mit Blod. Hun nedsank i stille Drom-
me. At turde mine Læber endnu eengang sige ham
et Farvel! turde disse Arme — hun udbredede sine
Arme og sank udmattet tilbage. — Apollo, de
grusomme Guder fordre mit Liv, mit blomstren-
de Liv.

I stille Veemod gik hun opad Gangen, ned
blandt Buskene; hendes quindelige Siel var op-
hidset og ængstet af Dødens Billeder, af den nære
Døds paa den følgende Dag.

Hun stod ved en Rosenbusk, hun afbrød en
Rose, og som hun brød den, saa faldt Rosens
Blade over hendes Fingre og faldt ned paa Jor-
den. O, min Død er vis! raabte hun blegnende,
de faldende Blade er mit Billede, er Barflet om
min Død. Saa stod hun, og hendes vaade Dine

hef:

heftede sig til Bladene paa Jorden, og hendes Tanker til den følgende Dags Offer. Hun hørte ikke Bussenes Nalsten paa Marken.

Værende deres Grene til Siden kom Polydor i Haven. Fra Messeniernes Hær kom han, for at see sin Elskede, sin Charikleia, da at iile tilbage, og stride for hende. Han omslyngede hende bag fra med begge sine Arme, og med det høie glade Raab: min Charikleia! — Hun hørte hans Stemme, hun følte hans Favnetag, hun følte hans Læber paa sine, zittrede og sank i hans Arme; hun vovede ikke, at hæve sit Ansigt op til ham, dette Ansigt med den røbende Blegghed, disse Dine med de forraadende Taarer, hun lagde sit Ansigt paa hans Bryst, han ønskede ham tilbage til Mændenes Hær.

Endelig spurgte hun, uden at hæve Ansigtet fra hans Barm: hvorfra kommer du, Polydor? spurgte hun med bævende Stemme.

Fra vore Krigeres Hær, for ved dit Hjerte at hente nyt Mod til Kampene. De unde os nu nogle Diebliffes Høe, de vilde Spartaner. I Argos blinke nu deres Spyd. Men føle't skal de, at vi har havt Høe. O Charikloa, Seiren maa være

vare vor, vi stride for Qvinder og Børn, og jeg for Charikleæ, at Lænkerne ikke skal rasle paa disse Arme. Han trykte hendes Arme til sit Hierte. — Charikleæ rystede Hovedet og sagde: Ogsaa uden Lænker kan man være ulykkelig!

Polydor. Hvad mener du dermed? Hvordan, Charikleæ? Dit Die, dit skønne Die svømmer i Taarer? — Hvad feiler dig?

Charikleæ fatter sig. Hvad? det kan du endnu spørge om? Polydor, du er borte fra mig, og hvor er du? altid omgivet af Farer, Døden ledsager ethvert af dine Fied, og jeg er her allene, forladt — uden Beskyttelse — uden Ven — ak, Polydor! havde du været her, maaskee — Bee over Spartanerne!

Polydor. Krig og Mord vil de; og de skal føle det.

Charikleæ. Desværre, kun alt for snart! — Men hvorfor kom du, og naar reiser du igjen?

Polydor. Det spørger Charikleæ efter? Du spørger: hvorfor jeg kommer? naar jeg reiser igjen? Hvad feiler dig? — Da jeg kom herhid, vilde du rive dig løs af mine Arme, du skulde dit vaade Die for mig. Ellers naar jeg kom, slai

Cha:

Charikleæ mig glædedrukken i Nøde; Fortiden og Fremtiden vare forglemte, Sparta forsvunden af Jorden, og jeg, jeg, kun Polydor var der; og nu hedder det: hvorfor kom du? naar reiser du igien? — Hvorledes, Charikleæ, du hælder dit Hoved, du skjuler dine Taarer for mig? — Pige, har jeg da ikke mere et Hierte for din Kummer? — Har du Taarer, som jeg ikke skal see? — Ellers naar jeg kom, raabte du: Tak være alle I udbdelige Guder, han er der! og da — du bliver her dog lange, ret lange? Charikleæ, hvad har forandret dit Hierte?

Charikleæ. Mit Hierte? Intet, Polydor? læg din Haand her; for dig slaaer det kun.

Polydor (omfattede med begge Hænder Charikleæ.) See paa mig, Pige! Die mod Die, og nu, svar mig, hvad qvæler dit Hierte? — Ah nu seer jeg det, hvad jeg i Glædens Ruus ikke saae: din Kind er bleeg, dit Die rødt og forgrædt! — Kiære, kiære Charikleæ, hvad er det? hvad qvæler dit Hierte?

Charikleæ. Intet, tilforladelig Intet! troe mig, Intet uden Angst over, bestandig at vide dig i Farer. See, nu smiler jeg jo. (Hun fremtvang

tvang et Smil, men saaledes blomstrer Rosen paa en Gravhøi, som Charikleæ smilede.)

Polydor. Ved Guderne, det er ikke, som det skulde være.

Charikleæ (afbrød ham hastig.) Men hør, Polydor! er der da intet Haab om, at Krigen snart faaer Ende, er der intet Haab om Fred?

Polydor. Om Fred med Sparta? — Nei, Charikleæ. De stolte Spartaner, saaledes true de os selv! — Messene skal falde, os Mænd vil de dræbe, Koner og Børn vil de betyngte med Lænker og sælge til fremmede Barbarer, vore Mure skal synke, bestankede med vore Ynglingers og Børns Blod, vore Templer skal forstyrres, og en uhyre Sandhob skal være det eeneste Mindesmærke af det Messeniske Folk!

Charikleæ. O, jeg frygter, de vil opfylde det. Vore Hære ere slagte af dem; vore Stæder erobrede. See, vi boe kun i denne eene Stad, som er den usle Rest af det vidt berømte Messeniske Folk. Ak, kunde vi, kunde du eller jeg rædde vort Folk? kunde jeg afsende de fordærvende Gunders Brede? Polydor, vilde du ikke ofre dit Liv, naar du med din Død kunde rædde dit Folk?

Poly:

Polydor (smilende.) Jeg vilde ofre mit Liv, vilde endog rive mig løs af dine Arme, og døe for mit Folk; o jeg mener, jeg har viist det, at jeg er det værd, at hedde Messener.

I stor Bevægelse gik Charikleæ nogle Skridt hen ad Gangen, da vendte hun sig hastig til Polydor og sagde alvorlig og høitidelig: Og du vilde have den, som ikke villig tilbød sit Liv, naar det kunde rædde os? Ikke?

Polydor. O Charikleæ, gid haanende Spot forfølge hvert hans Fied; gid han ligge ved fremmede Dørre; uden Fædreland, uden Huusguder, uden Roe, forfulgt af Hævingudinderne vandre han fremmed og ustadig omkring, den som ikke opofrer sit Liv for sit Fædreland.

Charikleæ (kaster sig om hans Hals.) Saaledes, nu, Polydor, er du min brændende Kiærlighed værd. Saaledes vilde jeg have dig! Saaledes har jeg bedet Guderne om du maatte være! og saaledes er jeg, er Charikleæ dig værd! — Hun hvæiede sig til hans Barm og græd høit. Polydor smilede over hendes Taarer, og strøg hendes Kinder, og tørrede Taarerne med hendes Slør.

Du hævede Charikleæ sig op. Af Polydor, jeg maa — hun saae paa ham med Kiærligheds kielne Dietkast, — min Elffling! Du omslyngede hun ham med begge sine Arme, græd hede Taarer paa hans Kind — jeg maa, din Charikleæ maa døe for sit Fædreland!

Polydor blev som en livløs Stätte.

Og hører mig nu, alle I Olympens udødelige Guder; hører den Eed, som jeg sværger! — Hun traade fremad med udbredede Arme, med Dinene stirrende mod Himlen. — Sid jeg blive en Spot for alle Elendige, min Siel finde ingensteds Noe, end ikke ved de underjordiske Floder, Polydor giengielde mig min Kiærlighed med Had, hvis jeg ikke —

Polydor styrtede vild i hendes Arme. Tael den ikke ud, den Eed. Hør den ikke, Zevs, og I øvrige Guder, den Rasendes Eed! — Han trykkede sine Læber paa hendes Mund, han nedslugede de halve Ord, som udstrømmede fra hendes Læber. Da trak han hende med bævende Hænder ned paa sit Skiod, og skjulte sit Ansigt i hendes bankende Bryst, og græd: Charikleæ, Charikleæ, hør, o hør mig! Du er min, ved alle Gu-

der,

der, Du er min! — Min Siels Udvalgte, hvis du nogensinde følede Kierlighed for mig, saa forbarm dig over mig!

Charikleæa bøjede sig med nægtende Miner ned paa Polydors Skuldre. Nei, jeg tør ikke! raabte hun med en Stemme, der sønderskar hans Hierte.

Charikleæa, begyndte Polydor igien: Charikleæa, hvis du ikke vil være min Elskede, min Kone, saa vær i det mindste Moder! hvis du er grusom mod mig, saa forbarm dig i det mindste over det uskyldige Barn, som hviler i dit Skød.

Han sank ned for hendes Fødder, og omflynge hende hendes Knæe, han skjulte sit Ansigt i hendes Klædning, og sank afmægtig ned paa hendes Skuldre.

En taus Scene? Hvo kan skildre Følelserne i deres Sieler?

Charikleæa kunde først tale. Med sittrende Stemme sagde hun, Polydor, jeg maa, jeg maa døe. Jeg er en messenisk Pige! O see ikke saa angst smilende paa mig. Hav Medlidenshed med dette Hierte, som Døden og Kierlighed sønderrive. Polydor! let sønderrev jeg Troets Baand;

men hvordan, hvordan skal jeg sønderrive de
Baand, der binde mig til dig? Nei, Polydor,
lad mig døe med Mod!

Polydor. Du døe? Charikleia, du er min
Kone, du er Moder. Din Død vil dræbe dig,
mig og dit Barn, som er vor Kierligheds Vidne.
Charikleia, tael, sig, jeg vil leve, sig det, at ikke
denne qvælende Angst skal dræbe mig for dine
Dine.

Charikleia nedfank et Dieblif i dyb Eftertanke,
og betragtede ham da med et Diekast, hvori Haa-
bers Flamme tindrede. Kan jeg? Polydor, tør
jeg?

Polydor. Du tør, du tør! du maa! —
Betænk, Charikleia! — han lagde sin Kind paa
hendes Bryst, og saae med smigrende Diekast op
til hende. — Tænk, naar nu endelig Hymen har
slynget sit kiærlige Baand om os; og snart, snart
vil han det; naar du da er Moder, og nærer din
Spæde ved dit moderlige Bryst; naar han da ræk-
ker sine spæde Hænder op til dig; kiælen stammende
nævner dig Moder og mig Fader, naar du giens-
kiender i hans Ansigt dine og mine Træk foreenede;
naar du er Moder til mange blomstrende Børn,

en fri Moder til frie Børn, og stedse kan indgyde Trøst i mit Hierte og —

Charikleæ (vrider sine Hænder.) Grusomt! skrækkeligt! saa yndigt at afmale mig en Lykke, som jeg maa frasige mig! Al, Polydor! tusindfold lader du mig smage Døden. Hold op, hold op!

Polydor (bliver ved.) Tank dig, Charikleæ, naar vi da engang gamle og mætte af Livet, blandt en Flok af blomstrende Børn, elsket af dem, oplevende igien i dem, naar vi da i en høi Alderdom endelig træffes af Dødens sagte Pile; Elskovs Gjylde har vi da nydt, vi har udtømt deres fulde Bæger! o Charikleæ lev i mine Arme, som Kone, som Moder, som mit Livs Ledfagerinde! — Han trykkede hende kjerlig til sig.

Charikleæ var nedsynket i disse Tankers vellystige Hav, Taarer rullede ned af hendes Kinder, et let Emil svævede omkring hendes Læber. Al hun vilde allerede slynge sine Arme om Elsklingen, og tilraabte ham: Jeg vil leve: da hendes Fader randt hende i Sindet; hun gysede; hun hævede Dinene og Armene mod Himlen: Nei, salige Guder! styrker mit kæmpende Hierte! O Polydor,

see din Kone ved dine Fødder! lad mig, det er unueligt! lad mig rødde mit Fædreland! — styrk hellere mit Mod, thi jeg maa døe!

Polydor (smilede bittert.) Du maa? du maa? Nu da, I Guder, I har hørt de Eder, som Vigen soer mig paa hilm Aften, da eders Stierner bestraalede vort Brudeleie, den dustende Græsbank. I har hørt hendes Eder, at være min, trods Skæbnen, trods de udsødelige Guder! Nu saa hører ogsaa min Fed; døe kun Troløse; sønderriv du dette Hierte, som elskede dig saa inderlig! men hør! utilfredsstillet skal din Skygge svæve ved de underjordiske Strandbredde; da vil jeg gribe Fakkelen og Sværdet; selv vil jeg sætte Ithome i Brand; med Ild og Sværd vil jeg rase, og af mig skal Sparta lære Grusomhed mod Menneske, og da skal min Dolk straffe dette daarlige Hierte, for den Kiærlighed, som det følte for dig. Det swærger jeg ved Skyggerne, ved Underverdens freygtelige Gudinder.

Charikleæ. Guder! Polydor! kan du rødde mig? kan jeg leve?

Poly:

Polydor. Rødde dig? Det kan jeg, saa længe denne Arm kan svinge et Sværd. Charikleas, vil du leve?

Charikleas sank til hans Hjerte. Jeg vil, jeg vil leve i dine Arme; naar kun Skiabnen vil det. — Hun omslyngede ham fastere. — O Polydor, skul din Venneviv, rød, rød mig!

I en stille Bøn takkede Polydor de gode Guder, at de havde forandret Charikleas Hjerte. Beskyt os altid, gode Guder! raabte han og omfavnede Charikleas.

Nu satte de sig i Skyggen af de udhængende Buske, og Charikleas fortalte den lyttende Yngling de Hændelser, som bestemte hende til Døden.

Du veed, Polydor, hvor stærk Guderne forfulgte os! Vore Hære vare slagne, vore Ynglinger og Mænd dræbte, vore Jomfruer i de erobrede Stæder solgte til Slavinder. Euphaes samlede de øvrige Messener, vi drog til Ithome, vi opkaftede nye Volde, byggede nye Mure, for at beskytte os mod Sparta.

Da Folket førstegang forsamledes igien, viiste sig vor Elendighed. Man saae Intet paa Torvet uden luttrende Oldinger, saa Ynglinger, og saa

Mænd. Vi Qvinder laae i Tempelne, og anraabte de grusomme Guder om Hielp; Dørnene jamrede i de tomme Huse.

Da forlod I os, I Mænd og Ynglinger, vort sidste Haab, og drog imod Spartanerne, og vi vare ganske forladte. Ithome lignede en indtaget Stad, hvorhen man saae, fik man vaade Dine at see, forgrædte Kinder og blege Ansigter. Da sendte Aepytiderne til Delphi, for at spørge Apollo, hvad Messene skulde gjøre, for at seire over Sparta. Med angstelig, urolig Forventning ventede vi paa Budet. Hvad vil Apollo svare? var alle Messeners eneste Spørgsmaal, og Taa- rer, og ildespaende Rysten med Hovedet var det eneste Svar paa dette Spørgsmaal.

Endelig kom Tisis tilbage fra Delphi, haardt saaret af Spartanerne ved Amythea. Hele Folkets Skrig ledsagede ham til Torvet. Sittrende forsamlede Aepytiderne sig; alles Diekast vare hæftede paa Budet, som om de i hans Ansigt vilde læse Haab eller Frygt. Han overgav Gudens Svar i Kongens Hænder, og nu sank han ned af Svaghed.

Kong Euphas aabnede Svaret. Dødsstille
herfede blandt Folket. Kongen blev bleg som en
Døende, Svaret sank ham af Hænderne, en an-
den tog det op, læste, og udstrakte af Skræk Hæn-
derne mod Guderne. Et lydeligt angstelig Skrig
af Folket streg op mod Himlen, saa at Hjertet bæ-
vede paa os Qvinder. Vi styrtede ud af Husene,
vi spurgde, og ingen vidste Gudens ulykkelige Be-
falning.

Enhver ahnede Ulykke, og dog skreeg alle
høit paa, at høre Apollos Svar. Kongen besteg
endelig Tribunen, og læste med afbrudt Stemme
det ulyksalige Svar: „Af Nepytidernes konge-
lige Stamme, I Messener, skal I ofre en Jom-
fru til de underjordiske Guder, i natligt hemme-
ligt Offer! Lodkastning udvælge hende, og Guder-
ne skal give Eder Held.“

Høit hylede Folket mod Himlen, og bad Gu-
derne om Held; blege og ubevægelige, stumme og
stive, som Billedstøtter, stod Nepytiderne, og
stirrede mod Jorden; ingen vovede at tale, Mø-
drene skreeg høit, og fløi i deres Døttres Arme;
omslængede dem med sine Arme, bedækkede dem

med deres Klædninger. Ak, det var, som Offer-
staalet skulde treffe alle Aegyptidernes Døttre.

Fædrene høvede deres Dine, og med Taarer
i dem betragtede deres Døttre; nogle udstrakte
Hænderne og takkede Guderne høit, at de ingen
Døttre havde. Ingen blandt Aegyptidernes aabne-
de Læberne, tause sank de i hinandens Arme, uden
at see paa hinanden.

De vilde gaae fra hinanden; men støiende
fordrede Folket Lydighed mod den guddommelige
Befaling. Aegyptidernes fordrede Opsættelse; men
Folket raabte til Baaben; de truede med at for-
styrre Ithome; Uerbødigheden mod vor Stamme
taug, de tvang Aegyptidernes til at blive. Den
ulyksalige Lodkastning gik for sig, og —

Polydor sprang bleeg og sittrende op.
Og du — blide — uskyldige Siel, du blev truffet
af Loddet. O Sparta, hvorfor traf dit Moder-
staal dengang ikke bedre i Budskabets Bryst? —
O I ubarmhiertige Guder!

Charikleä. Mig traf Loddet ikke! det traf
Sphis, Lyciskus's Datter?

Poly:

Polydor. Ikke dig? — Guder, barmhjer-
tige Guder, men hvorfor skal du da døe; du, du,
som Guderne tiensynligt beskytte? — Jeg bæver
af Utaalmodighed.

Charikleæ. Hør, hør, Polydor! Lyciskus
freg høit, da Navnet Iphis blev læst, Moderen
sank afmægtig i hendes Slavindes Arme. Iphis
blev bleeg, hun vilde have sine Arme, men matte
og kraftløse sank de ned. Hun segnede til Jorden.
Livløse bleve Moder og Datter bragte til deres
Nolig, og Faderen understøttet af to Næpytider
fulgte bævende efter dem, og forbandede Guder og
Mennesker, og udstødte Eder mod sit Fædreland.

Folket vedblev at være samlet. Næpytider-
ne, alle med sønderknuste Hjerter over den ulykke-
lige Families Skiebne, holdt Raad, om man ikke
kunde faae en anden Mening af Apollos Udsagn.
Mange vaklede, og vilde rædde Iphis, da frem-
traad min Fader iblandt dem, og tvang dem til
at beslutte Pigens Død. Han truede dem med
Folket.

Polydor. Endnu seer jeg intet.

Charikleæ. Hele Natten var vi samlede hos
Iphis, for at trøste hende; alle vore Hjerter vare
bedrø-

bedrøvede. Hun betragtede os med stirrende taareløse Diefast, ikkun undertiden foer hun sammen af Gysen, eller grebet af en hastig Ekstræk freeg hvit. Den anden Morgen før Solens Opgang, forsamlede vi os til det gyfelige Offer af vor Veninde; o, jeg tænkte ikke, at Apollo havde udseet mig til det. Vi biede. Endelig lod Overpræsten sig see, og forkyndte det ventende Folk, at Iphis ikke var en Datter af Lyciskus, og at hun altsaa ikke hørte til Aepytidernes Stamme. Du veed, hvilken Skam det er, at være ufrugtbar; hans Kone havde bedraget sin Mand; Iphis var en Slavindes Datter. Nu først blev det ullykkelige Bedragerie røbet, og Lyciskus var allerede med sin Datter flygtet til Lacedæmon.

Polydor hævede sine knyttede Hænder: O et Bedragerie uden Exempel! o du løgnagtige Præst! Bee over dig! Den Gud, hvis Prydelser du bærer, men som du forhaaner, skal ikke beskytte dig. Ned skal du styrte ved det vanhelligede Alter, eller midt iblant det Folk, som beskytter dig.

Charikleæ. Ogsaa min Fader holdt det for Bedragerie, og nu maa mit Liv bøde for det.

Polydor gik rasende op og ned ad Gangen; han greb sit Sværd, blottede det halv, stak det igien i Skeden, og med lynende Diekast blev han da staaende for Charikleas: Videre, videre! nu traf Loddet dig? o den Skurk! Jeg hader ham meer end Sparta.

Charikleas. Mig traf Loddet ikke; thi Præsten forhindrede al videre Lodkastning.

Polydor (bitter.) For at det skændige Bedragerie ikke skulde komme for Dagen, naar en ulykkelig Fader skulde ofre sin elskede Datter! — Affkyelige Skurk.

Charikleas. Vi ilede glade hiem, og paa vore Knæ takkede Guderne, for de havde ræddet Sphis, og de Grusomme sendte Rolighed til dette Hierte, som Morderstødet snart skulde ramme.

Polydor. Vær rolig, Charikleas! du skal befries.

Charikleas. Meget urolig kom min Fader fra Forsamlingen. Du kiender ham jo. Med mægtige Arme kastede Urolighed ham hidhen og didhen. Han fæstede urolige Diekast snart paa mig og snart paa Himlen; og sprang op, og trykkede mig til sit Bryst, af min Faders Dine rullede

Laa-

Taarer, som jeg aldrig, aldrig før har seet ham græde. Saaledes gik han nogle Timer omkring, indtil hans Siel tog den faste Beslutning — den Beslutning —

Polydor. At ofre dig? Himmel og Jord og alle Guder! dig? dig! hvorledes, Faderen sit Barn? affyeligt! græffeligt! har Ulykken gjort dem til Tigre? — at ofre dig? Lad hans Haand røre dig, og hans Død er vis.

Charikleia (grædende.) Polydor, Aristodem er min Fader!

Polydor. Fader? han? Maa ved Guderne, saa maa jeg være rasende! han din Fader? dette Navn er ophørt! — Hvad har han givet dig? — Livet! Intet videre! videre Intet! blot og alene dette usle Liv! thi denne Skønhed, hvad var den uden din Siel? Intet! fortrukne Muskel, udspændt Hud, saadan eller saadan farvet! intet videre. Der! Vild rev han en Rose af. Der! denne Rose er skønnere end du uden din Siel! og dersom dette Liv, som han gav dig, endda var en Belgierning, ved Guderne! jeg vilde intet, slet intet sige. Ved et Tilfælde, for at fornøie sine Sandser i et velslystigt Dieblif, gav han dig dette

dette Liv, som gav ham Fadernavnet! Nei, saa fortjener den Næring, som opholdt dit Liv, den Luft, som du aander, det Sted, hvor man opdrog dig, snarere Fadernavnet, end den Grusomme, som gav dig Livet, for under Pinsler igien at stille dig ved det. Følg mig, Vennevind! — dette Sværd. — Han drog det fra Hosten, — Skal, om Veien gif giennem Orkner fulde af Uhyrer, skal det —

Charikleia sank i hans Arme. Nei, Charikleia, lad mig tale, uskyldige Lam! — Du kiender ikke Mændene, ikke Aristodemus ubøielige Stolthed. Dette Sværd skal beskytte dig! — Ikke sandt, Aristodem? Du har ofret din Datter for Messenes Bel? Kongen er uden Vorn? Ikke sandt? Med den Haand myrder du din Datter, og med den røver du Kronen, som jeg ikke giver et Haar af dette skionne Hoved for!

Saaledes rasede Ynglingen en Tid lang. Charikleia sluttede ham i sine Arme, hun bad ham, at være rolig, hun mindede ham om, ikke at raabe saa høit. Endelig satte han sig ned hos hende paa Græsbenken, hendes Fingre laae paa hans Læber, og han hørte igien paa hende.

Min Fader fløi paa ny i mine Arme, blev Charikleæ ved: han vadede mig med hede Taa-
 rer, hans Arme, som omfavnede mig, sittede.
 Han formaaede ikke at tale, han kaldte Guderne
 grusomme, mig kaldte han med de kierligste Navne.
 Endelig vendte han sig til mig. Følg mig, mit
 Barn! sagde han mild, og nu førte han mig oven
 paa Taget af vort Huus. Her stod han længe,
 og hans urolige Diekast fløi hen over Torvet, og
 hen over Byen. . . . . Taus, med et Diekast, der giens-
 nemborede Hjertet, viste han mig Torvet, Tem-
 plerne og Alterne. See, min elskede Datter, be-
 gyndte han med bævende Stemme, og viste mig
 den Mængde Messener, som strømmede fra Tor-
 vet: der, denne Mængde Menneker, dine Med-
 borgere, hvis Blod ofte flød for dig, at du nu er
 en Graferinde, en fri Graferinde; Oldinger ud-
 nærvede ved lange Krige. See hist i Husene blom-
 strende Bøen, Koner, Jomfruer, af! snart blive
 de et Kov for Spartanerne. Alle skal de segne
 for Spartas Sværd, eller i tunge Kieder hen-
 slæbe et elendig Liv, elendigere end Døden!

Jeg sank grædende i min Faders Arm.

Endnu ikke nok, blev han ved, Spartanerne berede allerede Flammerne, som skal forstyre vore Boliger; See Templerne hist, vore salige Gunders Bolig skal falde; Ufrugt og Moes skal vore omkring Alterne; Skandfel og Spot omgive vore store Forsædres Gravhøje, Vindene skal lege med deres hellige Uffe; jeg selv, jeg, din Fader, — hans Hoved sank ved disse Ord til mit Bryst, — jeg selv skal bløde under en Spartansk Middings Sværd! Føler du det, mit Barn?

Skrigende trykkede jeg ham i mine Arme.

Endnu er et Middel, begyndte han igjen, til at rædde dit Fædreland, mig, Templerne, Ithome, det messenske Navn! Evtigt er dit Navn, Charikleæ, og jeg er herlig, ved dig herlig frem for alle Grækere.

Polydor. Herlige, overordentlig herlige Fader, dine Hænder dyppe du i din Datters Blod. — Da forførte han dig, du Ufskyldige, hvis sneehvide Siel ikke ahuede noget Bedragerie?

Charikleæ. Ikke han, jeg selv! jeg sagde til ham, at jeg vilde døe.

Polydor. Og tænkte ikke paa min Kierlighed?

R

Cha

Charikleia. Jeg tænkte paa Intet, uden paa paa dig. Jeg saae dig, at synke ned under Spartanernes Sværd! jeg saae dig bløde og døe! Og da sagde jeg Ja. — Ikke for de nedstyrtende Tæmpler, ikke for de ryggede Huse, ikke for de jamrende Børn; nei for dig, for at rædde dig, min Polydor! — Hun faldt i hans Arme.

Polydor. For at rædde mig? O min troe, min elskede Vennevio, og jeg skulde gjøre mindre for dig? — Kom, kom, min Forlovede! paa mine Arme vil jeg bære dig til Grækenlands Ende; der er vel et Sted, som kan skjule To Elskende. Kom! følg mig!

Charikleia. Hvorhen nu? Min Fader vil forfølge os. Denne Nat, — Naar Stierne stige op paa Himlen, skal du finde mig her. Kom saa! — Men nu maa du gaae!

Længe omfavnede de endnu taus hinanden. Endelig gik Polydor, og Faderen traade ind i Løvet. Han havde seet Ynglingen, han havde hørt de sidste Ord, da Charikleia sadte ham Stevne til om Natten i Haven. Med stirrende Djekast, fulde af Fortvivlelse, betragtede han den sørgende Pige, han sank taus i hendes Arme, mit Barn,

raabte

raabte han: Guderne vil det! jeg har forkyndt
Aepytiderne din Beslutning. Charikleæ sank ned
ved hans Fødder, hun saae paa ham med taare-
fulde Diekast, der giennemborede hans Hierte.
Han tog hende paa sine Arme, og bar hende skiel-
vende ind i Huset, og tøvede i frygtelig Tausshed
hos hende til langt ud paa Matten.

Polydor ilede til nogle Ynglinger, som vare
komne med ham tilbage fra Hæren. Sittrende
kastede han sig for deres Fødder, og fortalte dem
Bedrageriet af Apollos Præst, og sin dristige Be-
slutning, at røve Offeret fra Alteret.

Er I Mænd? er I Messener? For Eder
flød mit Blod oste! takker mig nu derfor, rædder,
befrier min Kone, min Charikleæ! Hun skal døe!

Hans Taarer rørte dem, hans Ord satte
deres Hierrer i Flamme. De rakte deres Hæn-
der ud til den bedende Polydor og sagde: Dit
Blod flød for os! Vi vil rædde din Kone! Hun
skal ikke døe.

Polydor. Saa sværger mig ved Meeneds
Hevneren, den store Zeus, at hielpe mig, at rædde
Charikleæ.

De svor den store Fed med hellig Sædvane, og ventede modig paa Natten, for at opfylde den store Fed.

Alt indhyllede den stille Nat Ithomes Muure i Skygge og Røe, da Polydor og Ynglingerne sneg sig til Aristodems Have, for at røve Charikleas. De ventede — Polydor kigede ned ad Gangen, som førte til Huset, saa at hans Øje blændedes; — De ventede, og Polydor sittede af Utaalmodighed og vred sig Hænderne blodig.

Endelig svævede en qvindelig Skikkelse hen ad Gangen til Ynglingen. Polydor sprang op. Der er hun! staaer mig bie, I himmelske Guder! Der er hun! Han fløi hende imøde — — Men det var Nera, Charikleas Amme. Hun spurgte: Er du her, Polydor?

Hvor bliver hun af? hvor er Charikleas?

Nera fortalte med taarefulde Dine, og med en Gammels trohiertige Snakksomhed.

Charikleas ventede med Utaalmodighed paa Himmelens Stierne; længer havde Natten aldrig tøvet; endelig blev hun Aftenstjernen vaer; herligt skinnede dens Lys for hende, og lidt efter lidt forsvandt under den Aftenhimmels blaalige røde Skin.

Du falbt Matten paa; sagte, med bankende Hierte stod hun op, og sneg sig giennem Forkamret, efter hende den fortrolige Nera, som Pigen havde opdaget den glade Hemmelighed.

Neden for Trappen tilbød en Haand sig. Polydor, hvissede Pigen med glædeblandet Angst: Polydor, er det dig?

Jeg er ikke Polydor! jeg er Euphaes Messerernes Konge! Din Fader har overgivet dig til mig. Livløs sank Charikleia i Kongens Arme, thriumpherende bar han hende derfra, høit skrigende sank Aristodem ned ved sit Huus-Altar, indhyllede sit Hoved, og nu sprang han op og ilede efter sin Datter.

Saaledes fortalte Nera, og bad ham, at rædde hende i Morgen. Rød hende, rød Charikleia! rød dit eget Barn! Du er Fader!

Hun gik. Polydor var synket ned ved et Olietræ i sølesløs gyselig Sandsesløshed.

Hun er tabt! sukkede han endelig. Nu rev han sit Sværd fra Siden. Kommer, kommer! raabte han i rasende Begeistring, lad os stride for hende, lad os kisse hende med Blod! og skal hun

selv end bære under dette Staal, saa skal dog vore
Skygger ikke uhevet vandret til Underverdenen.

Han sprang op og svingede sit Sværd; men
Ynglingerne holdt med Magt paa ham, og smig-
rende, og trækkende bragte de ham giennem Bu-
stene. Matten igiennem bevogtede de den Ra-
sende.

I den hellige Morgenstund sammenkaldte
Trompeterne Folket til Offer ved Apolløs Tempel;
Solen bestraaede ikke den blodige Dag. Som Vier
strømmede Borgerne her hid, alle bekrandsede med
Oliegrene — Dernæst Ynglinger i lange Rakker;
Piger, blomstrende skønne Piger, deres sorte
Haar giennemflettede med Blomster, med Kinder,
der bestæmmede Rosen i deres Haar.

Foran dem gik først med vaklende langsomme
Skridt Charikleæ, med vaade Dine heftede imod
Himmelen. — Bleg, som den hvidkindede Maane
mellem de straalende Stjerner, gik hun mellem
de blomstrende Piger. Da hun stod paa Templets
Trapper, vendte hun sit Blik hen over Ynglin-
gerne, men hun saa ikke Polydor, — og nu hæ-
vede

vede hun Dine og Hænder mod Himlen. Hendes Dine heftede sig paa det bekrandsede Alter; — hun foer sammen af Gysen; Taarer styrtede ud af Pigernes Dine, og Ynglingerne vendte deres Dine fra det bekrandsede Offer. Hun stod understøttet af To Piger.

Nu besteg Aristodam Templets Trapper. Med Smertens bitterste Udtryk slog hun nu sit Dine op mod Himlen; — Piger sank afmægtig ned, og Ynglinger skar med Tænderne, da hun hævdede Diet.

Hører mig, Borgere af Ithome! frie Messener! saaledes begyndte Aristodem. De salige Guder fordre et blodigt Offer, hvis vi skal seire; skal disse Mure, dette Tempel, skal eders Huse ikke styrte; skal ikke eders Værn og Spæde forbløde deres unge Liv under det skarpe Sværd, skal I ikke bære Slaveriets tunge Lænker, da maa en Pige af den kongelige Stamme opofre sit Liv paa Alteret. — Troe Medborgere! jeg giver Eder min elskede Datters, min Charikleas Liv; og I skal worde frie og Seirere! — Spartanerne skal I overvinde! — disse Mure skal staae; stedse skal en Mængde af fromme Borgere vandre til dette Tem-

pel; Eders Huse skal indslutte Eder som lykkelige Fædre, Mand og Børn, ingen Lænke skal rive Eders Arme blodige. Jeg giver Eder det, som jeg elsker meer end mit Liv, min eneste Datter til Offer, til et blodigt Forsoningsoffer for de vrede Guder.

Charikleæ sank i Pigernes Arme.

Folket jublede, og kastede Blomster over Aristodem og Charikleæ.

Præsterne traadte nu hen til Altret, strøede det hellige Korn, tændte Ild paa Altret og gød den røde Viin i den. Derpaa fremtrak Præsten Tyren med forgylte Horn bekrandsset med Blomster, de skar Haaret af dens Pande, og kastede det i Ilden. Med den slebne Dre skilte Præsten Hovedet fra Kroppen, lod Blodet løbe i en Skaal, viklede Fedt om de blodige Stykker, og lagde dem i Flammen, og besprengte det med den dunkle Viin.

Nu begyndte Offersangen. Præster, Mand, Yndlinger og Piger bade. Præsterne sang:

Modtag, o Zeus, vort Offer!

Modtager store Guder!

Med Velbehag et blodigt Offer.

Afsværger med mægtige Hænder,
Den blodige, dræbende Krig.

Og Folkets Stemme blandede sig i Hymnen:

Modtag o Zeus, vort Offer!
Modtager, store Guder,
Med Velbehag et blodigt Offer.

Nu sang Ynglingerne, og Biergene gienløb:

Beskyt, o Zeus! den svage Pige,
Som knælende dig beder,
At Jorden ei skal blodig
Modtage hendes Ungdoms Roser!
Beskytter, I Guder! den stammende Spæde,
Og Oldingen med de sølvfarvede Haar; —
At hiin vorder Fædrenes Glæde,
Hans Raad styrer Ynglingens Daad!

Og Folkets Stemme blandede sig i Hymnen:

Beskyt, o Zeus! den svage Spæde,
Og Oldingen med sølvgraae Haar
At hiin kan vorde Fædres Glæde

Og dennes Raad veilede
Den favre Ynglings Daad!

Nu sang de bedende Piger, og hævede deres
Hænder:

Beskytter, o Guder! de stridende Mænd!
At mellem de blinkende Spyd
Den zittrende blodige Fiende
Naa blegne med Seierens Lyd.
Beskytter Ithome mod Fiendernes Flamme,
Vor Lovsang skal vor Taksonheds Tolk;
Og engang Messeniske Stamme
Fremblomstre til navnkundigt Folk.

Og Folkets Stemme blandede sig i Hymnen:
Og engang Messeniske Stamme
Fremblomstre til navnkundigt Folk!

Og nu ophørte Sangen.

To Præster førte Charikleæ til Altret.
Med stirrende Dine saae hun hen iblandt Yng-
lingerne; men hun saae ikke Polydor. Vaklen-
de, hvid som Sneen, gik hun til Altret. —
Hendes Hierte slog synligt. — Hun hævede Hæn-
derne

derne. — Guder!! — sagde hun, flere Ord kunde hendes brudte Hierte ikke fremsføre. Aristodem indhyllede sit Hoved, og Præsten hævede det blinkende Staal.

Men nu styrtede Polydor — bleg, — bævende, — aandeløs, — med vildt flyvende Haar, som en forstyrrende Lynild slynget af Zevs, — styrtede han frem, fulgt af higende Ynglinger, — Svingende Sværdet foer han giennem de samlede Viger.

Ofrer ikke! — skreg han med græsselig Stemme, eller jeg og mine Forbundne vi ofre, saa Altret skal dampe af eders Blod! Hun er min! — ved alle Guder! min, min Forlovede! — Og Ynglingerne med de blinkende Sværd sluttede en frygtelig Kreds om den sittrende Vige. Ubevægelig stod Forsamlingen, ubevægelige Præsterne, Flammen sluktes paa Altret.

Ithomes Borgere! hører mig! — Aegypti-der hører mig. — Huult og forvirret lød Folkets Stemme om Forbandelse og Vandhelligelse.

Ved alle Guder besværges jeg Eder, hører mig! — Her ved Apollos Alter beder jeg, hører

ter

rer mig! — Seer! — han reev sine Klæder op,
seer! disse Saar har blødt for Eder, for Eder
og Eders Børn! — Tre Gange har jeg med mit
Blod vundet Tapperheds Priis, da jublede vor
ganske Hær mig imøde paa Baldpladsen. — Tæn-
ker tilbage, mig var det, som jeg den store Kong
Teopompus tilbage, jeg ham med blodige Saar,
dengang forlovede Aristodem sin Datter med mig.
— Hun er min! hun hører ikke mere til Nepyti-
derne. — Kom, Charikleæ! — Hun sank ned
hos ham paa sine Knæe. — Er du ikke min?
— tael! —

Med svag Stemme sagde hun: jeg er din!
jeg er din! — din Forlovede!

Polydor. Ha! bort med denne Offer-
krands fra dit skønne Haar. Han kastede Offer-
krandsen i den synkende Lue. Hvo har Ret til
hende? — med ham vil jeg afgjøre det! kom
frem! han svingede sit Sværd.

Aristodem sprang frem. Hun er min!
Polydor! Endnu er jeg Fader! — hun er min!
et Offer for Gudernes Brede. — Kommer,
Præster! tager Viget! —

Poly:

Polydor. Kærer hende! — med Blod vil jeg farve Offeret. — ha! saa hører det da nu! — Hun er min Kone! — bærer mit Børn i sit elskede Skød! — er Moder! min elskede Kone!

Kold og bitter spurgte Aristodem: Er det saa? Charikleia! — Er du svanger? — allerede Kone? —

Endnu knælende hævdede hun sine Arme, løstede sine Dine mod Himmelen, og sagde: Ja! ved alle Guder! jeg er hans Kone, jeg er Moder. —

Aristodem. Moder! — Moder! — Modtag her min faderlige Betsignelse! — Han stødte Sværdet i hendes Bryst. Hun sank i Polydors Arme.

I ubevægelig dødelig Tausshed vare Polydor nedsynket. — Hun gispede og døde. —

Saa døe! — Saa forgaae Jord og Himmel med hende! raabte Polydor; stirrende med gyseligt Diekast paa hende. Du har dit Offer, Apollo! — Du har det! — Han svingede sit Sværd mod Himlen. — Oh! Charikleia! til ikke! — Prasterne styrtede i hans Arme.

Med

Med vildt ubevægeligt Die raabte han : bort!
jeg ofrer! — De bævede tilbage. — O, Aristodem!
— O, I Guder! — Han sank ned paa
hendes Liig. — Hendes Die vinker! — jeg kom-
mer! — Kone! uskyldige Offer, jeg kommer! —
Han stødte sit Sværd giennem sit Bryst, — sank
ned paa hendes Legeme, og foreenede fløi deres
Siele til den bedre Verden.

Fortællinger.

Efter Piffel.

T e m p l e t.

En Perfer til Egypten reiste,
Men vidste om Gud Apis ei et Ord.
Han ind i Staden Memphis gaaer;
Her Apis's Tempel ham imøde kneiste,
En smagfuld og ærverd'ig Bygning, hvor
Hans Die raadvildt leder
Blant tusind Yndigheder,
Og henrykt hviler i
Det Heles skønne Harmonie.
Han iler ind; han seer og atter seer;
Rundt om ham Elfenbeen og Marmor straaler,
Og Guld og Sølv i hvert et Hjørne seer
Af Hvalvingen, den Diet neppe maaler.

Med

Med hellig Bæven gaæter han hen
Til Alteret, hvor Guddommen,
Som al den Herlighed omgiver,
Med Viraktskye opvartet bliver;
Dog just som han vil knæle ned
I dybest Underdanighed,
Han løfter Diet op, paa Guden seer;
Og denne Gud — en gylden Oxe er.

* *
*

* *
*

* *
*

I vort Europa kan enhver,
Der ei har paa Forstandens Dine Stær,
I mangt et glimrende Palæ
En Hoben flige Guder see.

Hesten og Føllet.

En ædel kneisende Balak
Et Been paa Isen brak.
Et overgivent Føl, der saae den snige
Sig mat og langsom til sin Stald,
Begyndte nu: Ih! hvad vil dette sige?

Saa

Saa gammelklog, og undgaaer dog ei Fald!
Skönt ung og vild jeg er, jeg veed
Dog sikkerlig, jeg aldrig saadan gleeed.
Godt! svarte hiin, men du
Ei trukket Kane har endnu.

* * * * *

O Viismænd, I som kiæk tør prale:
„Vi staae, vi staae!“
Forsøger først, paa Iis at gaae,
Saa faaer man vel og Ier i Tale.

Diogenes.

Da med sin Lygte Diogen
Omvandred i Athen,
For Die paa et Menneske at faae,
Han ved Medlidenhedens Tempel saae
En Præst, og bad ham om en Gave;
„Jeg fattig er, fortalte han,
„Dg har ei Venner, som mig hielpe kan.“
Men Præsten sig paa Svar betænkte ei:

„Du min Bessignelse, min Søn! skal have.“
Og dermed listed han sin Bei.

Nu kom vor Diogen
Til Modehandlerens Boutique hen,
Han taler til en Dame der:
„Saa mange Penge De udgiver her
„Madam! vil De sig ei forbarne
„Imod den Arme,
„Som næsten død af Hunger er.“
Jeg ynker, svarte hun, din Nød!
Der tag! gaae hen køb dig et Stykke Brød.
Hun giver ham en Skilling, men
I samme Dieblik hun rækker hen
En Haandsfuld Guld til Krammeren.

En Konge, Bundsforvanter af Athen,
I prægtig Vogn nu saaes fremføre.
For ham nedknæler Diogen:
„O ædle Prinds en Fattigs Bøn du høre!“
Saa talte han, og holdt paa Vognen fast.
„Frem, sagde Fyrsten, Slaver i en Hast!
„Stød den impertinente Slynge fort.“

Paa Prindsens Bink fremsprang en Slave,
Reev Diogen fra Bognen bort,
Men trykked i hans Haand en liden Gave.

I Guder, saa udbrod den viise Mand,
Meer end en Konge give kan,
Gav denne mig: nu dør jeg gierne,
Ehi her jeg dog fik see
Et Menneſte.

Han grød, og ſlukte ſin Laterne.

M. C. Bruun.

S e l ſ k a b s ſ a n g.

Melod. Os den viſe Synak lærer.

Bort fra os med Daarers Klage,
At vor Jord er ſkabt til Qual!
Hver opregner Sorgens Dage
Hvo de glade Stunders Tal?
Hver, der kun er Glæde værd
Finder mangen Glæde her.

Selv, naar Smertens Pile saare,
Læger Haabet blidt igien,
Selv den ubemærkte Taare
Tørrer Venfskabs Haand dog hen.
Selv miskiendt af Menneſker,
I vort Bryſt vi Himlen bær.

Lindrer Brødres tunge Smerte!
Hæver Brødres muntre Fryd!
Skaaner ſvagt forvildet Hierte!
Hædres fast og ædel Dyd!
Da vor Jord en Himmel er:
Da er vi den Himmel værd.

Fryd giengielder ærlig Møje:
Efter Stræben smiler Nøe.
Brødre! over Stjerners Høie
Maa en kierlig Fader boe.
Eil et troligt Bennelag
Seer han ned med Velbehag.

Godhed ſkabte hele Jorden,
Gav os Alvor, gav os Fias,

Straa

Straalet af Naturens Orden,
Straalet af mit fulde Glas.
Leve hver som dette troer!
Leve vores beste Jord!

M. C. Bruun.

Doris Hierte.

Efter Alvinger.

Jeg længe bad til Guderne;
„Lad mig i Doris Hierte see.“
Bed standigt Overhæng jeg fik
Tilfaldt et Ja paa min Supplik.
O! hvilket Syn, du søde Gud!
Der seer jo, som paa Børsen ud:
Al Verdens Hatte, Uhre, Fier
Og Silketøier her jeg seer.
Den hulde Pige siger jo,
Mit Billed der skal eene boe;
Dog tværtimod i ingen Braae

Til mig jeg Stakket noget saae.
Lys nu en Ting fremviser sig
Som synes vel at ligne mig,
Men naar jeg noie derpaa seer,
Det kun min nye Rirole er.

M. C. Bruun.

Epigrammer.

Efter Lesning.

1.

Veed jeg, hvad Rufus har
Til alle lærde Mænd at skrive?
Kun det jeg veed, at Svar
De fleste skyldig blive.

2.

Mig malte Simon Klefs saa trolig
Saa mesterlig,
At Stykket signed hele Verden,
Saa got, som mig,

3.

Sin Rigdom gir Avar med Glæde
Vort til et Hospital,
Paa det hans Arving ikke græde
Forstilte Laarer skal.

4.

Star svoer derpaa, før Aar var omme,
Han vilde her tilbagekomme,
Som hovedgrundriig Mand.
Det var vel ogsaa skeet, om man
Ei havde hængt Hr. Star, før Aar var omme.

5.

Du spør, hvor gammel er vel Lina nu?
Om Dagen eller Natten, mener du?

6.

Hy kun saa fiint du kan, Harpal!
Du mig dog aldrig mere narre skal.
Kun eengang jeg af dig mig narret fandt,
Det var dengang, du talte sandt.

7.

Hvis Læser! du ei noget takkeværdt har funden
Blant hvad jeg her dig gav:
Saa vær mig i det ringeste forbunden
For det, som jeg tilbageholdt deraf.

M. C. Bruun.

Theanos Brev.

(Af det Græske.)

En af Alderdommens ærværdigste Philosopher Pythagoras var fød paa Den Samos, hvor Videnskaber og Kunster begyndte at blomstre under Polykrates's Regiering. Tidlig begyndte han at dyrke Videnskaberne og især Philosophien. Han fandt denne Videnskab oplydt med tomme Spidsfindigheder og unyttige Undersøggelser, han troede den burde anvendes paa Livet, og bidrage til Menneskets moralske Forbedring; men hertil udfordredes Indsigter og Menneskekundskab; for at erhverve sig denne, besluttede han at foretage en Reise igiennem lille Asien, Phoenicien og Egypten, som paa den Tid blev anseet for Videnskabernes Sæde. Han foretog denne Reise, og efterat han havde beriget sin Siel med næsten alle sin Tidsalders Videnskaber, vendte han tilbage til sit Fædreland,

for at stifte Almeennytte og oplyse sine Landsmænd; men han fandt ved sin Tilbagekomst Samos ganske forandret. Polycrates havde fordrevet en stor Deel af Samos's Borgere, som arbejdede paa at indføre et Democratie, disse søgte Hjælp hos Lacedæmonierne, og udviklede Samos i en Borgerkrig. Perserne søgte at udbrede Despotiets Jernscepter over det asiatiske Grækenland og Øerne, Samos maatte bukke under. — Pythagoras besluttede nu at forlade sit Fædreland, og søge sig et andet Opholdssted; han nedsatte sig derfor i Crotona, en Bye i den nederste Deel af Italien. Landets Frugtbarhed og Byens lykkelige Beliggenhed gjorde den beqvem til Handel, med Handelen fulgte Rigdom, og med den Overdaad og Luxus, Indbyggerne vare nedsunkne i Yppighed og Velslyst. Pythagoras saae dette, og besluttede at arbejde paa deres Forbedring, han begyndte da at lære offentlig. Ved sin Viisdom og ved et behægeligt Foredrag skaffede han sig snart Tilhørere, og inden kort Tid saae man Crotones unge Mennesker med Flid lægge sig efter Philosophie og de skønne Videnskaber. — Dette var ham ikke nok. Børneopdragelsen var i Crotona overladt Mødrene, Pytha:

Pythagoras vidste, at Sæden til Ynglingens For-
 dærvelse ofte lægges i Barnets spædeste Alder, og
 nu blev Fruentimrets Forbedring hans ivrigste Be-
 stræbelse. En sielden Forstand, en smuk udvor-
 tes Skabning forskaffede ham lettelig Adgang til
 deres Selskaber, ved sin Bestalenhed vandt han
 snart deres Hjerter, og erhvervede sin Lære en nye
 Klasse Tilhængere. Blandt disse udmærkede The-
 ano sig ved Dyd, Forstand og Skønhed. Hun
 var en Borgerdatter fra Crotone, og tiltrak sig in-
 den kort Tid Philosophens Opmærksomhed, han
 bar Høiagtelse for hende, men snart forvandlede
 denne Høiagtelse til Kierlighed. Theano blev Py-
 thagoras's Kone. Philosophens Balsg, den Hef-
 tighed hvormed han siges at have elsket hende,
 giver os Grund til at troe, at hun besad alle hen-
 des Kiøns Fortrin og Fuldkommenheder. De
 Breve *) vi have tilbage af hende vidne om hen-
 des Forstand, de skønne Negler hun deri giver sine
 Veninder, den Simpelhed og Ynde, som overalt her-
 ske deri, synes med Rette at give dem Fædring
 paa

*) De findes i en Samling af adskillige græske Philoso-
 phers og Taleres Breve, som Aldus Manuzius har sams-
 let og ladet trykke i Benedig 1499.

paa en Plads blandt Lecture, der er bestemt det
smukke Køn.

Theano til Nicostrata.

At din Mand er saa daarlig at holde en Waitresse har jeg hørt, men tillige at Du er svag nok til at være iversyg derover. Hvad din Mand angaaer, kiender jeg mange Mænd, der have samme Sygdom. De lade sig ved Loffemad, som dumme Fugle, indvikle i disse Skabningers Garn, og fra den Tid synes de at tabe al Forstand. — Du derimod overlader Dig Dag og Nat til dyb Lungsindighed og Fortviøvelse, og Din eneste Beskæftigelse gaaer ud paa at foruroilige Din Mand, og gjøre ham hans nye Kierlighed suur. Det skulde Du ikke gjøre, min Veninde! en god Egtfælles Pligt er, ikke at lure paa hendes Mands Handlinger, men at føie sig efter ham og med Taalmodighed bære over med hans Svagheder. — I sin Waitresses Omgang søger han blot Fernøielse, i din tillige falles Interesse, denne forbyder

byder Eder at giengielde Fortrædelighed med Fortrædeligheder, og fordi Din Mand er en Daare, har Du derfor ingen Grund til at være det samme. Der gives Lidenfkaber, bedste Veninde, som ved Bebreidelser kun hæftigere opflammer, ved Stiltienhed og Overbærelse derimod lettere dæmpes, lig Ilden, der, som man pleier at sige, udslukkes af sig selv, naar man rolig lader den brænde. — En Kone, som giver sin Mand Bebreidelser, naar han søger at skjule sin Utroskab for hende, trækker Dækket op, bag hvilket han troede usæet at kunde synde, hvad vinder hun derved? han bliver ved at synde, og lader hende være Tilskuer. — Vil Du høre mit Raad, bedste Veninde, saa troe ikke, at Din Mand's Kierlighed til Dig, nødvendig er forbunden med hans Sæders Ustraffelighed. — Betrægt Sagen i et andet Lys, betænk at Din Forbindelse med Din Mand er en Forbindelse indgaaet paa Livstid, at han gaaer til sin Maitresse for at fordrive de ledige Timer, hvori han intet klogere veed at foretage sig, at han dog altid kommer tilbage til Dig, fordi han med Dig ene ønsker at tilbringe sit Liv. — Dig elsker han, naar Fornuften er Herre over ham, hiin, naar hans

Liden-

Lidenſkaber regiére; men Lidenſkabernes Herredømme er kun kort, man bliver ſnart feed deraf, de opkomme og forgaae i et Dieblif. Yderſt fordærvet maatte den Mand være, der længe kunde lade ſig fængſle af en Maitreſſe; og hvad er vel daarligere, end at tragte efter at nyde en Ting, hvorved vi gjøre os ſelv Uret? Det vil ikke vare længe, inden han mærker hvad Skade han derved tilføier ſin Formue og ſit gode Navn og Rygte. Intet Menneſke, ſom ikke ganſke har tabt ſin Forſtand, løber med aabne Dine i ſin Fordærvelfe.

— Vær forviſſet om, at den Ret Du har til ham, vil bringe ham tilbage til Dig; Han vil indſee hvor ſkadelig en ſaadan Levemaade er for hans Huusvæſen, han vil ikke længere kunne udholde den Haan, almindelig Miſhag med hans Opførelſe kaſter paa ham, hans Følelſe for Dig vil opvaagne, og ſnart vil han blive ganſke anderledes ſindet. — Maal dig derfor ikke, bedſte Veninde, med en Maitreſſe, men ſtræb derimod at viſe den Forſkiel, der er imellem Dig og en ſaadan Skabning, ved en ſanſtændig Opførelſe mod din Mand, ved Omsorg for dit Huus, ved Enighed med dine Bekendte, ved ſand moderlig Kierlighed mod Dine

Børn.

Børn. — Viiis ikke en saadan Skabning den Vere at kappes med hende; thi kun med Dydige er det ærefuldt at kappes. — Viiis Dig stedse beredvil- lig til at forsone Dig med din Mand. Ved Hvimo- dighed vinde vi endog vore Fienders Hjerte og ved Dyd, men og kun ved den ene, erhverve vi os almindelig Agtelse. Ved den kan en Kone paa en vis Maade faae Herredømmet over hendes Mand, og han vil hellere agtes høit af en saadan Kone, end belures af hende som en Fiende. — Jo større Agtelse Du viser ham, desto mere skamfuld vil han blive, desto hastigere vil han ønske at forsone sig med Dig, og han vil elske Dig desto høiere, naar han, ved at eftertænke Din roesværdige Opførsel og Kierlighed til ham, desto stærkere føler den Uret han har tilføiet Dig. — Eders Lykke vil efter dette korte Afbrud blive større, ligesom der efter overstanden Sygdom intet er behageligere, end den første Følelse af den forrige Sundhed; saaledes knyttes gierne efter en lille Uenighed imellem Ven- ner det forrige Venkabs Vaand desto stærkere. — Sammenlign nu, bedste Veninde, disse Raad med det, hvortil dine Lidenskaber tilskynde Dig. Disses Raad er: naar han er syg, skal Du ved Vregress

og Sorg ligeledes søge at blive det; naar han for-
 seer sig mod Retskaffenhed, skal Du i det ringeste
 forsee Dig mod Anstændighed; naar han tilføier
 sin Formue nogen Skade, skal Du ogsaa søge at
 bidrage dit dertil, i det Du synes at sætte Dig
 over ham, og adskiller Din Interesse fra hans. —
 Du troer at straffe ham, men straffer Dig selv.
 Hvordan vil Du vel hæve Dig paa ham? Skille
 Dig fra ham? saa bliver Du dog nødt til, da
 Du er endnu alt for ung at leve som Enke, at
 forsøge det med en anden Mand, forfalder denne til
 samme Feil, atter med en anden, eller Du maa tage
 den Beslutning at leve ugift og ene. Eller vil Du
 maaskee ikke mere bekymre Dig om Din Huushold-
 ning, og derved i Bund og Grund ruinere Din
 Mand? vilde Du ikke derved tillige gjøre Dig selv
 ulykkelig og elendig? Du truer hans Maitresse med
 din Hevn? Hun skal nok vide at tage sig i Agt
 for Dig; og vil Du endelig lade det komme til
 et personligt Angreb, saa betænk, at et Fruentim-
 mer, som ei længere kan rødmæ, er stridbart. —
 Anseer Du det for smukt, alle Dage at kives med
 din Mand, saa betænk, at den evige Riv og
 Skielden ingen Grændser sætter for hans Udsvæ-
 vel:

vesser, men gjør kun Eders Uenighed uophørlig. —
Eller skulde Du maaskee endog nære hemmelige
Anslag mod hans Person? Nei, min Veninde, da
vilde Tragoedien, hvori Medeas Forbrydelse i dens
hele Sammenhæng forestilles, og som lærer os at
undertrykke vore Lidenskaber, ganske være spildt
paa Dig. — Den Sygdom, hvoraf Du plages, lig-
ner heri Diensvaghed, man maa aldeles holde
Hænderne derfra; Taalmod og Standhaftighed
ere de eneste Midler, hvorved Du kan haabe at
læge den.

Theano til Kallisto.

Saa snart I unge Fruentimmer ere givte, give vel
Lovene Eder Magt at regiere eders Tyende, men
hvordan I skal regiere dem, have de overladt Eder
at lære af de ældre, hvilke desuden saa gierne tale
om Deconomie, og give huuslige Regler. Det er
smukt at lære af andre hvad man ikke veed, og

W

have

have den Tillid til de ældre, at deres Erfarenhed sætte dem i Stand til at meddele gode Raad. Unge Koner kan aldrig for tidlig begynde at underholde dem med slige Ting. Det første en ung Kone faaer at regiere over i hendes Huus, er hendes Tienestepiger, og her kommer det fornemmelig an paa, bedste Veninde, at bringe dem til at tiene Dig med Velvillighed. Med vore Slavinders Personer kjoibe vi ikke deres Hjertes, disse maa vi søge at vinde ved et fornuftigt Herredømme, og vi vinde dem sikkert, naar vi ei forlange mere af dem, end hvad der er billigt, og behandle dem saa, at de hverken synke under Byrden af alt for strengt Arbeide, eller tabe Kræfterne af Mangel paa tilstrækkelig Underholdning; thi de ere Mennesker som vi. Der gives Koner, som til deres egen Skade troe at vinde meget, naar de behandle deres Tyende ilde, overvælde dem med Arbeide, og saa meget de kan, søge at afknappe i deres nødtørftige Underholdning. — De have nogle Skillings Profit for Dine, og tabe derved større Fordele af Sigte. De naturlige Følger deraf er Tienestefolkenes Utrofskab og Gienstridighed mod deres Her-

rer. — For at forebygge, at Du ikke henfalder til denne Feil, gjør Du best i, at bestemme dine Tyende noget vist til deres daglige Underhold, i Forhold med den Uld de spinde eller forarbeide, saa at de kan leve desto bedre jo flittigere de ere. Hvad deres Forseelser angaaer, saa see fornemmelig paa, hvad der er Dig selv anstændigt. Straf dem efter Fortieneste, men uden Brede og Grumhed; thi Grumhed gjør Dit Hjerter ingen Ære, men Affkye for Laster befaler Fornuften selv. Ere deres Laster uforbedrelige, saa see hellere til Du kan blive s'af med dem; thi hvad gavner Dig vel Besiddelsen af en Ting, der er Dig unyttig? Men tag overalt Fornuften i Raad med Dig, den vil ikke alene lære Dig, om de virkelig have forseet sig, og forebygge, at Du ei gjør en Ukyldig Uret, men ogsaa vise Dig hvor stor Forseelsen er, at Du derefter kan bestemme Straffen. Ofte er Overbærelse og Tilgivelse den fornustigste Forholdsregel en Kone kan tage, for at forebygge større Skade, og vedligeholde sin Anseelse i sit Huus. — Mange Koner ere grumme nok til at prygle deres Slaver, og paa en umenneskelig Maade at udøse

deres Brede og Harm paa dem, for, som de selv
 sig, at statuere et affkueligt Exempel paa disse
 arme Skabninger. Men hvad Fordeel have de
 vel af denne strenge Huustugt? nogle græmme
 sig for Tiden til Døde over dette elendige Liv, an-
 dre søge at undløbe det ved Flugten, og andre
 lægge endelig af Fortvivlelse Haand paa dem selv.
 — Naar da omsider Konen seer sig ene i sit Huus,
 beklager hun sin ufornuftige Regiering, og for-
 andrer, men for silde, sine Tanker. — Erin-
 dre Dig, min unge Veninde, Strengene paa
 et Instrument, spænder man dem for lavt, give
 de ingen Toner, spænder man dem for høit, bri-
 ste de. — Saaledes forholder det sig ogsaa med
 en Huusmoder og hendes Eyende, ved alt for stor
 Eftergivelse taber hun sin Anseelse, og de forglem-
 me deres Skyldighed, alt for stor Strengthed deri-
 mod, kan Naturen ikke udholde; saaledes gielder
 ogsaa her det gyldne Sprog: Middelveien er over-
 alt den bedste.

Theano til Eubula.

Jeg har hørt, min Veninde, at Du opdrager Dine Børn alt for kielent. Dit Ønske er, at vare en god Moder, erindre Dig derfor, at det er en god Moders første Pligt, at opdrage sine Børn til Maadelighed, og lære dem at undertrykke deres sandfælsige Begierligheder, ikke blot at skaffe dem Fornøielser. — Lad Kierlighed til dine Børn ei forlede Dig til at smigre dem. Børn, som fra deres spædste Aar ere opdragne i Vellyster, blive ved modnere Alder uskikkede at modstaae deres Indtryk. Det er altsaa Pligt, min Veninde, ved Opdragelsen at forekomme, at Børnenes naturlige Anlæg ei faae nogen forkeert Bending, denne faae de, naar Lyst til sandfælsige Fornøielser faaer Overhaand i deres Stel, naar Legemet bliver vant til at tragte efter Vellyster, dette forfæles, og hiin opfyldes med Ulyst til Arbejde og Anstrængelser. Derfor er det høist nødvendigt, tidlig at vænne Børnene til det, hvortil de især vise Ulyst, skönt de dertil gjøre sure Miner, ja

undertiben lide derved. Intet Middel er kraftigere til at gjøre dem til Herrer over deres Lidensfaber, usfortrøden til Arbeide, til at opflamme hos dem en tidlig Hviagtelse for hvad der er ædelt og skjønt, til at lære dem, at afholde sig fra Velslyster og opofre sig til dydige Handlinger. — Ikke heller, beste Veninde, handler Du rigtig, naar Du opdrager dine Børn alt for prægtigt, sætter Dig i store Omkostninger for at skaffe dem en eller anden Fornøielse; naar Du lader dem lee og spøge hele Dagen bort, lader dem sige og foretage sig hvad der falder dem ind; naar Du bestandig frygter for, at de fiere Børn let kunde komme til at græde, og at det vilde koste Dig Umage at bringe dem til igien at lee; naar Du leer og har Din Spøg deraf, at de slaae Nimmien eller give Dig selv hæslige Navne, naar Du ængstelig sørger for at holde dem kold om Sommeren, og varm om Vinteren. Alt dette kiende fattige Folks Børn intet til, vore dog alligevel og trives bedre. — Du derimod opdrager dine Sønner som smaa Cardanapaler, og fordærver dem ved en forkielet og vellystig Opdragelse. Hvad kan der

vel blive af Drengene, som strax græde, saasnart de ikke til bestemt Tid faae Mad? og naar de skal spise, fædse forlange de lækkreste Retter? som klage over, at de ere færdige at forgaae, saasnart det er heedt, og skielve naar det er koldt? som knurrer, naar man sætter dem i Rette? som hænge med Læberne; naar de ei faae hvad de forlange? som ere vrantne, naar man ikke bestandig ligesom mader dem? kort, som ikke kiende anden Beskæftigelse, end at jage efter Fornøielser, og søle sig i Velslyster? Hvad kan der vel blive af disse forkieledede Børn, naar de naae deres mandige Alder, andet end Slaver af deres egne og andres Lidenskaber? Stræb derfor alvorlig, beste Veninde, at give Dine Børn en strengere Opdragelse, lad dem lære at taale Hunger og Tørst, Hede og Kulde, væn dem til med Taalmodighed at fordrage, naar deres Foresatte og Jevnaldrende drille dem; thi Arbeide og Haardførhed er for unge Gemytter, hvad Aluunvandet er for Klæder, der skal farves i Purpur, jo oftere de dypes deri, desto dybere trænger Farven ind, desto skønnere og varigere bliver den. See derfor til, beste Veninde, at de Frugter Di-

ne Børn høste af denne forkielede og vellystige
Opdragelse, ikke blive Overgivenhed og Uduelig-
hed, ligesom Vijnranker, der nares af flette Saf-
ter, nødvendig frembringe flette Druer.

O m D a n d s.

Af J. G. Jacobi.

Den første Dands har, ligesom den første Sang,
været et Forsøg af de sig følende Kræfter, og den
naturlige Yttrelse af en Glæde, der hverken kunde
eller vilde holde sig skjult. Vi see det paa Danc-
net, naar det bevæger de løsladte Arme og Fødder,
og i uforstaaelige Toner udtrykker sin Fornøielse
derved. En Naturens Jublen og Springen, den
samme Naturs, efter hvis Vink Hiordene, de
store saavel som de smaa, naar de ere drevne ud
paa Fælleden under aaben Himmel, bølge og bræge
ad hinanden, eller ad de fjerne Høie, eller hoppe om
og spøge paa det friske Græs! Saa det ensfoldige,
uffyl-

uskyldige Menneske. Det bliver sin Kraft, sin Smidighed vaer, frydes derved, over den uden Kunst, yttret det Liv, der boer hos det, og som giennemstrømmer alle dets Legems Dele! og naar det føler sig vel ved den varmende Soel, paa Græsbanken, ved Maden; saa bliver dets Sjæle- fryd til Sang og til Dands. Det dandser for sin egen Skyld, og som Tak til de Guder, det dandser efter sit Bæsen. Derfor finde vi blant alle Folkesærd Dandse, helligede Gudstienesten og hver offentlig saavel som særdeles Fests. Efterhaanden opdager den Bilde, som i Førstningen af ingen anden Aarsag sprang omkring, end fordi han følte Drivt dertil, at en vis Bevagelse med hans Legeme, afmaalt efter Instrumenternes Klang, regelmæssig, men smidigere end sædvanlig, munter og dog ei voldsom, bedre udvikler hver Skønhed hos ham, og giver ham mere Ynde. Dette lagde især de paa deres Fordeel stedse aarvaagne Piger Mærke til. De forstod af deres flyvende Haar, af deres flagrende Kiøle, af deres hurtige Fod og de udbredte Arme at frembringe et indtagende Heelt; de lokkede til Kierlighed. Det forstaae hiin nys

opdagede Des bemalede Døttre; de af Chariterne opdragne Grækerinder forstode det; og Kiendere forsikre, at de fineste Bellsystens Snarer ligge skjulte i de Dandse, der opføres af det for kort siden af Barbariet fremdragne Moskkaus Landnymphes.

Videre blev man vaer, de stumme Gebærder, og Bevægelser i Dandsen vare bequemme til at udtrykke flere Lidenskaber og Følelser, end Kierlighed og Glæde. Man omringede Seierherrens Bogn og den Henfarnes Liigbaare dermed. En viis, med Naturen bekiændt Nation*), har der ved endog søgt at efterligne Stiernernes Løb. Kort, hos Oldtidens Folketærd, saa mange, som ere os bekiendte, gav en Enkelt's Glæde, eller en almeen Fest, eller Begierlighed efter at behage, eller og noget andet Anledning til, saavel offentlige som ikke offentlige Dandse; vi sædelige Europæere derimod, forsamle os med mange Omkostninger og store Anstalter — for at dandse; men som der nu rigtig nok heller ikke er noget at indvende imod.

At:

*) Egypterne.

Attraa til at glimre, Rangforordning, Mode, Klædepragt, der mere hindrer end beforder Skønhedens de lette yndige Bevægelser, har større Andeel i vore Galler, end Fornøielse og det ene Kiøns klærlighedsfulde Interesse for det andet: det er en Sandhed; men at tale derimod, vilde være at raabe i Orken, eller, hvad sædvanlig betyder det samme, at føre en Tale for en i den bedste Tone stæmt Kreds af Riddere og Damer, den blev halv hørt for Tidsfordriv, i samme Minut ubleet, og i næste glemt. — Kun et Ord herom vil jeg tilhviſke vore gode Mødre og nogle Døttre, der leve mere for sig selv, end for Verden, have og ville beholde eget Værd, og ikke ansee Rydshedens Rødmæn for Skam.

At glæde sig og at behage: dette mine Bønder er deres Bestemmelse; men ingen af Delene kunne de uden Naadelighed og Blufærdighed. En skøn Siel, fuld af Følelse, og tillige fuld af Uskyld; levende, munter, uden at træde ud fra den mildeligen smilende Buisdom; fuld af Belyd, hengiven til Orden; blid, besked, men stolt af

af sin Dyd; bestemt og kiæk nok til at træde enhver under Dinene, som hun er; en saadan skisn Stiel vil selv i Dandsen hverken vise sig søvrig eller overgiven, hverken kold eller egensindig, eller foketterende. Lægger Mærke dertil, mine Veninder; gid og Deres Mødre vilde lægge Mærke dertil! Den Datter, der bliver træg i sine Forlystelser, behøver Opmuntring; hun vil ellers blive træg til hver quindelig Dyd. Og den, der gjør formeget for nogle Springs Skyld, hvad, tør jeg spørge, vil hun ikke opofre for sine stærkere Drioter.

Neppe vovede jeg at berøre det, der i vore Dandse meest strider imod vor Tidsalders Moral, havde ikke Sophie Sternheims Effer allerede talet om Tydskernes usædelige frække Zivveldands*) og havde Werther ikke gjort den Bed, at en Pige, han elskede, han havde Sordring paa, aldrig skulde valtse med nogen anden end med ham, om det saa skulde

Koste

*) Geschichte des Fr. von Sternheim, 2 Th. S. 4.

Koste ham Livet. *) Sandelig! enten skulde vi mindre ivre mod andre Nationers vellystige Dandse, ikke saa høit rose os af vor Ærbarhed, eller ikke tilstøde, at vore Qvinder, Døttre eller Elskede, omslyngede af Mandfolkearme, Bryst til Bryst med dem, i fuldkommen Bedøvelse af dem selv, tumle omkring efter en wild Musik. Blicher end en uskyl- dig Pige, trykket til den brændende Yngling, selv usfordærvet; hvilken Tanke, at tiene til Spil for hans vellystige Phantasie, til at pirre hans Begierligheder, og være Gienstand for en Persons sandselige Fornøielse, hun ikke elsker! Vore Skønne, der endnu have Følelse, skulde stundum fra en affides Braa høre adskillige af dem tale sammen, som de paa saa letfindig en Maade overgav dem til. Langt anstændigere og jomfrueligere vare de nøgne Spartanerinders Dandse om deres Dianas Alter. Bevistheden om deres ubesmittede Hierte, deres kydske, rene Sandser, var i hvert deres Skridt, i hver deres Bevægelse, og indgød Undseelse og Ærefrygt i Tilskuerens Siel.

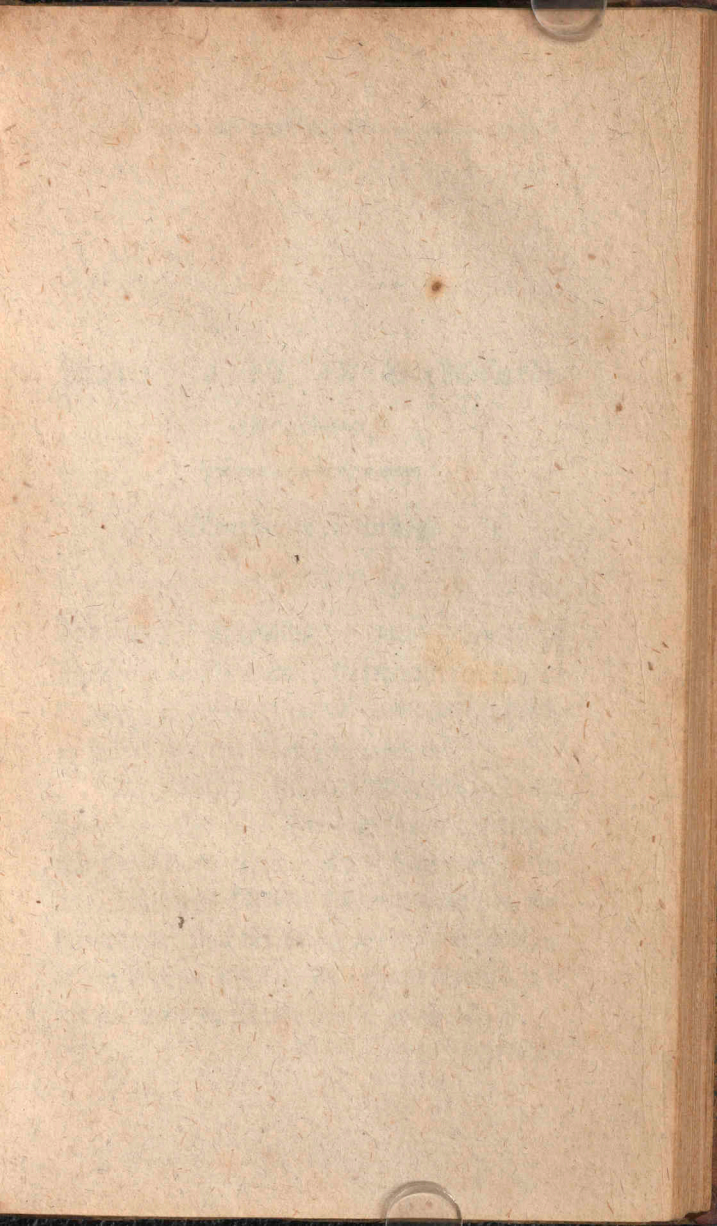
Dem

*) Die Leiden des jungen Werthers, 1 Th. 33. S.

Dem er dette sagt, mine saa adle Veninder! Dem ene; thi der gives mange blant Deres Søstre, der sikkert dandse væk, om saa en Hellig Mand, som før er steet, skulde misse Hovedet derfor.

J. K. S.

Frierie fra det XI. Aarhundrede.

(Efter Meisner.)

Stuepladsen i Brügge.

Grevinde Mathilde, Grev Baldain af Flanderns eeneste Datter, ligger udstrakt paa en Løibank; to Kammerjomfruer gaae omkring hende og syssler; den tredie kommer hastig ind.

Kammerjfr. Naadige Grevinde, Deres Fader! — Han sløi, siger man herhid, saasnart han hørte Deres Uheld. En af hans troeste Tjenere, kom nogle Minuter i Forveien, og han forsikkrede mig, to Heste vare styrtede under ham, og at han brændte af Vrede mod den Forvovne, som paa saa uhyrt en Maade har fornærmet Dem.

M

Math.

Mathilde Ogsaa uden Forsikkring troer jeg det; thi jeg haabede det af Faderen, og frygtede det af Ridderen og Greven. — Men er han her allerede?

Kammerjfr. Allerede! — jeg saa ham springe ind i Slotsgaarden. Før nogen Pige kunde ile til, og holde Hesten for ham, svingede han sig hastig af den. — Mig synes han er alt paa Trapperne.

Math. Ja! han kommer! jeg kiender hans Trin. Der er han!

(Balduin styrter ind; flyver hen til sin Datter, som sætter sig opreist; nu stirrer han først paa hende).

Math. Velkommen, min Fader, velkommen! Tilgiv, at Din Datter ikke denne gang ilede Dig imøde. Det forbyder sig, som Du seer. Dog for alting, uden Betymring! Jeg kan allerede sidde opreist igien. Det bedrer sig mærkelig.

Balduin. (nu først mægtig, at tale.) Ha, altsaa virkelig — virkelig saa, som jeg hørte! Saaledes skal jeg finde Dig? Syg — saaret, mishandlet — ei i Stand til at reise Dig? — O, min

min Datter! Min Tjeneste! Mit kæreste Gode
paa Jorden! O tilgiv mig, at jeg lod Dig være
allene. Jeg er Skyld i alt dette! Jeg . . .

Math. (vort.) Min Fader! . . .

Balduin. Ogsaa det tilgiv mig, at jeg
ikke først ilede, til at hævne Dig, før at see
Dig. . . See Dig maatte jeg, og Hiint skal følge
Dette saasnart, som Tordenslaget efter Lynet. —
Hvordan er det med dig? Oprigtig! hvordan er
det med dig?

Math. Bedre maaskee, end Digtet har
sagt, om det nu just ikke er got! Mine Saar
smerte vel endnu, men de ere ikke farlige. Denne
Arm, og denne Skulder ere vel lidt saarede;
denne Kind og Nakken ere lidt rissede: dog: som
jeg haaber, vil det altsammen snart læges igien —
før i det mindste end det glemmes!

Balduin. Og Vilhelm — Hertug Vil-
helm gjorde alt dette?

Math. (sat) Vilhelm; Hertug Vilhelm.

Balduin. Han alene? I Kirken? I
fleer end tusende Vidners Nærværelse?

Math. Han alene! tæt ved Kirken! Des-
værre, for Vidner nok!

Balduin. (altid hastigere.) Men hvordan? hvordan da? Fortæl mig alt! Alt og nøie! Ha! jeg Daare, som troede, engang at formæhle mit eeneste Barn med sliq en Rasende! Mathilde fortæl mig alt!

Math. (nøget vaandefuld.) Og hvortil skal det? Har ikke allerede Rigtet og mit Brev gjort det.

Balduin. Rigtig nok! Dog maaskee hiint for fort og dette for fort! af din egen Mund vil jeg vide det; Skridt for Skridt! at jeg kan afveie ham sin Løn derfor, efter Fortieneste, uden Naade. — Tael! jeg beder Dig, tael!

Math. Men nu, da Du er i den første Sver?

Balduin. I den første og uforsonligste. — See, mine Fødder staae paa gloende Kul; alt giennemflyve mine Herolder hele Flandern, og raabe: til Vaaben! til Vaaben! Mine Ryttere og Edle forsamle sig alt. Førend næste Morgen gryer, skal tusende Landsar have sig. Førend tredie Nattestumring, skal Luen af fiendelige Stæder flamme høit imod Himmelen. — Men tael nu, arme Mathilde, opdag alting for Din Fader, Din Hævner!

Math.

Math. Kun den Første høre mig da, at den Anden ei skal styrte sig selv i Fare. — Din Beslutning siger man, at tage det Ord tilbage, som Du havde givet ham angaaende mig, forbittede Wilhelm høilig; og han snysede af Brede over den Erklæring: at en Uægtesødt ei var dit Svogerskab værd. Han, som engang med saa mandig Uverlighed tilsoer mig Kierlighed — tilgiv Din Datter dette Minde, denne qvindelige Stoltthed, denne Taare! — Han tilsoer nu Dig Hevn, og mig, mig Uskyldige Bestkammelse. Snart erfarede han, at Du var borte fra Brügge og jeg tilstede, og forklædt ilede han hid. To Dage, som jeg siden for sildig fik at vide, skjulte han sig her i et afliggende Vertshuus; blev ubemærket og ukiendt. Ti eller tolv af hans Dienere, fordeelte i adskillige Vertshuse, maa imidlertid have passet paa ethvert af mine Skridt. Hvor kunde jeg vide, eller endog kun formode det. — I Forgaaers, da jeg vilde gaae til Messe i vores Hovedkirke, og neppe var to eller tre Skridt fra Kirkedøren, saae jeg en Ridder rask at trænge sig giennem det forsamlde Folk. Før jeg begreb: Hvem? hvorhen? og hvorfor? stod han allerede

hos mig. Mathilde! raabte han, og tog mig For-
 skrækkede ved Armen: Mathilde, kiender Du
 endnu Hertug Vilhelm? Eller glemmer Datter-
 ren ligesaa hastig Ansigter, som Faderen sit fyrste-
 lige Ord? Sandelig! sandelig! intet Under havde
 det været, havde jeg ikke kiendt ham; saa skrække-
 lig blussede hans Ansyn; saa nær havde Vreden
 trukket hans Dienbryn sammen; saa fortrukne
 vare Mund og Pande!

Balduin (falder hende i Talen.) O jeg
 kiender ham, naar han vredes! Han sægte jo
 allerede i manget Slag ved min Side; og at han
 er tapper — skulde jeg endog i ham forbande min
 Datters Morder — skal jeg aldrig nægte ham det.
 Men videre, Mathilde! videre! Hvad sagde
 Du da?

Math. Kunde jeg tale, da jeg saae ham
 staae saaledes for mig? Giette kunde jeg blot;
 flye vilde jeg kun. Men med haanlig Latter holdt
 han mig. — „Nei! raabte han,“ saa hastig,
 saa uskadt undkommer Du ikke. Bliv Kongers
 og Keiseres Gemahlinde; uantastet og ubeskiam-
 met skal Du i det mindste ikke bestige deres Tole.
 Gaae da og siig, at en Bastard gjorde det!“ —

Hur:

Hurtig, i det han sagde dette, sønderrev han Elvret, som tildækkede mit Bryst. Ved Veltet tog han mig med sin Høire, høit løftede han mig op; og for hele Folket trykkede han tre Kys — Brudens Kys — paa mit blottede Bryst; ligesaa mange paa min angstlig raabende Mund. „Mine Læber! Kreeg han, og min Haand har følt, hvor Hjertet slaaer hende. Du faer vel!“ — Han lod mig gaae, og i det jeg sank, slog han endnu tre Gange efter mig; og sønderrev med sine Sporer mit Gevant. — „Jeg har taget hende i Besiddelse; vandret er hun for enhver Andens Arm; vandret er den, som i Fremtiden begierer hendes Sierlighed; før han har maalt sit Sværd med mit!“ Saa raabte han, brød igiennem den utalige Mængde, som allerede havde samlet sig, og ilede bort.

Balduin (som fuld af Vrede har kastet sig paa en Stool). Ha! at jeg kunde høre dette! Høre det ud og leve! Jeg takker Dig, Himmel, at jeg føler, jeg endnu har Liv. — Og ilede bort saa let? Saa uhindret af alle dem, som trængte sig om ham? Hærsker jeg da blot over Forrædere? Eller havde de Elendige ingen Baaben, ingen

Hænder meer? Kastede da ingen sig i Veien for den Rasende?

Math. (rolig.) Maaskee; jeg laae sandsestløs paa Jorden! og veed ikke, hvad der videre foregik med mig. Først efter to Timer kom jeg til Live igjen her paa denne Lørbank.

En af Kammerjomfruene. Kun med Prindsessen, naadige Herre, vare vi alle beskietigede. En almindelig Forundring over saa u hørt et Skuespil havde betaget alle Tilskuerne. Alting skreeg, og Alting studsede. Et par gamle Krigere, som vilde lægge Haand paa ham, saarede han med sit Sværd. De øvrige gjorde snart Plads.

Balduin. O den Skændige, som kunde lægge voldsom Haand paa en Pige, og — ved alle Hellige! paa hvilken Pige! — Mathilde Din Dre skal blive hevnet; hevnet med den Forvornes Blod, og med alle deres Blod, som forbinde sig med ham. Med denne min Haand vil jeg stikke hans Slot i Brand, nedhugge hans Basalter, før vil jeg ikke hvile, før jeg har fundet Veien til hans eget Hierte. For hele Folkets Dine beskjemmede han dig: for Europas Dine vil jeg

jeg straffe ham; og naar mit Sværd først er trukket, vender det da før tilbage i sin Skede, før jeg har dræbt ham, eller slæbt ham som et vildt Dyr for Dine Fødder, saa kaste man Stene efter mit graa Hoved: saa sønderbryde man mit Sværd, som den Troeløses for mine Dine, og slaae mig med Stumperne om Ørene; saa —

En Ridder (som kommer ind.) Naadige Herre! allerede hører man fra tre Sider Musikken af de ankommende Riddere.

Balduin. Det skal blive Uglekrig og Dødsfang for Hertug Vilhelm! — Send flere Bud ud! Under Straf af Felonie, møde denne gang enhver Vasal, uden at tøve! — Ha! Mathilde jeg vil bryde en Landse for Dig, som endnu ingen Brudgom brød for den uskyldig anklagede Brud. — Men hvorfor er Din Mine saa ligegyldig, kiere Datter? hvorfor Din Mund saa stille?

Math. Datteren sømmer Lydighed mod sin Faders Befaling, og Tausked ved hans Tale, især naar hendes Tanker og hans —

Balduin. Naa, hvorfor holdt Du op?
— naar Dine Tanker, siger Du, og hans —
Slutning! det befaler jeg.

Math. Ere saa forskellige.

Balduin. (forundret) saa forskellige? Ha,
jeg begriber; qvindelig Svaghed og en mandig Be-
slutning —

Math. Forladelse, min Fader! Du kaldte
mig ellers saa ofte din Søn, beklagede, at jeg
ikke var det: gav mig det Vidnesbyrd, at min
Beslutning og mit Mod var fast. — Ogsaa
nu var det kun en Estertanke, hvad du ansaae
for Ligegyldighed. Allerede saae jeg dig i Vil-
helms Lande; glædede mig over din Sejer;
og følte dog — —

Balduin. Naa, og hvad?

Math. (Med fast Tone) kun Vilhelm og
ellers ingen kan blive min Gemahl!

Balduin. (Bestyrtset) Vilhelm? —
Mathilde! raser du?

Math. Ingen Undersøgelse nu — thi den
summer mig ikke — om det var ret, at tage dit
Ord tilbage fra ham, som allerede havde det tilli-
ge med min Tilstaaelse? at tage det tilbage for en

Tejl,

Fejl, som han ikke selv er Skyld i; som vi alle vidste, før du udkaarede ham til Svigersøn. Intet Spørgsmaal, om ej Frankriges underfundige Raad—

Balduin. Hvorledes? du taler til Weste for den —?

Math. Jeg siger Intet, uden dette: Han sønderrev mit Slør; han trykkede det Kys paa mit Bryst, som allene sømmer Egtefællen: han berøvede mig min Ære; ved Alteret give han mig den igien, eller Tøllen modtage den, som Guds Brud, der vanæret og beskæmmet ej kan blive nogen anden Mand's Egtefælle. — Tillad mig nu, min Fader, at hvile mig lidt! at en Samtale, som denne har udmattet mig, vil du vel ikke holde for nogen Udflugt. Send imidlertid ud, hvad du synes for got. Krigs- eller Fredsbudskab. Si, hvad Fyrstevrede og Ridderære byder dig. Men Vilhelm blive i Fremtiden min Gemahl, eller Ingen!

Og han blev det! Vel efter megen Modstand af Faderen; men nok, han blev det. — Thi fast blev Mathilde ved sit Ord: Vilhelm, min Gemahl, eller Ingen!

G l e n t e n.

En Fisker-Jdyl efter Bronner.

Den skønneste Aarstid prydede Egnen med tusindfold Ynde. Da roede Elise op ad Floden, for hist oppe i Krattet at samle Pileqviste til at flette en Kuse af. Begge hendes Børn sadde foran i Baaden, og legede fornøjede med de smukke Sager, som Moderen havde bragt med til dem fra Staden.

Hun landede nu ved en bred Sandgrund, hvor Vandet sneg sig fredelig hen over Smaastenene. „Bliver her, mine Kiær! her kunne I lege i Sandet,“ sagde hun, og gik ind i Krattet. Da satte den lille Milton sig hurtig i Arbeide, med sin pæne nye Kniv skar han Siv af, byggede smaa Floder deraf og nettede smaa Huse ovenpaa, og havde sin Lyst af at lade dem svømme langs ned ved Aa-Bredden. Minia legede med sin malede Dukke i Sandet. Det varede ikke længe; saa løb Drengen hen, og tog det skønne Legetøi fra hende. Der hialp ikke Pigens Bønner,

ner, ikke hendes Modstand og ynkelige Raaben. Den lille Duffe blev sat paa hans Flode, og maatte, styret af Wilson, vandre ned ad Nae-Bredden. Minia trippede grædende bag efter.

Neppe havde han trukket den paa Land igien, saa greb hun hurtig efter sin vaade Duffe, og skjulte den i Forklædet. Nu, der gik Farven i Løbet. Nu græd den Lille endnu heftigere: "Mit skønne Legetøj fordærvet, du stemme, stemme Broder!" saa klagede hun, og kastede Duffen af Fortrydelse i Sandet. En Snup havde Drengen atter fat paa den, og satte den atter paa sin Flode. Et Stød paa den, men som af Hastværk blev for stærkt, drev den temmelig langt ud i Strømmen. Den længste Røkiep naaede den ikke, saa langt Wilson endog vadede ud. Nu begyndte Minias Hjertesorg først for alvor. Hun græd, saa den ene Taare neppe biede paa den anden.

Da kom Moderen tilbage. "Skynd dig tilbage, du lille Bovehals! raabte hun alt langt borte, hvad vil du saa dybt ud i Floden! — Og du, Pige! hvorfor græder du saa meget?" — "Ikke Moder! Wilson har taget mit Legetøj fra mig; see, hist svømmer det i Vandet, see;"

„Sie nu kun stille, Barn, og tør dine Dine!“
 — Derpaa vendte hun sig til den kommende Milton.
 „Kom nærmere, du lille Krabat, og sig mig: hvorfor fordærvede du Minias Legetøi for hende? Vil du gierne give hende den lille Vogn derfor med de smukke spragtede Farver?“ — O Moder, jeg vil gierne give hende den; saa sagde han frygtfom med nedslagne Dine, og sneg sig i Baaden. Paa Hiemveien faldt der endnu mange smaa Bebreidelser, som gjorde ham bange og varm.

Nær ved deres Urregaard steg de endelig i Land. Milton løb et lille Stykke foran. See der! hvor deres Garn var udbredt paa høie nedpalede Stennger for at tørres, og viftede for Vinden; der hængte en Glente i Maaskerne, qvalt og med nedstunkne Binger: neden under den laae en myrdet Due i Græsset. Moder, Moder! see, hvad er det? „raabte Milton forundret. Elise saae derhen, og mærkede hvad der var skeet.

„Haha! Due: Tyven, har man ham engang? sagde hun, og lagde Quistene ned:“ seer dog, hvor nemt han har vidst, at give sig sin fortiente Løn! Altid stjal den Grusomme vore arme Duer bort: nu er der skeet ham hans Dret! — Læg Mærke

til det, Wilson, saadan faae alle deres Løn, naar de finde Behag i at mishandle andre, blot fordi de er de Stærkeste!"

Midlertid løstede hun Duen op, og løste Glentten af Garnet. "Tag dig Lærdom af dette, du lille Plageaand! du vil selv berede dig Straffen, naar du tiere driller din Søster, kuns fordi du, ligesom Hovfuglen, er den Stærkere: der tag Fuglen, og spil dig deri!"

Wilson tog grædende den døde Fugl. "Af Moder, sagde han, den stemme Glente, den vil jeg ikke ligne, der tog vore smukke Duer; nei, den vil jeg ikke ligne! Gierne vil jeg give Minia min nye Bogn, naar hun kun vil være min gode Ven igiens; vil gierne herefter være ret from og god: Glentten vil jeg ikke ligne; der tog vore smukke Duer."

Nu gif de hjem, og Wilson holdt Ord; han blev fra nu af mere artig og from.

Liebenberg.

Elegis

Elegie.

D! maatte det et Nieblik kun være
Min alt for søde Lod at glæde dig,
D maatte dog hvert Ord, hvert Bogstav være
Et Præg af al den Fryd, Du kjenker mig. —

P. 3. Gaste.

Æstete Nige! i hvis blide Nie
Gienfkin af din reene Stiel og Dyd,
svøbt i Glænds, som Hespers i det Høie,
trint om sig nedblinker salig Fryd;
Paa hvis liliehvide runde Kinder,
brænder Ukylds Morgenrødes Ild,
til hvis Læber Dydens Huldgudinder
skænkede Cytheres Tryllesmiil;
og hvis Ambra = Nande Bellugt spreder,
sødere end Rosens egen Duft,
naar den perlestrøet sit Skjød udbreder,
bævende for Østentødens Lust.
Skionne Nige! Evakionnets Vere,
maatte dog min Harpes svage Klang,
med et Smiil af dig belønnet være,

Maas

Naalet for mit Haab, min Lyst, min Sang!
 O hvor stor var da en Ynglings Lykke,
 som kunns aander Lyst og Fryd ved dig,
 Pluri Gunst og Diademets Smykke,
 aldrig gjorde mig saa lykkelig;
 som et Smil af dette hulde Die,
 naar jeg sang min Kierlighed og Dig,
 og du da, dig kielen vilde bøje
 ned til Sangeren, og kysse mig;
 da i omme bløde Melodier,
 vilde Harpens Toner smelte hen,
 og henreven af dens Sympathier,
 vilde Du vist kysse mig igien;
 O! hvor vilde da hver Tone stige,
 hævede af denne Tryllefynd,
 og hvert Kys Du gav mig elskte Pige!
 vilde lægge Vægt til deres Lyd.
 Ewig skulde jeg da Dig besynge,
 evig Engel! intet uden Dig;
 hvis Du Armene da vilde slynge
 bævende og smilende om mig,
 og hvis Elskte! Du da vilde sige,
 naar jeg trykkede Dig til min Varm:
 Syng kuns stedse om din kielne Pige,

Lønnen ventet dig i Elskovs Arm;
Gode Gud! da gav jeg bort med Glæde,
Hver en anden Priis man rakte mig,
ja jeg skulde ei en Taare vøde,
om man Digternavn end nægted mig;
thi hvad er vel Digterkrandsens Hæder,
og et ofte misundt Vres Navn,
mod de sande, store Himmel-Glæder,
i Elines sømme Kjelne Favn: —

Strax efter den bekiendte Juleleeg.

Amor Kommer ic.

Du spuktge mig nu nys, hvorledes Amor kom?
Hans Bogstav det var E, hvad skulde jeg vel sige?
Elskvardig, sagde jeg — saaledes som,
Dit Smil min Pige!
og saae i dette himmelskønne Smil
Ham throne, sigtende mod mig sin Piiil,
Han skiod, jeg sølte Odden i mit Hierte;
Meer signede dens meer en blide Smerte,
Og stum hensank til dig i salig Lyft,
da i et Suk, som dybt steg fra mit Bryst,
frembrævede en Bøn, — en Bøn alene,
Den var — o smil til den! — den var om dig Eline. —

Valeria.

En italiensk Novelle.

Man giver sig Mine af i Verden, ikke mere at troe paa Spøgelser; uden at agte paa, at Graeklands og Roms beste Skribentere, at Historiekrivere, som netop formedelst deres philosophiske Aand ere meest berømte, bevidne sammes Tilværelse. Plutarch fortæller: at Brutus har en Nat i sit Telt, kort før Slaget ved Philippi, seet et frygteligt Syn, en Mennekeskikkelse af Rjempestørrelse med et gyseligt Ansigt. I Begyndelsen blev han forstrækket derover; men da Skikkelsen, uden at give nogen Lyd fra sig og uden mindste Bevægelse, blev staaende for hans Seng, saa spurgde han tilsidst: hvo er du? Spøgelset svarede: din onde Genius: ved Philippi vil du see mig. Nu vel! saa seer jeg dig! sagde Brutus, og strax forsvandt Aanden. Natten før Slaget ved Philippi havde ogsaa virkelig denne samme Skikkelse ladet sig see for ham; og Brutus sluttede deraf, at det var forbie med ham, o. s. v. Som en afgjort virkelig Ting ber

skri-

skriver den yngre Plinius i et af sine Breve, hvad der er hendet Philosophen Athenodorus. Denne kjøbde i Athen et ledigt Huus, som ingen skjottede om at have, fordi det var bekjendt over hele Byen, at det spøgede der hver Nat. Han havde Mod nok til at oppebie Spøgelsset; det kom ogsaa virkelig, slæbde en lang Lænke efter sig, og vinkede Philosophen at følge sig. Athenodorus, der just havde noget at forrette, gjorde et Tegn med Haanden, at det skulde tøve lidt. Spøgelsset begyndte paa nye at rasle med Lænken; Philosophen tog Lampen, stod op, og fulgte. Aanden førte ham ud i Gaarden, og forsvandt. Athenodorus lagde nogle Mærke til Stædet. Næste Dag viisde han det for Byens Dyrighed; Jorden blev opgravet, og man fandt en Beenrad af et Menneske, ombunden med Lænker. Man tog Benene op, og lod dem høitidelig begrave; fra den Tid af var alting i Huset roligt.

Vil man have nyere Exempler; saa læse man Memoirer af den berømte Agrippa d'Audigne, Madame Maintenons Bedstefader, som er bleven saa bekjendt ved sin Zver for den calviniske Lære, ved sin raa Frimodighed og ubøjelige Retsskaffenhed.

Hans Moder var nylig død. Jeg laae, fortæller han, vaagen i min Seng; da hørte jeg nogen komme ind i Værelset, og saae en klarhvid Kone for min Seng, hun traf Gardinerne tilside, bukkede sig, gav mig et iiskoldt Kys, og forsvandt i Dyeblikket.

Tør man vel vove at tvivle om det, som Plutarch, Plinius, d' Aubigne udgive for sandt; eller tør man indvende: at disse Mænd have havt svagere Hoveder end vi?

Dog, uden at indlade mig nærmere i Sagen, vil jeg her fortælle en Historie, som er bleven mig meddeelt af et Dyenvidne. Personen lever endnu. Hele Florenz veed Begivenheden. Naaden, hvorpaa jeg fik den at vide, var følgende:

Da jeg efter Tilladelse opholdt mig i en liden Bye i Languedoc, mit Fødested, blev jeg indbudet af nogle Venner, at reise med dem til et gammelt Bjergslot, midt i Sevenne-Bjergene, for der at tilbringe Julen. Damen af Huset havde forsamlet de behageligste Personer af Naboelavet, unge Fruentimmer og Officerer. Godlidenhed og Fortrolighed herskede i vor Kreds. Man var med Fornøielse hos hinanden; ingen søgte at hrve sig over den anden, og stedse at spille den første Rolle; en-

hver

hver Enkelt var tilfreds med det hele Selskab, og det hele Selskab tilfreds med enhver Enkelt. Under Spøg og Latter forløb Dagen; naar det blev mørkt, satte man sig i en Kreds om Ovnen; der blev fortalt Eventyr, syngt Viser og Romancer; og den lange Aften gik meget moersom. Mine unge Landsmændinder, som ikke manglede Indbildningskraft — en Gave, som er temmelig almindelig der i Landet — fornøiede sig især ved Spøggeshistorier. Enhver fortalte sin, og Tid og Sted sørgede meget Virkningensaf disse gyselige Fortællinger. Nætterne vare lange og mørke, hele Egnen skjult med Sne; og Uglerne, de ældgamle Beboere i Taarnet, under hvilket Salen var anbragt, frarede hinanden ved et langt eenstonet Skrig fra de tilgrændsende Skydehuller. Desuden var det just Adventstid, da, som enhver veed, Spøggelserne lade sig oftest see. Intet Under altsaa, at, saasnart vi begyndte at fortælle, Kredsen rykkede alt nærmere og nærmere sammen. Nu og da gjorde vel een en smilende Mine; men i Grunden banfede dog enhver's Hjerte af Frygt, og undertiden blev Fortælleren selv overfalden af en pludselig Gysen; forandrede sin Stemme, taug efterhaanden reent

stille, blev fiddende uden at røre sig, og lovede ikke at kaste et Blik til Baggrunden af Salen, hvor man troede at høre en Maslen, eller til Kaninen, hvor noget syntes at komme ned af Skorstenen.

I Selskabet var en ung Italiensk Dame, ved Navn Valeria Orsini. Da hun i lang Tid havde været sygelig, var hun kommen til Montpellier for at søge Raad hos de der værende Læger. Her blev hun bekjendt med vor Bertinde, som, da Grev Orsini, hendes Gemal, formedelst et uventet Tilfælde maatte til Florenz, indbød hende, at tilbringe Tiden i hans Fraværelse hos sig paa Landet. Denne unge udenlandske Dame var overmaade elskværdig. Med overmaade megen Forstand forenede hun en mild Opførsel, der altid var sig liig. I Omgang var hun munter og oprømt, og hendes Ud-vortes saavelsom hendes Karakter viisde intet uden Godhed. Smægtende var hendes Blik, og hendes store sorte Dine indgød kun Omhed; hendes Skønhed, hendes rørende Ynde syntes at forhøies ved hendes bestandig blege Ansigt. Selv hendes Læber vare blege, og naar hun talte, troede man at see en levende Alabasterstøtte; men endogsaa taus rog hun

hun alles Dine til sig, og gjorde, at man fandt Pygmalions Historie sandsynlig.

Blant alle vore Damer viisde Valeria meest Rjskhed ved de frygteligste Fortallinger. Intet syntes at vare hende, hun horte til med en Smil; og uden i mindste Maade at tvivle om de fortalte Historier, saae man blot paa hendes Ansigtstræk, at endog de meest frappante forekom hende ganske ubetydelige. Historien om Raadsherren i Toulouse, for hvem en dræbt Mand, der allerede i et halvt Aar havde været begravet, lod sig see, og aabenbares de ham sin Morder; ligesom og Historien om den uheldige Egtemand i Lyon, som af Jaloussie havde ombragt sin Kone, der nu hver Aften Klokkeren elleve besøgte ham, og lagde sig i Sengen hos ham med sine grønne Pampusser paa, og en Mængde Fortællinger af dette Slags, som, hvor sandfærdige de end i sig selv ere, dog falde noget i det Overordentlige, de forekom Valeria at være Hverdags Syner. Næsten vare vi blevne smisindtlige over hendes Ligegyldighed; vi fortalte hende en Dag vor Forundring over at see, at hun ikke undredes over noget.

Jeg finder det meget naturligt, mine Venner, svarede hun, at den ubetydeligste Historie om

at see Aander sætter dem i Forundring; thi maaskee neppe Halvdelen af dem har nogentid seet saadant noget? Og De, Madame, faldt jeg hastig ind, De har altsaa seet Aander? — — Hun smilede til mit Spørgsmaal: Ikke alene seet, blev hun ved: jeg har selv været en Aand, er det endnu — kort, saaledes som de her seer, og hører mig er jeg — en henfaren Sjæl!

Ved disse Ord gav enhver et høit Skrig; hele Selskabet foer tilbage; alle tyede til Døren. Valerias blide Stemme bragde os endelig ved sin uimodstaaelige Ynde til at sidde igjen; og imedens vi indbyrdes holdt hinanden i Hænderne, betragtede hende med Forundring, og hvert Øyeblik troede at opdage et nyt Tegn, et forhen ubemærket Træk i hendes Ansigt, som røbede et Væsen fra den anden Verden, begyndte Valeria Samtalen igjen, og blev saaledes ved:

Det er ikke min Skyld, mine Venner, at jeg er død for ti Aar siden. Intet Menneske er sikker for, at dette jo kan møde ham; men det som ikke saa hyppig pleier at skee, er, at jeg siden den Tid har befundet mig uudsigelig vel, og har nydt en Lykksalighed, som jeg forhen aldrig kjendte, og

som

som jeg, Himlen see Tak! endnu nyder. Rigtig nok har jeg ved Lidelserne i mit Liv temmelig dyrt maattet kjøbe den Lykke efter min Død. Dog jeg maa omstændelig fortælle dem alt, hvad der er medt mig indtil dette lykkelige Dieblis. De vil see, at min Død alene kunde betrygge mig en rolig Skjebne i denne Verden.

Jeg er fød i Florenz, eneste Barn af adelige og meget rige Forældre. Jeg blev opdragen i deres Huus, hvor en god og blid Moders Omhu, Kjerlighed og Omhed holdt mig skadesløs for den iadelige Kummer, min Faders Strængthed forarsagede mig. Denne i mange Henseender ærværdige Mand var saa stolt af sin høie Stand og de Værdposter, han havde beklædt i Keiserens Tjeneste, at han uophørlig græmmede sig over, ikke at have en Søn, der kunde arve hans Navns Glans. Dette gav hans Karakter Bitterhed. Min stakkels Moder bar hans Lune med en Taalmodighed og Dyd, hvorved min Fader undertiden blev vært; men Forsængelighed traadde snart igjen i Følelsens Sted; min Fader troede at være barnløs, fordi han ingen Søn havde,

Tæt ved vor Pallads boede Marquis Orsini, en Adelsmand, der ikke var riig, men almindelig agtet. I mange Aar havde han været Enkemand, og opofret sig aldeles til sin eneste Søns Octavios Opdragelse, som omtrent var paa min Alder. Min Fader og den gamle Orsini havde forðum tjent sammen. De agtede hinnaden, besøgte hverandre ofte, og den unge Octavio var fra sin Barndom af daglig hos os, og blev, især af min Moder, overvældet med Kjertegn.

Jeg var endnu ikke ti Aar, da Octavio allerede var min kjæreste Ven. Han var saa from, saa smuk, saa elskværdig, at jeg elskede ham langt mere end en Søster sin Broder. Jeg klagede ham mine Lidelser, og han gjorde mig til alle sine Hemmeligheders Fortrolige; men vi dulgte vor gjensidige Tilbøielighed for hinanden, som om vi havde ahnet de Qvaler, den om kort Tid vilde foraarsage os. For mine Forældres Dine syntes vi ligegyldige mod hinanden, og alene sysselsat med vor Leeg; mangengang trættes vi endog. Men neppe vare vi i Haven eller den tilgrændsende Lund, saa ophørte al Trætte, al Leeg. Octavio talte da kun til mig om sin Omhed, trykkede og kyskede mine Hænder;

der; ofte vovede han endog at omfavne mig, og
 suor mig til: ikke at vælge nogen anden til Mage end
 sin Valeria; jeg forsikkrede ham det samme ligele-
 des ved en Eed, og overlod mig uden Nødmen til
 hans uskyldige Kjertegn.

Jndtil mit fjortende Aar blev vor Kjærlighed
 hverken forurosliget ved Vebreidelser eller ved Frygt.
 Octavio var nu i sit sextende. Jeg sølede, at jeg
 nu elskede ham langt fryrigere end nogentid; men
 en hemmelig Stemme advarede mig, ikke mere at
 gaae alene med Octavio i Lunden; af vore Lege for-
 jog jeg den blide Frihed, som udgjorde deres skjøn-
 neste Ynde. Kort efter beklagede Octavio sig over
 min Tilbageholdenhed; jeg vilde meddele ham mi-
 ne Grunde, og i den Hensigt besluttede jeg, for
 sidste gang at følge med ham i Lunden. Var det
 nu, at min Fader allerede havde fattet Mistanke,
 eller var det blot Tilfælde; nok, det varede ikke læn-
 ge, saa traadde min Fader ind i det mørke eensom-
 me Lysthuus, hvor jeg sad paa en lille Græsbank.
 Der var blot Plads for een Person at sidde; Octavio
 laae paa Kne for mig, og holdt begge mine Hæn-
 der. Han talde fryrigt, dog ganske sagte med mig,
 af Frygt for at blive beluret; og vi berørte næsten
 hin-

hinanden med Ansigtet. I denne Stilling overras-
kede min Fader os. Hans Brede lignede vor
Straf. Med frygtelig Stemme bød han mig, at
gaae til min Moder. Jeg adlød strax. Langt borte
hørte jeg endnu, hvor heftig han skjendte paa den
stakkels Octavio, forhød ham for stedse vort
Huus, og jeg saae den Ulykkelige gaae grædende
bort.

Jeg seed ikke mindre end han. Jeg elskede ham
ligesaa vint, som han mig. Denne Kjærlighed,
begyndt i min Barndom, kunde nu først endes med
mit Liv. De smerteligste Vebreidelser, hvormed min
Fader overvældede mig, hans Trusler, hans hef-
tige Brede, forstærkede kun min Lidenskab. Den
grusomme Maade at behandle mig, bragde mig i Op-
rør: Hindringerne vækkede mit Mod; og imedens
jeg, med nedslagne Dine og bedrøvet Taushed,
hørte min Fader rasende at sværge mig Døden, om
jeg saae Octavio igjen, svor jeg i mit Hjerte, al-
drig at elske nogen anden end ham.

Dagen efter denne bedrøvelige Hændelse var
jeg hos min Moder, der, uden at ville andskylde
mig, søgte at formilde min Faders Brede, da traad-
de Octavios Fader, den gamle Marquis Orsini ind

i Bærelset. Hans ædle alvorlige Bæsen, Hans hvide Haar og den stille Værdighed i hans Ansigtstræk, indgød Fortrolighed og Væresrygt. Min Fader befalede mig at gaae ud. Jeg gik; imidlertid tog mit Hjerte alt for vigtig Deel i deres Samtale, at jeg kunde have gaaet langt. Jeg blev staaende ved Døren, og hørte følgende Samtale, som jeg ikke har glemt et Ord af.

Signor! begyndte Octavios Fader, jeg kommer at bede Dem om Forladelse, og om en Bemyndighed. Min Søn har tilstaaet mig alting. Jeg har dadlet hans Driftighed; men undskyld Faderens Hjerte, om det har Medlidenhed med Sønnens Videnskab. Han tilbeder Deres Datter; han troer at torde haabe, at blive elsket af hende. De gjør dem begge ulykkelige naar De sætter sig imod deres Ønsker. De selv vil ogsaa blive ulykkelig; thi paa vores Alder, min beste Ven, holder Naturen os alene skadesløs for det, vi have mistet, ved Glæden over vore Børns Lykke. De kjender Octavios Slægt, der hæfter ikke en Plet paa den; og deres Familie kan uden Fornedrelse forbinde sig med den. Jeg bærer for min Søns Dyd. Blot Deres Formue gjør Givtermaalet ulige; men be-
hold

hold Deres Formue. De kan endnu haabe engang at faae en Arving. Jeg beder Himlen skjenke Dem den? min Glæde vilde være lige saa stor som Deres. Giv kun Valeria saa meget i Medgivt, som jeg giver min Søn. De vil have nok, for at være lykkelige. Behold det øvrige for den Søn, som endnu kunde fødes Dem, eller giv min Søn det først da, naar han har gjort sig værdig Deres Afgiftelse og Kjerlighed.

Jeg falder i Forundring, svarede min Fader med en kold skjodesløs Tone, hvorledes saadan en fornuftig Mand, som De, har kundet satte saadanne Tanker. Selv da, naar Deres Søn allerede, ved sine foretagne Dyder, havde svinget sig op til de høieste Værdigheder, maatte De dog altid ansee det som en overordentlig Gavnst, om jeg tilstod ham min Datters Haand; og nu, da det uæfkelige unge Menneske intet har for sig, uden en tvetydig Formodning og den Fordeel at have for nærmet mig, nu troer De, at jeg vil finde mig i saadan Forbindelse.

Jeg troer, svarede den Gamle, at De er en Mand af Følelse og Pietetsæffenhed, at De elsker Deres Datter, og at de helligste og sødeste Plig-

ter maa være dyrebarere for en Faders Hjerter, end at tilfredsstille sin Stolthed. Jeg troer fremsdeles, at Deres Bens Søn ikke fornærmer Dem ved sin Kjerlighed til Deres Valeria; og om De endelig, for at gjøre det til en Fornærmelse, vil glemme, at han er Deres Bens Søn, saa er det min Pligt at erindre Dem, at i det mindste hans Fader er Deres Lige.

Her afbrød min forfækkede Moder Samtalen. Hun talede saa høit, at den gamle Orsini ikke kunde høre min Faders Svar. Strax efter gik han bort, og fra den Tid af kom det bitterste Had, i stedet for et trediveaars Venkskab.

Forestil Dem min Smerte! Uden Haab at see min Octavio igjen, uden Middel at give ham Efterretning om mig, eller at erfare, hvordan hans Skjebne var! Min Fader omringede mig med Opsynsmænd; jeg torde ikke gaae ud af Huset, ikke engang i Messen.

Selv talede han ikke et Ord mere med mig; jeg saae ham kun ved Wordet, og da værdigede han mig aldrig et Niekast. Jeg saae mig i mine Forældres Huus behandlet som en Fremmed, man

vil lade føle, at han er, om intet værre, dog en ganske ligegyldig Skabning.

Min Sundhed begyndte om kort Tid at tage af; og uden den smme Omhu og den medlidende Deeltagelse, som min Moder viisde mig, havde jeg sikfert bukket under for min Kummer. Kun hun støttede mit synkende Mod, og lod mig haabe den Mulighed, endelig at formilde min Fader. Hun vovede vel ikke at tale med mig om Octavio. Men alt hvad hun sagde, havde Hensyn paa ham, al den Trøst, hun gav mig, gjentaldte mig min Elsktes Billede; og uden en eneste gang at nævne hans Navn, underholdt hun mig uophørlig om ham.

Tiden forløb, uden at mine Lidelser formindskedes. En Aften efter Bordet benyttede jeg mig af min Faders Fraværelse, for at besøge det Sted, hvor mine Lidelser havde begyndt, og i hiint Lusthuus uforstyrret at overlade mig til min Smerte. Jeg satte mig paa den samme Græsbank, paa hvilken jeg havde siddet lige over for Octavio; jeg vadede den med mine Taarer; jeg gjentog mig alt hvad han havde talt, fornyede vort fordums Løfte. Pludselig triner en Mandsperson ind, og ligger
for

for mine Fødder. Jeg vil gaae; Octavios Stemme holder mig tilbage.

Hør mig, raabde han, jeg har kun endnu eet Diebst tilbage; det er det sidste. Jeg forlader i Nat Florenz. Min Fader har erholdt et Compagnie ved de keiserlige Tropper for mig. Kriegen mod Preussen er erklæret. Jeg gaaer til Armeen; jeg gaaer, enten at døe eller at gjøre mig Dem værdig. Jeg haaber, jeg er vis paa, i det første Feldttog at udmærke mig saaledes, at jeg personlig skal blive Keiseren bekjendt. Da vil jeg for hans Fødder aabenbare ham vor Forbindelse. Joseph er ung; og visselig ikke følesløs. Min Ulykke vil røre ham, han vil tage sig af mig hos Storhertugen hans Broder. Deres Fader vil ikke sætte sig imod Storhertugens Forbøn; og Deres Haand bliver Lønnet for min Bestandighed og Tapperhed. Valeria, kun endnu eet Nar! lod mig, kun endnu eet Nar at modstaae Deres Faders Villie; da er jeg enten død, eller værd at blive Deres Gemal!

Jeg kunde neppe drage min Aande; Kjærlighed, Haab og Frygt bankede i mit Hjerte. Jeg svor ham Trofskab min hele Livstid, og at jeg tusendgange

heller vilde døe, end blive en andens Egtesælle. Vi gjorde Afstale at skrive hinanden til ved en af mine Folk, som Octavio allerede havde faaet paa sin Side, og som var den der nu havde lukket ham ind i Haven. En lille Støi, vi nu hørte, paa Skyndede vor Skilsmisse. Jeg tog min Haand af hans, og skyndede mig til mit Kammer, hvor jeg tilbragde Natten med Graad.

De første ti Maaneder efter Octavios Afreise, blev, i Henseende til mig, alting i Huset som det var. Min Fader behandlede mig endnu stedsse med samme Haardhed, min Moder med samme Omhed. Den Domestik, min Elsker havde vundet, tilstillede mig trolig hans Breve. Hver Postdag erfarede jeg nye Fremskridt, som Octavio gjorde. General Laudon havde fattet stor Tilbøielighed for ham; gjort ham til sin Adjutant med Forsikkring om hastig videre Forfremmelse. Men Krigen gik i Langdrag, og tilbød liden Leilighed at udmærke sig ved personlig Tapperhed. Den gamle Kong Frideriks og hans Broder Henriks store Talenter tilintetgjorde alle Laudons duelige Planer. Det kom hverken til Slag eller til Overfald. De to preussiske Helte forudsaae stedsse alting; deres Genie styrede Stjeb-

nen og Begivenhedernes Gang; og dette var maaskee den første Krig, i hvilken personlig Mod og Lykke aldeles ikke kom i Betragtning.

Efter disse ti Maaneders Forløb udeblev paa eengang Octavios Brev. Ubekymret i Henseende til hans Troskab, men skjelvende for hans Liv, skrev jeg det ene Brev efter det andet til ham, og tællede Timerne fra den ene Postdag til den anden. Min Fortrolige blev hvergang sendt paa Posthuset, og bragde mig hvergang den Efterretning, at der var intet Brev kommet. Ganske trøstesløs over saa lang Tausshed, sendte jeg ham hjem til den gamle Orsini, for paa en god Maade at erkjendige sig, om man ingen Efterretninger havde fra Octavio. Det Svar jeg fik stillede vel min Vængstelse, uden dog at formindste min Kummer. Octavio, hedde det, havde nylig meldt, at han var bleven Oberst, og vilde tilbringe Vinteren i Wien hos General Laudon.

Jeg begik den Uretfærdighed, at troe min Elskte skyldig i Utroskab; jeg skrev ham ikke mere til, og gjorde mig forgjæves Umage, at udlette hans Minde af mit Hjerte. Men ach! min Forsætning blev derved endnu mere beklagelsesværdig. Hans

Billeder forfulgde mig overalt; stedsse stod han for mine Dine, saaledes som jeg havde seet ham den Nat, vi skiltes ad. Forgjeves gjorde jeg mig det til Pligt, at forjage disse søde Erindringer af min Hu-kommelse; de bestormede mig uafsladelig, og jeg var ikke syffelsat med andet, end den Tanke, — ikke mere at tænke paa Octavio

Bed denne Tid kom en af min Faders Fætters fra Tydskland til Florenz, og tog sin Bolig i vort Huus. Det var en lang, mager, sortebrun Mand, imellen fem og fyrgetyve og halvtredsfindstyve; hans Avvortes var ubehageligt og opvækkede kun liden Tillid. Hans Karakter var kold og mørk. Han tænkte ikke om andet end sin Adel, og havde sin hele Livstid anvendt den Smule Forstand, Himlen havde tildeelt ham, alene til at studere og lære uden ad Stamtavlerne af hele Europa.

Han vidste paa det nøieste Aar, Maaned og Dag af alle de Regerings Forbindelser, som vare foresaldne i Tydskland siden det Romerske Riges Undergang. Han kjendte Kursyrsternes og de Polske og Ungeriske Magnaters hele Slægtregister; og for at udfylde sin ørkesløse Tid, havde han i nogle Aar været syffelsat med, at bringe den ottomaniske Ports

Titulatur i Rigtighed; til den Ende havde han eftersporet alle Descendentere indtil den fire og tredfundstyvende Generation; en Forretning, der efter hans egen Forsikkring havde været ham overmaade besværlig, fordi Tyrkerne i Henseende til Misalliancer bødad megen liden Delicatsse, og havde optaget en uhyre Mængde Sultaninder i den regjerende Familie.

Denne Fætter kaldte sig Grev Herald. Strax den første Aften efter hans Ankomst erklyngede han sig over Wordet hos min Fader om alle gode Huse i Toscana, endelig spurgde han temmelig ligegyldig, hvor en vis Marquis Orsini boede. Min Fader svarede fortrædelig: han vidste det ikke. Jeg maa edelig have det at vide, sagde Herald; thi da jeg for tre Uger siden reisde igjennem Wien, spisde jeg hos General Laudon paa samme Dag, som hans Niece blev formælet med en Søn af denne Marquis Orsini. Brudgommen, som jeg fandt meget elskværdig, leverede mig et Brev med til sin Fader, og jeg har maattet love, at besøge ham, og give ham omstændelig Beretning om denne Formælings Høitidelighed og de Nygiftes Lyfsalighed.

Ved denne Efterretning blev jeg mere død end levende. Min Fader rystede Panden uden at svare derpaa; min skjelvende Moder saae paa mig; og den grusomme Herald fortalte videre, at den unge Dame havde med den heftigste Lidenskab forelsket sig i Orsini, Keiseren selv havde interesseret sig for dette Givtermaal, og Laudons Niece havde faaet et Regiment i Medgift.

Jeg kunde nu ikke mere tvivle om Octavios Troelsshed. Hvor meget jeg end søgte at skjule min Uroe, saa betog dog Vissheden om min Ulykke mig al Kraft, og jeg besvimeede i min Moders Arme. Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig i min Seng, og min gode Moder grædende hos mig.

Jeg faldt i en hidsig Feber, der forandrede sig til en langvarig og smertefuld Sygdom. Mit Liv var i Fare. Min Moder forlod mig intet Dieblif. Selv min Fader viisde den ørmeeste Omhu for mig i min Sygdom; han vaagde hele Nætter ved min Seng, kaldte mig sin gode Datter, og hans Hjerter syntes igjen at tilegne sig mig. Al hans Strenghed havde ikke formaet at rive mit løs fra ham. Jeg var saa rørt over, igjen at have vundet hans faderlige Kjærlighed, at jeg, i det Dieblif
han

han tog mig ved Haanden, og med Taarer i Øinene spurgde: hvorledes hans gode Valeria befandt sig? ikke var min Glæde mere mægtig. Mine Arme slyngede sig om hans Hals, mit Ansigt bødte sig til hans, mine Taarer vædede hans Kinder. Ja, min Fader, raabde jeg, ja, jeg er Deres Valeria! Deres lydige Datter! Fra nu af skal mit Hjerte ikke kjende nogen anden Følelse, noget andet Ønske, end at lyde Dem!

Denne Scene gav mig Livet igjen.

Efter nogen Tid kom jeg efter, at det var min Faders Hensigt, at giøre mig med min Fætter Heraldi. Det at han førte vort Familienavn var en afgjørende Grund hos min Fader, der sandt sig høist lykkelig ved at see sit Huus leve op igjen, og at kunde efterlade sin hele Formue til en Descendent af sine Ahner. Han talte med mig derom, uden at foreskrive mig det ringeste, uden i mindste Maade at nøde mig; men han sagde mig, at han vilde græmme sig til Døde, om jeg ikke havde Medlidenhed med hans Svaghed.

Octavio var giort, Octavio var troløs mod mig, og jeg opbragt imod ham. Jeg troede, det maatte være mig en sød Følelse at kunde elske en anden.

Jeg samtykkede; jeg gav mit Ja. Hvorledes havde jeg og kundet modstaae min Fader? Han befalede ikke; han bad.

Anstalterne til min Formaling bleve gjorte med en Skynding, som jeg vel ikke vovede at klage over, men som forskrækkede mig. Min Moder sagde intet; hun sukede og skjulede sine Taarer. Min Fader fordobblede sin Omhed imod mig. Heraldii overvældede mig med Foræringer, og staaede mig for de bedrøvelige Forsikringer om en Kjerlighed, som mit Hjerte endnu stedse var døv imod. Dispensationen kom fra Rom, og Contracten blev underskrevet. Man pyntede mig, og ganske skjult med Diamanter blev jeg ført til Alteret.

Jeg aflagde den frygtelige Eed, uden at føle nogen særdeles levende Bevægelse.

Næsten ganske ubekymret angaaende min Skjebne: hvilken Værd skulde jeg sætte paa et Liv, som ikke kunde andet end være ulykkelig, og hvorved det var mig temmelig ligegyldigt, at maatte lide nogen meer eller mindre Qual? Efter Messen gik jeg ud af Choret ved Heraldii's Haand, der syntes ganske uden for sig selv af Glæde. Min Familie fulgte. I det jeg kommer til Kirkedøren, og er i

Be-

Begreb med at bestænke mig, saae jeg Die paa et ungt Menneske med et blegt, indfalden Ansigt og med en forstyrret Dragt og Haar; han lænede sig til Vievandsbækkenet. Med sit matte Die saae han stivt paa mig, og sagde med en sagte skjelvende Stemme: Valeria! jeg vilde see Dem fuldføre Deres affhyelige Forbrydelse. Jeg har seet det; og er tilfreds; jeg veed at jeg dør.

Da han havde sagt dette, gik han hastig bort. Jeg sank sandsesløs til Jorden. Hvad videre der foregik med mig, om min Fader kjendte Octavio, alt det veed jeg intet af. Fra det Dieblik var min Bevidsthed borte. Neppe kom jeg mig libet af en langvarig Sygdom, førend Anfaldene kom igjen langt heftigere og farligere. Jeg laae i en uafbrudt Dødsighed. Det Onde tog stærkt overhaand; og, som min Moder siden har fortalt mig, blev jeg paa eengang overmaade mat, efterat jeg havde tilbragt to Nætter og Dage i bestandig Whantaseren, og havt nogle voldsomme Anfald; endelig døde jeg i hendes Arme.

Min Moder troede ikke at overleve mig; min Fader var fortvivlet; Heraldi begjærd mit Vanheld; men det var nu engang skeet. Mit Liig blev med megen Pragt biesat i min Families Begravelse i et

af Hovedkirkens Kapeller. Man satte Kisten paa en Rist af lange Jernstænger; Stenen blev lagt paa Graven, og man efterlod mig i de Dødes Boliger.

Hvad der imidlertid er foregaaet, vilde Octavio meget bedre kunde fortælle end jeg. Jeg har ofte hørt det af hans Mund; han har tit fortalt mig, at efter det Oprin ved Kirkedøren havde han havt i Sinde, at skjule sig i en øde Egn paa de Apenninske Bjerge, og der at ende sit usle Liv. Men den Tilstand i hvilken han forlod mig, Rygtet om min Sygdom, som snart havde udbredt sig, holdt ham tilbage i Florenz. De kunde forstille sig hans Smerte, da han fik Efterretning om min Død. Henreven af sin Fortvivlelse, forfulgt af de Vebreidelser at have været min Morder, fattede han den Beslutning, at stige ned i min Grav, og myrde sig paa min Kiste. Endnu samme Aften jeg var bleven begravet opsøger han Saeristenen til Hovedkirken, vinder ham ved en Sum Penge, og begge forsøge sig ved Midnatstid med en Blendlygte i Kirken, løste Gravstenen af og stige ned. Saasnart Octavio seer min Kiste, kaster han sig over den, river Laaget af, løfter mit Slør op, trykker sin Mund paa mine bløge Læber, og haaber saaledes af Smerte at

ende

ende sit Liv, uden først at behøve at legge vold som Haand paa sig.

Men, o Kjerlighedens Under! utrolig for alle de Ulykkelige, som aldrig have elsket! Min Elstes Sjel bragde min tilbage: et Suk steg af mit Dyrst, imedens han med den heftigste Syrlighed trykkede sine Læber til min Mund. Octavio, uden for sig selv ved denne Opdagelse, giver et Skrig, tager mig i sine Arme, løfter mig af Kisten, trykker mig til sit Dyrst, opvarmer mig ved sit Hjerte; jeg lever op igjen. En lille Bevægelse jeg gjorde, giver den glædedrukne Octavio fuld Bished, han bærer mig op, kommer til Kirkedøren; hans Ledfager maa aabne den for ham; og nu flyver han med sit Bytte hjem til sin Fader. Jeg bliver bragt til Sengs og pleiet med al muelig Omhu.

Endelig slaaer jeg Dinene op; mit første Blik viser mig Octavio og hans Fader i Selskab med en Læge. Denne borger for mit Liv. Hvad jeg følede er over al Beskrivelse. Det forekom mig, som jeg vaagnede af en lang Drøm. Jeg følede mig oplivet igjen, jeg kjendte min Octavio; tale kunde jeg ikke med ham, men jeg nød den Hentykkelse at see ham; jeg tænkte intet; jeg var vel, og

dog vidste jeg ikke engang med Visshed, om jeg virkelig levede igjen. Tre Nætter og Dage forløb, førend jeg kom til mig selv. Den Slummer, som jeg imidlertid, uden at mærke det, faldt i, den Næring, som uden mit Vidende blev givet mig, bragde mig efterhaanden til mine Sandser. Min Hukommelse kom igjen; jeg erindrede mig min Moder og det Sted, hvor jeg havde seet min Elskte. Her standsede mine Tankers Løb; men jeg fornaat hvad man fortalte mig, og vidste, at jeg nu befandt mig hos Octavio, saae, at det var ham, som trykkede min Haand, og min Kjerlighed, der havde fulgt mig i Graven, fornyede med hvert Dieblisk den udslettede forgangne Tid.

Efter kort Tid var jeg i stand til at høre og forstaae, hvad Octavio sagde mig. Af hans Mund erfarede jeg alt hvad der var foregaaet med mig. Nu fremstillede sig for min Sjæl Tanken om hans Ubestandighed, hans Formaling i Wien. Saasvær jeg kun formaaede at frembringe nogle sammenhængende Ord, talede jeg med ham om hans Systers maal med General Laudons Niece. Octavio troede, jeg phantaserede. Laudon havde ingen Niece. Octavio var kommen lige fra Armeen, uden at have været i Wien. Han var ikke Oberst. Urolig over,

at mine Breve paa to Maaneder vare udeblevne, havde han paa sin indstændige Begjering erholdt Tilladelse, havde Dag og Nat ridt som Koureer, og havde en Recommendationskrivelse fra Laudon til Storhertugen hos sig. Han steg just af Hesten, da jeg blev ført til Wielsen, og fulgte mig til Alteret. Henreven af Smerte og Fortvivlelse, besluttede han, i det mindste at foreholde mig min Meeneed.

Du indsaae jeg, at Herald, maaskee i Forstaaelse med min Fader, havde opspundet dette affyrlige Forræderie, og at man ved den trolose Tjener, som vidste vor Hemmelighed, havde opsnappet Octavios Breve. Denne Opdagelse fyldte min hele Sjæl med den dybeste Foragt og en grændseløs Afsky mod den nederdrægtige Herald. Og jeg var dette Uhyres Kone! fordømt, at tilbringe mit Liv ved Siden af saadan Egtesælle! Denne træsløse Tanke styrkede mig i Fortvivlelse; Livet var mig forhad, jeg længtes efter igjen at være i min Grav.

Sæt Mod, min Datter! sagde den gamle Orsint til mig. Jeg kommer fra Storhertugen, hvilken jeg selv har leveret den ædle Laudons Brev, for tillige at give ham Efterretning om Sagens hele

hele Sammenhæng. Denne ædelmodige Fyrste har hørt mig med megen Mildhed; han tager Dem under sin Beskyttelse, og har allerede skrevet til den hellige Fader om at tilintetgjøre Deres uværdige Givtermaal. Jeg tvivler ikke, at dette jo vil skee. For Heraldus er De alt død; nu lever De kun for Octavio. Retfærdighed og Religion vil tage Dem i Beskyttelse mod deres Tyranner, Kun een Bøn har jeg til Dem. Lad Dem ikke see af nogen, at vor Hemmelighed ikke bliver røbet førend Svaret kommer fra Rom. Deres Røstighed, Deres Lykke kommer an paa denne Forsigtighed!

Dette gav mig nyt Haab. Jeg lovede den gode Gamle, som jeg fra nu af kaldte min Fader, at følge hans Raad, og ikke gjøre et Skridt af Huset. Og hvilket lykkeligere Opholdssted havde jeg kundet ønske mig! Jeg var hos min Octavio, der alene taledes til mig om sin Kjerlighed og vor Forbindelse. Jeg fik min Helbred igjen; jeg var lykkelig og skulde endnu blive lykkeligere. Behøvedes der anden Lægedom for fuldkommen at helbrede mig? Jeg følede mig igjen saa glad og munter, som i min Ungdoms skønneste Dage, og mine udstandne Lidelser efterlod intet Spor, uden den Blegghed, de

end:

endnu seer paa mit Ansigt. Den bragde jeg med af Graven, og intet Middel har kundet fordrive den.

Alt ventede, vi hvert Dieblig Coureren fra Rom, da en overordentlig Hændelse nær havde tilintetgjort vor hele Plan.

Det var i den stille Uge. Min fromme Moder havde indpræntet mig fra Barndommen af Gudsfrygtigheds Grundsætninger, hvilke jeg, Himlen være lovet! heller aldrig har forladt. Jeg sukede ofte i Stilhed over at see mig udelukt fra at besøge Gudstjenesten i disse hellige Bods-Dage. Alligevel havde jeg ikke det Mod, at yttre for Octavio mit Hjertes Trang til at takke Gud i sit Tempel for min Frelse. Men jeg besluttede, trods alle Farer, ikke at forsømme saa hellig en Pligt. Tilfældigviis havde man et Dieblig ladet mig være alene. Jeg benyttede Leiligheden, indhyllede mig i et sort Elor, der gjorde det umueligt at kjende mit Ansigt, og saaledes forlod jeg Huset Skjertorsdag Aften Klokken ni, og gik til Hovedkirken at forrette min Andagt ved Christi Grav. Kirken var fuld af Mennesker, som i dyb Stilhed med foldede Hænder og nedslagne Hine knælede for Altaret, hvor Hostien var bevaret. Kun dette Alter var oplyst af en Mængde Vortlys; i øvrigt var der mørkt

i Kirken. Jeg knælede bag en Pille, og henvendte min Bøn til Verdens Frelser. Jeg anraabde ham, at beskytte en svag Skabning, hvis eneste Haab grundede sig paa hans Magt og Forbarmelse.

Da jeg reisde mig og vilde gaae bort, sølede jeg en heftig Attraa efter at see det Kapelle, i hvilket man havde begravet mig. Det var i Nærheden; jeg gik derhen. Men hvilket Syn fremstillede sig for mig! Ved det svage Skin, som fra Alteret af udbredte sig herhid, erkjendte jeg min Fader og min Moder, som knælede paa min Gravsteen, og min Gemal Herald, som i Sørge dragt stod ved Siden af min Fader, og syntes henseenden i dybe Tanker. Min Moder havde sin Plads nærmest ved Gitteret, som aflukkede Kapellet fra Sidegangen, hun bad under en Strøm af Taarer. Jeg havde neppe saa megen Magt over mig, at tilbageholde et høit Skrig; uvilkaarlig fløi jeg hen til hende, og blot Gitteret holdt mig tilbage. Jeg betragtede hende længe og græd. Paa engang bøier hun sig, holder sig med den ene Haand ved Gitteret, og, i det hun nævner mit Navn, trykker hun smt sine Læber paa min Gravs Marmor. Nu tager min Følelse overhaand, jeg bøier min Mund ned paa hende.

hendes Haand, og lader mine Sukke frit Væb. Ved min Bevægelse var Sløret kommet fra Ansigtet, uden at jeg mærkede det. Min forskrækkede Moder rejser sig, seer sig om, kjender sin Datter, kalder mig med et høit Skrig, og rækker sine Arme ud efter mig igjennem Gitterstængerne. Min Fader og hans Svigersøn kjende mig nu ogsaa. Af Skæk blev min Fader ubevægelig. Herald i aabner Gitteret, og nærmer sig til mig. Jeg vil flye; Trængselen gjør det umueligt for mig. Allerede rækker Herald i Haanden ud, for at tage fat i mine Klæder. Jeg var forloren, indgav Kjærlighed mig ikke i dette Diøblis et Redningsmiddel. Tilbage! raabde jeg med en Stemmene, jeg gjorde mig Umage for at gjøre gyselig; ær den, i det mindste i Døden, som du bedrog i Livet. Du alene har bragt mig i Graven. Vort fra mig! begrav din Forbrydelse, og formild Himlens Brede.

Ved disse Ord blev Herald i staaende ubevægelig som en Støtte; jeg indsvøbde mig i mit Slør, og gik med langsomme Skridt til Kirkedøren: Folket gjorde overalt Plads for mig. Da jeg var kommen ud, skyndte jeg mig til Octavios Huus,

Q 2

som

som jeg og lykkelig naaede, uden at Nogen havde
 povet at følge efter mig.

Den anden Dag talede hele Florenz om det
 Syn, man havde seet i Kirken. Sagen var uden
 for al Tvivl, og bekræftet ved tusend Viendner.
 Man lagde endnu til: at jeg havde stødt min Ge-
 mal tilbage, da han vilde gribe mig, og der var
 endnu fem lysende Striber af mine Fingre at see
 paa hans Klæder. Andre vilde have hørt, at Herald
 havde myrdet mig, og jeg var kommen at fordr
 Retfærdighed imod ham. Enhver beskyldte ham
 ganske høit for sin Kones Mord. Pøbelen knurre-
 de imod ham, man forfulgte ham med Forhaanel-
 ser, kastede endog Stene efter ham; han var ikke
 mere sikker paa sit Liv.

Til Lykke kom Coureren med de pavelige
 Breve, hvorved mit ved Bedragerie tvungne Giv-
 termaal blev ophævet og tilintetgjort. Saasnart
 Storhertugen havde det i Hænder, lod han kalde
 den gamle Orsini, og aftalede med ham de fornødne
 Forholdsregler; og Morgenen derpaa begav jeg
 mig med Octavio og hans Fader til Palladset. Tyr-
 sten overvældede os med Naadesheviisninger, og var
 saa nedladende at tale med os om vor Kjerlighed.

Strax

Strax efter meldte man mine Forældre og Herald. Vi maatte træde tilside i et Kabinet, og hørte Storhertugen tale til min Fader med disse Ord:

Man har betjent sig af meget usædvanlige Midler, for at giote Deres Datter med en Mand, som hun ikke elskede. Datterens Ulykke er hævet ved Forældrenes Kummer. De Taarer, jeg seer i Deres Øine, betage mig alt Mod til at gjøre Dem Bekvidelser. Døden har sønderrevet dette ulykkelige Baand, og, som ogsaa, som Rytget gaar, Deres Datter ved et Under skulle blive levende igjen, saa vilde dog hendes Ægteskab ikke bestomindre være ugyldigt. Dette hans pavelige Helligheds Breve erklærer det derfor, og jeg vil strax lade det offentlig bekjendtgjøre. Det staaer til Dem, Grev Herald, om De vil inblade Dem med mig i en Proces, der gjør Dem saa liden Ære, eller De her for mine Øine vil underskrive, at De frasiger Dem Deres formeente Fordringer, og strax reise til Wien? Bevise paa min Erkjendtlighed skal følge Dem. Deres hastige Afreise fra min Residenz er nødvendig for at stille den Gjæring, som Deres Nærværelse under disse Omstændigheder foranlediger.

Heraldi tøvede ikke med Svaret. Han gav formelig Afstaaelse paa min Person, tog Afsked med Storhertugen, og reisde bort umiddelbar dere paa, med det Løfte, aldrig mere at komme til Florenz.

Dets er endnu ikke alt, sagde Storhertugen nu til min Fader; Deres Datter lever endnu. — Min Moder gav et høit Skrig. — De skal see hende igjen, blev han ved; men deres Datter kan kun være lykkelig, som den unge Orsinis Gemalinde, Han har stælst hende fra Graven; hun boer i hans Huus; Taknemmelighed, naturligt Kjerlighed, Valerias Ære, alting gjør det til Deres Pligt at samtykke i denne Forbindelse. Behøves endnu foruden saa magtige Opfordringer min Bøn, saa anholder jeg hos Dem om Deres Datter for Octavio. Han fortjener hende, han har vidst at gjøre sig værdig til Laudons Ægtelse og Venskab. Giv Deres Samtykke til denne lykkelige Formæling! jeg forbinder mig til at skaffe Deres Svigersøn et Regiment, og desuden for Dem selv Maria Theresia Ordenen.

Min Fader svarede blot ved et Buh. Han søiede usfortøvet Hystens Ønske; min Moder, svømmende i Taarer, forlangde at see sin Datter.

Jeg

Jeg formaaede ikke at bie længer; jeg rev Dørren op og fløi i hendes Arme. Hun troede ikke at kunde bære den overvættets Glæde. Ogsaa min Fader var rørt; han trykkede mig til sit Bryst, bad mig, at tilgive ham, og overvældede den unge Octavio, saavel som den gamle Orsini, med Venkabsforsikringer.

Ikke istand til med Ord at udtrykke vor Tak, kastede vi os for Storhertugens Fødder. Ikke længe efter blev min Formæling fuldbyrdet, og Brylluppet holdt i det Hertugelige Palads. Siden den Tid er det min eneste Bestræbelse, at gjøre mig stedse værdigere til at bifaldes af min Mand, som jeg tilbeder, af den ærværdige Orsini, der elsker mig som sin Datter, af min Fader, der igjen har skjenket mig sin Omhed, og af min Moder, der aldrig unddrog mig sin. Og saaledes, forskjønnede ved Venkabs, Taknemmelighed og Kjerlighed, henglide mine Dage i stille Røe. Jeg takker Himlen, som ved en kort Død lod mig finde et uafbrudt fornsiet Liv.

Det forbandede Slægtskab!

(Venetens Jahrbuch für die Menschheit 1ster Band 1790.)

Hvad der tilsidst vil blive af, det maa Gud vide?
 — Underledes maa det blive; og det snart,
 eller jeg er ødelagt! — Troe mig, min Ven! Var
 det tilladt hos os, at have mange Koner — jeg
 kunde underholde et heelt Serail af Koner for
 mindre, end jeg nu lever for, da jeg kun har æg-
 tet Een! — Een siger jeg? — O — det troede
 jeg! Men desværre maa jeg til min Ulykke erf.,
 at en Kone, som en Polype, kan dele og mangfol-
 diggjøre sig i utallige Legemer!

Lad mig fortælle dig denne Polyphistorie,
 min Ven! og finder du da, at jeg ikke allevegne
 har ført mig op som Mand — hvilket jeg nu me-
 get vel føler — saa glem ikke, hvad en huld, blid
 Kone, som Lovise, formaaer med et Dnske, en
 Bon, et ventligt Diekast, en stille Taare, over
 hendes otte og tyve Aars Ægtefælle, der elsker
 hende med den meest brændende Lidenskab, og fø-
 ler sig uundsigelig lykkelig ved hendes Besiddelse.
 At den Græshoppeskare af hendes Slægt overfaldt
 mig

mig saa frygtelig, var for det meste hendes Bærl, og for hendes Skyld var det mig Svage umueligt, at drive den bort igjen; og nu? — O jeg skjætter ikke om at tænke derpaa!

Lovise kunde have gjort mig ubeskrivelig lykkelig; hendes Hjerte er blødt og got, og ved Rjerlighed høieligt til alt; men det ullykkelige Qvindfolk i mit Huus fordreier baade hendes Hoved og Hjerte, og — dog til Fortællingen!

Neppes var jeg viet til hende, førend jeg blev nødt til, ogsaa at ægte hendes Moder; Lovise kunde ikke skilles fra hende, og jeg — lod mig det gefalde; derpaa fulgde begge hendes ugitte Søstre; Lovise havde indbuden dem; — efter dem ægtede jeg hendes Tanter; derpaa hendes Cousiner — fort! jeg er nu virkelig formælet med hendes hele Familie.

Jeg overdriver intet, min Ven! naar jeg siger, at jeg er formælet med dem alle; thi de gjør lige saa megen Fordring paa alt, hvad der tilhører mig, og troer at have lige saa megen Diet i mit Huus og i mine Affairer, som Lovise, den jeg virkelig er viet til. De spise, drikke og sove i mit Huus; ethvert Bærelse, mit Cove-

kammer neppe undtagen, anseer de som deres; mine
 Domestiker synes kun blot at være der for dem;
 bringer Skoemagere, Skrabere, Modehandlere
 o. s. v. deres Regninger; saa har jeg den Ære,
 at legge Betalingen ud for dem; skal der aflegges
 Visiter, eller indbydes Fremmede, eller gjøres no-
 get Arrangement i Huset, i Haven, eller anden-
 steds, saa skriger det hele Conseil i et høit Tutti
 saa længe, indtil deres votum decisivum gaaer
 igjennem, naar der ikke til Ulykke eller Lykke man-
 gengang var saadaune skurrende Dissonanser,
 som aldeles ikke lader sig opløse i Harmonie; —
 da jeg altsaa paa den Maade har hele Familien ind-
 kvarteret hos mig, saa er det dog vel ligemeget,
 hvem af dem der vil antage mit Navn, min Kone,
 hendes Søstre eller hendes tyve Cousins? —

Sætter jeg mig Middag eller Aften til Bords,
 veed jeg sandelig ofte ikke, om jeg skal lee eller
 argre mig ved Synet af alle de utallige store og
 smaa Netter, hvor et heelt Benedictiner Kloster
 moren maatte blive til Skamme. — Og saa
 desuden det buntede, tusendfold Væsen imellem
 hinanden? Der spiser Cousine Hanna gjerne denne
 Diet: Tante Rebekka begriber ikke, hvordan no-
 get

get Menneske i Verden kan spise saadant noget, og har en anden Diet til sig; Søster Lotte slaaer Krøller paa Næsen over begge, og lader lave en tredie til sig; og Mama vilde i Dieblicket være dødsfens, om hun rørte endog kun en Bid af alt det. — Imidlertid stemmer de dog alle meget forunderlig overeens deri, altid at vilde spise det Beste og Sjeldneste af enhver Aarstid.

Med Drikkevarerne er det selvsamme Casus. Det meest drikkelystne Svireselskab kunde jeg underholde med ringere Bekostninger, end de fir. Vine for mine Fruentimmer kommer mig paa. Den ene drikker Capsviin; den anden smager alene Rhinskviin med Seltservand; en Tredie sluger hver Dag et Ocean af Geedemelk saa rolig, som om det var Vand hun drak; min ældste Tante drikker gjerne et Glas Mallaga, og den anden holder intet saa tjenligt for Fordøjelsen, som Madera — Endnu i forrige Uge yttrede min Kone Lyst til et Glas Champagner, paa engang havde alle mine kjere Slægtninge en hjertelig Lyst dertil; med megen Nøje bragde jeg dem endelig til at drikke et Glas italiensk Viin med mig. — Kjere — det maa blive anderledes, og det snart!

Du

Du kan let tænke, min Ven! at mit Huus ikke maa være meget lille; men dog har jeg neppe saa megen Plads, at jeg kan vende mig deri, thi det ene Kammer har denne Tante taget i udelukkende Besiddelse, det andet hlin o. s. v.; og den ubetydeligste lille Cousine vilde finde sig uendelig fornærmet, om jeg vilde bringe hende i samme Etage, hvor mine Piger sover, uagtet der dog er nogle meget smukke Kamre. — Og saaledes har jeg Stakkell da neppe saa megen Frihed i mit eget Huus, som om jeg boede til Beje der.

Eengang gjorde jeg virkelig Forsøg paa, at fæste mig dem af Halsen, og flattede ud uden for Byen i et lidet Huus, der neppe var stort nok for min egen Familie. — Men — hvad hjalp det mig? De hængde saa fast ved, som Sneglen ved sit Huus, og alene for at leve under et Tag med min Kone, laae de sammen paa Straa, ligesom, med Respekt at sige, Grisene paa Iglen.

En andengang fattede jeg min Kone og hendes Moder paa en Vogn, og sendte dem en Maaned ud paa Landet til deres Onkel. Men alt forgjeves! ikke en eneste gif! — Min Kone havde overdraget dem at besørge de huuslige Affairer, og anvist enhver især sin Forretning, i hendes Fraværelse.

Den

Den ene skulde sylte Valnødder; en anden besørge Confecturer; en tredie lave Kirsebærvin o. s. v., og alt det gjorde de da paa de fine Dammers sædvanlige Maneer, der gjerne vil give sig Mine af at være huuslige, uden alvorligen at have saa megen Lyff og Kjerlighed til Tingen, at de vil lære den ordentlig og tage ordentlig fat paa den, og derfor i slige Ting altid forbruge og fordærve mere, end de spare derved. —

Endelig kom min Kone tilbage, og alt, hvad jeg vandt ved hendes Reise, var — at hun bragde to nye Cousiner med, der nyligen vare komne fra Landet. Jeg havde aldrig seet dem før, men jeg var nu engang beslægtet med dem, og de har siden den Tid ladet mig føle deres Slægtskab saa meget, at de bliver ved at hænge paa mig endnu.

Tænk i øvrigt ikke, beste Ven! at det er disse venlige, søjelige og overmaade paahængende Veninder nok, at bevise mig den Ære, at modtage frit Bord hos mig, og at ansee mit hele Huus som deres — Nej, jeg maa ogsaa klæde dem, og saa veed de at opføre sig med en Delicatsse og Fiinhed, som sparer dem for al Undseelse ved at modtage, og mig al Forlegenhed ved at give. Men — — o — — !!!

Jeg

Jeg havde intet derimod, naar de vare nydmyge nok, til at bære nogle af min Kones aflagde Klæder — dog, hvilken forskrækkelig Fornedrelse for dem? — Kun nu og da lader de sig det gefalde, at modtage en Klædning, som min Kone ikke har baaret over sex gange, og nu ikke mere skjætter om at bære, fordi de har gjort hende Kjæd af den. "Den er dog endnu for god til en simpel Pige — hedder det da — Dig klæder den vel ikke, men mig vil den klæde bedre, og for at fornøje dig vil jeg bære den!" Saaledes gaaer det med Kjoler, Hatte, Skjorter, o. s. v. saa hæslig de efter deres Dom lader min Kone, saa nydelig klæder de dog altid en anden af Familien; jeg erindrer, at jeg kort efter vor Bryllup ikke got kunde lide Couleuren paa et Stykke Atlas, min Kone nylig havde kjøbt; een af hendes Søstre tog det hastig bort, og sagde med et kort Knix: "mig hover Farven desto bedre, Hr. Broder, og Dem til Trods vil jeg bære det!" Hun sendte det i Diebliffet til Skræderen, og — holdt Ord.

Strax efter at jeg var bleven giort, var jeg saa ubesindig, for at søje min Lovise, at anskaffe Heste og Vogn. Men siden den Tid min Familie er bleven saa overordentlig takrig, strækker een Vogn ikke til; jeg

maat-

maatte give efter for min Kones Bønner, og holde nok en Equipage. Og nu har de derved samtlig faaet Fordring paa at jage efter alle offentlige Forlystelser, hvorved det er min Pligt, at ledsage dem alle, og — det forstaaer sig! — holde dem frit; thi den ene er saa ubeskrivelig forelsket i den andens Selskab, at den ene neppe skjøtter om at forlade Huset uden den anden. De hænger derfor sammen saavel i som uden Huset; — og hvad der endnu er mere ærgerligt! — min Kone gjør sig en Fortjeneste af, at have lidet eller slet intet Selskab, endstjens jeg heller ugentlig vilde have et heelt Assemblée.

Saaledes, beste Ven! driver min Familie i Huset det med mig; men — det er desværre endnu ikke alt! — Endnu andre dyrebare Beslagtede gjøre Fordring paa mit Venkab og Understøttelse! alle have de uendelig megen Tillid til mig, uagtet vi aldrig i vore Dage har seet hinanden. Gud veed, at andres Tillid fornøjer mig uudsigelig; men — Gud give, at disse havde mindre Tillid til mig!

En tredie Fætter af min Kone paa fædrene Side var meget vel indrettet paa Landet; men ved uhyggelige Tilfælde i hans Handel kom han pludselig saaledes tilbage, at han skulde været arresteret, om hans

trængende Forestillinger og min Kone ikke havde overbeviist mig, at jeg maatte cavere for ham; men derfor havde jeg nær selv faaet Arrest, og jeg blev nødt til at betale hans Gjeld.

Et andet meget haabefuldt ungt Menneſke havde tjent i ſex Aar, og ſkulde nu være Officeer, til ſin Equipering behøvede han nogle hundrede Daler; neppe havde jeg ladet ham faae dem i Forſkud, før end han begik en dum Streg, løb bort, og gik til Søes, for aldrig at komme igjen.

En af Tanterne, en Enke, ſom nu er hos mig, havde en eneste Datter, en god, fornuftig Pige, der var Selſkabsjomfrue hos engammel adelig Dame paa Landet. Det ſtaffels uſkyldige Barn blev forført af en nederdrægtig Karl, og jeg blev tvungen til, fra den Tid af at underholde den uhykkelige Moder med hendes Barn, at der ikke ſkulde falde nogen Skam paa vor Familie.

Jeg vil ikke melde om de mange Foræringer, ſom maa reise til min Kones Onkel, for at viſe os taknemmelige for en Kalkunſt Hane, han ſender os en eller to gange om Aaret — Heller ikke taler jeg om al den Fadergave, de Guld- og Sølvmynter, de Klæder, Suer, Baand 2c. 2c. for et halvt Duſin ſmaa Føttere og

Nie

Nieceer, til hvem jeg har havt den Ære at staae
Fadder.

Erindringen om denne sidste Omstændighed
gjør mig ganske sørgmodig over en nye Ulykke, der
om kort Tid vil ramme mig.

Min Kone gaaer paa de sidste Been; og man
har anskaffet saadan Mængde af Linned, Huet,
Faldehatte, Dormeuser og Hatte, Svøb og alle-
slags Børnetoi, at man kunde forsyne en heel Føds-
selsstiftelse dermed. Du tænker vel, at min Familie
behøver ingen videre Tilvært, for at skaffe min
Kone den tilbørlige Opvartning og Pleie. Men
— kan du troe det? I dette Dieblif saaar jeg et
Brev med den Efterretning, at en nye Tante og
Cousine kommer med Posten, og tænker at blive
en Maaned hos hende. — Jeg maa virkelig be-
frygte, naar de engang har sat fast Fod i mit Huus,
at de vil blive saa længe hos hende, indtil hun
er nedkommen med det andet og tredie Barn. O
det forbandede Slægtskab! —

Beste Ven! nu gjør de mig det virkelig alt
for kruset! Det maa og skal blive anderledes, om
jeg og skal drage til Feldts i aabenbar Krig mod

alle min Kones Tanter og Cousiner paa fædrene
og mødrene Side. —

“Men din Kone?” —

O — Deri stikker det! Hendes Kjerlighed
frygter jeg, er for evig borte, om jeg bruger Magt,
og dog seer jeg næsten intet andet Middel! — min
Forsatning er forfærdelig, og den bliver mig kun
desto piinligere, jo meere jeg føler, at jeg ved mit
Hjertes qvindagtige Svaghed selv har paadraget
mig den. Harde jeg strax i Begyndelsen paa en
høflig Maade holdt Cousiner og Tanter fra mig,
og gjort min Lovise alvorlige Forestillinger deri-
mod, saa vilde hun maaskee i det høieste have seet
suurt et par Dage derover, og siden bleven mig
god igjen. Og nu — — dog — endnu engang!
det skal blive anderledes! der maa komme ud af
det, hvad der vil!

Lev vel, min Ven! og gjør mig ingen
Bebreidelser over mit hidtil viiste Kjerlingerie.

Den Ulykkelige til Sønnen.

End jeg lever, og min bitter Smerte
Og min Qual er vakt igjen!

End det martres, dette arme Hjerte
Uden Trøst og uden Ven!

Søn! du i hvis Arme nys jeg glemte
At jeg var ulykkelig,

I hvis Skjød jeg stedse rolig glemte
Hver en Sorg, der naged' mig

Vend, o vend tilbage til mit Pede,
Lad mig glemme jeg er til!

Intet af det, Jorden har i Cie
Trøster mig, naar du ei vil.

Lad, o Sorgens Ven, din Engel drage
Glemsel over det jeg leed!

Lad mig, Søn, din hele Sødhed smage,
Tryll min Siæl med ukjænt Fred!

Vogt mig for de Drømme, som mig minde
Om den Tid jeg vaagen er,
Og for dem, som lod mig Glæder finde,
For at savne dem desmeer!

Dødens Broder! kun i dine Arme
Jeg et roligt Fristed seer,
Snart vil Livets Herre sig forbarne,
Snart skal jeg ei lide meer!

Skjal til Koner.

Melod. : At Slynkler høves til Vrens Top.

Der sad en Konge i Susan = Stad
Som hersked over en Hoben Riger;
Han fik det Indfald, at være glad,
Som Esters Bog i det første siger;
Et Selskab gjorde han uden Mage,
Det vared' hundred og otti Dage.
Nahbarberah!

Sex Dages dygtige Perial
Selv Konge-hjerner kan consundere;
Den syvende saae Asverus gal;
Saaledes monne han decretere:
"Mehuman, Bistha, Sethar, Harbona,
"Abagtha, Bigtha, Charchas! hent Kona,
Hent Basthi hid.

Men knipske Basthi, som Budet fik,
Lod Kong Asverus tilbage vide:
At hun, sin Sæl, ei af Flekken gif,
Hun kunde ikke den Drikken lide.
Hun sikkerlig havde sin Aarsage,
Som let jeg gjetter, men hver mage
Sin Gjettekraft!

Da blev Asverus's Næse lang,
(Hvert Zei forlanger en Kongenæse)
Og vred han op fra Høisædet sprang,
Og tordned ud: "J, som Loven læse?
"Hvad siger den? hurtig, lad mig høre,
"Hvad skal jeg med Mutter Basthi gjøre?
"Vær explicit.

Op stod Memuchan, og taled saa:
(Han havde neppe den beste Kone)
"Med Jordens Djerger din Throne staae,
"Med Himlens Stjerner din stolte Krone,
"Dit Scepter ei fra din Haand aflade,
"Mens Hav har Draaber og Skoven Blade!
"Men hør mig mild!

„Kan Kong Afverus et Afslag faae,
„For Vasthi trodse Dig, store Herre,
„Vi alle snart, som Mads Fots skal staae;
„Dig gaaer det galt, men os gaaer det værre;
„Thi raader jeg: Tag blant skjønne Piger
„Den skjønneste udi dine Riger
„I Vasthis Stæd.

For Kongens Die det Raad var got,
Dg Kongens Mand fandt det ikke værre,
Dg der blev Sammen paa Susans Slot,
Da Kongen skrev: „Hver skal være Herte
„Udi det Huus han beboer; hans Qvinde
„Skal, naar han byder, sig strax indfinde;
„Hvis ikke fort!

Om hele Landet gif Kongens Bud,
Dg alle Koner fik lange Næser,
Dg alle Mændene loved' Gud
Dg dem, som Loven saa klygtig læser;
Dg alle Pigerne — de som stode
Paa Expectance — blev meget gode.
Det var en Lyst!

Man skulde tanke min Vise var
Et Manifest imod Landets Qvinder:
Men jeg den modsatte Hensigt har,
Jeg Hæderstrandse de Skjønne binder.
Det stolte Norge behøver ikke,
At Kongen hid saadan Lov skal skikke,
Som Susans Lov.

Ei at de Skjønne er' Slaver her,
(Og bør de Skjønne vel Slaver være?
De føre Scepteret au contrair,
Paa dem beroer heel Mandens Ære,
Paa dem hans Lykke, paa dem hans Glæde,
Kun han er smeddet i Hymens Kjæde;
Men de er frie.

Men milde, gjøre de Baandet fjært,
Og kloge, dølgge de faste Lænker,
Og — hvilket vist nok er grumme sært —
Regjere saa, at en Tasse tænker
Vi staae ved Roret — Lad det saa være,
Vi staae der — Men de Compasset ere,
De styre os.

En Daare dadler veløvet Magt,
Men Venner! Daarer vi ære ikke;
Til Vores Ære det være sagt,
Vi glade Hersternes Staal vil drikke.
De gjør os gode og lykkelige;
Langlivet blive hver Kones Rige,
Som hersker Klog.

Efterskrivt for Pigerne.

Og er der mange, som vore frem
Med store Coner til Regimente.
En daarlig Mand, som forglemmer dem,
Hans Tølperagtighed knap de glemte;
Blev Cathariner, som vilde krige;
Saa klinker: Geld for hver yndig Pige
I dette Lav.

J. Jettitz.

Owaitoos Minde.

(En original Idylle.)

Til Eder, I Sydhavets lykkelige Beboere, soigner min Aand sig for at finde Nøilighed. Billedet af Eders Skyldfri Liv skal styrke dens synkende Kræfter, og trøstet skal den vende tilbage fra Eder til Europas glimrende Plager. — Værer mig velsignede, I Naturens usfordærvede Sønner, thi I forsone mig igien med den hele Jord! Af Eder vil jeg lære at finde Tilfredshed; thi I skulle indprænte mig hiint Naturens uroffelige Bud: Værer uskyldige og lykkelige!

Krigen med Tingataboo var endt, og hædret vendte Otahaitis Ungdom tilbage fra Striden; men Glæden var stum, thi Owaitoo levede ikke meer. Bedøkket med Saar faldt den graahærdede Olding i Kampen, og den nedslagne Krieger bragde med Tausshed hans Legem til den fædrene Strandbred. Væ-

mod

mod stod præntet i det barske Mafsyn, og en Taare glindsede i Diet, da man lagde til Landet. "Gid „Dwaitoo levede!" lod Alles Stemme, "Gid vor „Fader deledede vor Lykke!" —

Allerede vare tre Maaneder endte, og den unge Brud ventede sin omme Elsker, Moderen sin Søn og den Umyndige sin Fader med kjærlig Længsel; men Jngen ventede med større Uro end den skønne Ewaina, Dwaitoos Datter, Etairoos Brud. Længe havde hun i Eensomhed ved Strandbredden over- skuet Havet med forskende Die, men forgæves. Undertiden skuffede en Sky paa Kanten af Horizon- ten eller et hvidnende Vandbjerg hendes Indbild- ningskraft med Haab om de Elskedes Komme; men med destungere Hierte gif hun tilbage, naar hun saae det tilintetgiort. Næsten begyndte hun at fryg- te, thi hvor let frygter ikke Kærlighed! da hun en Morgen opdagede sine Landsmænds Kanoer paa den skinnende Havflade. Hvor glad blev hun ikke og dog, hver bængstet slog ikke hendes Hierte! En Taare perlede i hendes Die, og trillede sagte ned i den bølgende Barm. "Ak, om Etairoo ikke var „meer!" sagde hun sorrtigfuld, "om Dwai- „too var falden for Fiendernes Slag!"

Nu nærmede Kanoerne sig langsomt Strand-
 bredden, og Ewainas forskende Øie søgde hendes
 Brudgom og Fader. Endelig lagde de til Landet og
 Etairoo uilede med aabne Arme sin Siæls Elskede i
 Møde. Glad Henrykkelse bandt deres Læber, og
 den fremstigende Soel speilede sig i de nedrindende
 Taarer, Kiærligheds og Glædens lykkelige Taarer!
 — Ewaina vaagnede af sin Drøm. "Hvor er min
 „Fader?" sagde hun, i det hun steed sig af Etairoos
 Arme og med ængsteligt Blik søgte Owaitoo blant
 Mængden, "hvor er den ærværdige Olding, at
 „jeg kan omfavne hans Knæ, og modtage Vel-
 „signelsen af hans smilende Læber? — Du tier,
 „Etairoo, og min Siæl frygter! Siig mig, hvor er
 „han, at hans Datter kan udgyde Glædens Taarer
 „for hans Fødder?" Men Ynglingen taug. Smerte
 var i hans Ansigt og Sukke foer ud fra det be-
 flemte Bryst. "Eatooa*) elsker de Fromme," ud-
 brød han, "Ewaina skal omfavne sin Fader i Ander-
 „nesLand. Glæd dig, Ewaina, Owaitoo er Gudernes
 „Ven!" Taus stod Ewaina og ubevægelig, men
 hun var giennemtrængt af Smerte. Tungt hævede
 sig

*) Otaheiternes øverste Guddom.

sig hendes Barm, og heftigt slog det bankende Hjerte. Langsomt løftede hun sit milde Dje mod Himlen, som for at kalde den elskede Fader tilbage. Skion stod hun der i sin Sorg som Solen, naar den daler paa en klar Høstdag, og dalende kaster sine sidste Straaler paa de beduggede Høie. "Fader?" sagde hun, "Fader, du er ikke meer!" og en Taareflod qualte den frembrydende Klage. "Owaitoos Datter er faderløs!" sukede hun atter, og lænet paa Etairoos Arm vendte hun kraftesløs tilbage til den eensomme Hytte. —

Krigerne istemmede Seierssange, og Owaitoos Lig blev bragt op paa Landet. Man bar ham til sine Fædres Morai *) og bedækkede ham med Plantanblade, et Sindbillede paa hans blide og fredelige Siæl **).

Owaitoo var Høvding blant sit Folk, og Sædvænen bød at hævde hans Minde med hellige Dandse ***).

Offrens

*) Begravelsessted.

***) Plantantræet bruges af Eindhavets Beboere som Fredes tegn og overhovedet ved alle høitidelige og hellige Forsretninger.

***) Dandse blandede med Berelsange og Chor udgjorde en væsentlig Deel af disse Folks Religionsæbener. De holdes gemeentlig om Natten ved Skinner af Fakler. Cook har udførlig beskrevet dem i sin tredje Reise omkring Jordkloden.

Offringerne vare fuldendte og unge Platantræer satte ved hans Liig. Alting blev bereedt til Festen, og Folkets Taarer runde for deres faderlige Ven. —
— Owaitoo! alt har mange Gange Platanen skudt nyt Løv paa din Morai, allerede har Solen for- tørreret dit Støv og Vindene bortført det; men ingen Kraft spækker dit Minde blant dit elskede Folk, ingen Vind bortfører Taaren, faldet over dit Tab! — —

Det var blevet Aften, og Dandsene skulde begynde. Ewaina kom. Hendes Die var mat og hendes Gang vaklende. Med svage Kræfter anførte hun Dandsene, og den øvrige Sørgeffare fulgte hende. Maanen skinnede svagt giennem de tætte Trætoppe, som beskyggede den Frommes Hvilested, Alt var stille, og kun den høitidelige Dands afbrød Naturens Ro. Nu istemmedes Klagesangene, med Sorgens Inderlighed begyndte.

Ewaina:

„Hvorfor er Sorg i min Siel? hvi vædes
„mit Die af Taarer? Siig mig, min Fader, hvor-
„for klager Ewaina? Men du tier, du hører mig
„ikke! Dit Ansigt er blegt og dit Die lukket! Du
„seer ikke mere din Datter! Ikke skal du oftere vel-
„signe

„signe Ewaina, og kalde hende din Trøst, dit Haab!
„Klager med mig, Owaitoos elskede Folk! at, vor
Fader er ikke meer! „

Chor.

„Klager, Owaitoos elskede Folk! Eders Fa-
der er ikke meer! „

Etairoo.

„Du er kold, min Fader, Mattens Binde
„giennemviste dit Liig, og spøge med dine lyssegraa
„Lokker! — — Reis dig, Fyrste, førend Morgen-
„duggen falder, førend Solen reiser sig hisset af
„Bugten, at Ingen skal spotte Otahaitis Fyrste,
„at ingen skal sige: Er den Vældige faldet? Er Helten
„overvundet i Striid? „ Men Mæthed hviler
„paa dit Nafn, Dødens Mærke omringer dit Leiel
„Sørger, Owaitoos Venner! Owaitoo ligger udstrakt
„paa sine Fædres Morai! „

Chor.

„Sørger, Owaitoos Venner! Owaitoo lig-
„ger udstrakt paa sine Fædres Morai! „

Ewaina.

„Vender du aldrig mere tilbage til hiin Hoi?
„Lærer du aldrig mere din Datter Eatooas Wiis-
„dom hist under Platantræets Skygger? — Du

„er horte, min Fader, og din Datter væder dit
 „Lig med sine Taarer. Da Mahaina døde, da jeg
 „tabde den kjerlige Moder, græd jeg ogsaa, men
 „du græd med mig, og jeg blev trøstet. Hvo skal
 „nu dele min Sorg, hvo skal nu klage med mig?
 „at, thi Owaitoo er ikke meer! — — Det er stille
 „ved din Grav, mit Livs Ven, taus er din Bolig,
 „som den Trættes Hytte i hans første Søn! In-
 „gen Bind rører Løvet, ingen Sky indhyller Maa-
 „nen! — Hvor roligt er ikke dit Nafn, fredeligt
 „og mildt, som om du slumrede en qvægende Slum-
 „mer? — Og sover du da ikke? “Døden er en
 „„Søn,“ sagde du, da jeg sørgede for Mahaina,
 „„og ingen skrækkende Drømme forstyrre den
 „„Frommes Søn.“ Vel da, min Fader! du
 „hviler, du sover den Frommes rolige Søn. In-
 „gen Kummer skal mere mørkne dit Sind, ei skal
 „du oftere reise dig af dit Leie, for at bære en kom-
 „mende Dags Byrde. Vel dig, Owaitoo, Fred er
 „hos den, der hviler i Graven!“

Chor.

„Vel dig, Owaitoo, at Graven er dit Hiem,
 „Fred er hos den, der hviler i Graven!“

Etairoo.

Etairoo.

„Snar og træffende, som Eatooas Lynild var
„dit Spyd i Striden, og din Dre var Dødens
„Bud. Mørk og rødsfuld gif du frem, som So-
„len, naar den skiules af stormfulde Skyer, og truer
„Hytterne med Fald. Hienden segnede for din
„Haand, og døende Krigeres Skrig betegnede dine
„Fied; men dit Hierte var ømt mod den Svage.
„I din Siel var Sorg, naar Hævnens Strænghed
„hvilede paa din Pande. — Ak, hvorfor æskede I
„Kampen, Tingataboos Sønnen? Sønnen af vore
„Fædre, hvorfor tørstede I efter Brødrers Blod?
„Tingataboos Helte ere faldne som Skovens Løv, og
„Otahetti sørger ved Owaitoos Liig. End seer jeg
„Oldingen da han segnede! Mæthed svævede over det
„bristende Die, da det luktes. Saaledes indhyller
„Taagen den fulde Maane, og udbreder en halvklar
„Skumring over Jorden. Men Taagen forsvinder,
„og vi see Mattens Broder igien i sin Klarhed. Ogsaa
„dig, min Fader, ogsaa dig skal vi atter skue; thi
„Døden er kun en Taage, Eatooas Glæder adspredte
„den!“

Chor.

„Som en Dunst er Døden. Taagen forsvin-
„der, Eatooas evige Glæder adspredde den!“

Ewaina.

„Ode er din Hytte, o Hyrste! Fredens Bolig
„er tom! Den Usle gaaer forbi den og sukker, thi
„han har mistet sin Ven. Din Læbe er luft, og den
„Viises Tale lyder ei meere blant Folket. — Men
„jeg vil see dig med min Siels Die, jeg vil bære
„dit Minde i mit Bryst, thi sød er Erindring om
„Livets forgangne Glæder, qvægende, som Regnen
„for den fortørrede Jord! — — Nedstig, min
„Faders Land, til din Datters Leie, at Ewaina
„maa see dig i natlige Drømme, og fryde sig! — —
„Plukker Blomster med mig, Otahetis Døttre!
„binder Krandsen til Graven, at vi maa hædre den
„Ædles Minde!

Chor.

„Plukker Blomster, Otahetis Døttre! bin-
„der Krandsen til Graven, at den Ædles Minde
„maa hædres blant hans Folk!“

Etairoo.

„Die, o min Sorg, klag ikke meere mit bø-
„kymrede Hierte! — Seer du, Ewaina, hvor
„Maanen taber sin Glands, og Solen fremtræder i
„Østen? Natens Mørke dæer, og døende Skræber det
„den kommende Dag. Saa mærkes det bristende
„Die for at straae i Udødelighed. Klager ikke
„Owaitoos Venner! Evighed er den Viises Lod.“

Chor.

„Klager ikke, Owaitoos Venner! Evighed
„er den Viises Lod.“ —

Morgenen brød frem, og Dandsene endtes. I
Stilhed skiltes Forsamlingen ad, men ethvert
Hierte ønskede at døe, som Owaitoo døde, og at
begrædes, som han blev begravet. —

Sommerfuglen og Rosen.
en Fabel.

Vær ikke saa kold mod mine Smigrerier, sagde Sommerfuglen til den unge halv udsprungne Rose. Troer du ikke, at det maa fortryde mig, naar alle mine Kysse ere dig ligegyldige, og jeg seer, at min samme Kjerlighed rører dig ikke?

Det gjør mig meget ont, min smukke Sommerfugl, svarede Rosen. Maaskee vilde jeg skjonne bedre paa din Godhed, om jeg ikke nylig havde seet, at du gav en — Tidsel de samme Kjer tegn, hvormed du nu beærer mig.

Zulbar.

en Indiansk. Novelle.

(Efter Florian).

„Nej, I bedrager mig ikke længere, I troløse, skjendige Jordens Beboere! Alt for længe hyldede jeg de Skindhyder, som I bære til Skue; alt for længe sukkede jeg Dinene, naar I handlede, og aabnede Ørene, saasnart I talede, for at kunde holde eder for gode! Jeg gjorde mig Umage for, at beundre eder i det Dieblig, da I vilde synes agtværdige, og i de Nar, da I ikke vare det, gav jeg ikke Agt paa eder. Nu er jeg endelig kjed af, endnu længer at holde den Løgnens Contract, som man underskriver ved sin Indtrædelse i Verden. Foragtelig er mig nu dette Selskab af Skabninger, som paa samme Tid hovmodige og krybende, beundringsværdige indtil Misundelse, og

„Jeg forlanger, svarede Stemmen, at du skal bukke dig ned til Roden af denne vilde Rosenbush. See herved paa Jorden, og løst dette Rosenblad op, hvis Tyngde har standset min Bevægelse.“

Zulbar forundret, søger opmærksom, og bliver Rosenbladet vaer. Han tager det op med Spidsen af Dolken, som han endnu holdt i Haanden, og seer — en Myre, som ryster de tunge Regndraaber af sin Ryg, tørrer sig af med sine Følehorn, derpaa kryber hen til Zulbars Fødder, seer ham i Diet, og taler saaledes til ham:

„Jeg takker dig, ædelmodige Fremmede! Næsten en Time har jeg siddet under dette Blad, og kunde ikke faae mere end mit Hoved frie. Uden din medlidende Hjælp havde jeg maaskee endt mit Liv, og det vilde have gjort mig meget ont; thi jeg er ret vel fornøjet med min Skjebne. Du synes aldeles ikke at være fornøjet med din; jeg har hørt dine bittere Klager, har seet dig i Begreb med, at berøve dig Livet. — O, hvilken sød Forretning vilde det være mig, min dyrebare Velgjører, om jeg kunde biedrage til, at gjøre dig din Tilstand kaaleligere!“

„Him-

„Himmel! hvo er du vel?“, svarede Zulbar, hvis Forundring var steget til det højeste, „hvorfra kan du tale? hvorfra har du Forstand?“ — „Du vilde blive meget forlegen, svarede Insektet, om jeg forelagde dig de samme Spørgsmaal. Men jeg vil sige dig, hvem jeg er; dog fortæl du mig først dine Ulykker; maaskee kan jeg tjene dig med mit Raad. Det synes, — i det mindste sagde du saa, — at du har megen Aarsag at beklage dig over Menneffene. Det undrer mig slet ikke, næsten alle duer de ikke. Dog har jeg stedsse troet, at man med lidt Opmærksomhed meget vel kunde undgaae deres Ondskab; og af alle de Ulykkelige, jeg endnu har seet, havde de fleste selv paadraget sig deres Elendighed.“

„Du er meget streng,“ afbrød Indianeren; „uden Tvivl vil du vel og bevise mig, at dette Blad her, som du troede at quæles under, er ved din egen Skyld faldet ned paa dig.“

Bed disse Ord satte Zulbar sig ned hos Myren. For desbedre at kunde høre ham, krøb det lille Dyr op paa en Kvist af den vilde Rosenbush, og Zulbar begyndte sin Fortælling saaledes:

„Jeg er en riig Juvelerers Søn fra Staden
 Tipra. Min Fader var fornøjet med den Formue,
 han ved sit Arbejde havde erhvervet sig, og vilde
 ikke, at jeg skulde fortsætte hans Haandtering.
 Han byggede sig et net, beqvemt Huus i en Lands-
 bye, som laae temmelig langt fra Hovedstaden, og
 kjøbde de Jorder, der grændsede til samme. Hans
 Død gjorde mig i mit attende Aar til Ejer af et
 ligesaa smukt som fordeclagtigt Lardgods, en be-
 hagelig Bolig og en stor Summa i rede Penge.
 Jeg havde en Søster, som var noget yngre end
 jeg; en udmærket smuk Pige med en himmelsk
 Karakter. Hun forenede hos sig alle de Gaver,
 som kunde gjøre et Fruentimmer elskværdig, alle
 de Egenskaber, som kunde gjøre det agtværdig.
 Hendes Navn var Balkis. Vi havde gjensidig
 lovet, aldrig at forlade hinanden.

Vor Arv havde gjort os begge rige langt over
 vor Trang, og vi besluttede, med vor Overflod at be-
 ordre andres Lykke. Vort Huus stod aabent for
 vore Naboer, for Fremmede, for Rejsende, men
 især var det et Fristad for de Fattige. Velgjøren-
 hed og Gjestfrihed forarsagede vore største Udgif-
 ter. Det var min Søsters Forretning at besørge

Almiffen, den hemmelige Underftøttelse, den Hjelp, vi rækkede de Syge, og den Medgiot, hvormed vi udfyrede fattige unge Piger; jeg havde paataget mig, ftedse at ftaffe de Haandverkere Arbeid, fom manglede Fortjeneste; og at beværte de Fremmede, fom beføgte os i vor landlige Eensomhed. Paa Højtidsdagene fandt vore gode Landmænd ftedse hos os et tarveligt men fuldkomment Middagsmaaltid, fom vi lod anrette for dem uden for vor Dør, hvor vi selv sad midt iblant dem. Siden kom Mufik, og vi dansede alle tilsammen langt ud paa Natten, og aldrig toge vore Gjæfter Affkeed fra os, uden at bekrandse os med Blomster, med Glædestaarer at kysse vore Hænder, og at anraabe Himlens Befkyttelse over os.

Fire Aar levede jeg i denne lykkelige Eensomhed, hvis Glæder man, desværre! ikke lærer at fætte ret Pris paa, førend man maa undvære dem. Jeg havde ingen Daffer, jeg var uden Anger; jeg elskede min Søster, og blev igjen elsket af hende. Dette rene Venfkap var vore Hjerter nok. Jeg hørte Balkis Navn velifigne af alle, fom kjendte hende. Balkis hørte undertiden, at man ogsaa nævnede hendes Broders Navn med Velifignelses

Ønfter, og det var for os den største Belønning. Kort, jeg var uden Tvivl den Lykkeligste blant alle Dødelige. En Dag besøgte mig en ung Sakir af Naboelavet, som hver Uge hentede sig nye Forraad af Levnetsmidler."

"Zulbar" sagde han til mig, "veed du vel den Nyhed?" — "Nej! svarede jeg; hvilken Nyhed?" — "Kongens af Tipra Gemalinde er nylig død. Han lader bekjendtgjøre en Befaling, i Følge hvilken alle Piger fra sexten til tyve Aar, i hele Kongeriget, skal samles paa en stor Eng i Nærheden af Hovedstaden. Midt paa denne Eng er en smal Fodstie af det fineste Sand, i hvilken man med den yderste Opidsje af en Kjep skriver hemmelige Charakterer. Denne Fodstie skal alle unge Piger, den ene efter den anden, gaae ad, og den, hvis lette Fod ikke har berørt nogen af de skrevne Træk, bliver Dronning af Tipra." — "Hvad bekymrer det mig, svarede jeg, at vor Konge vil have den meest letbenede Pige blant sine Undersaatter til Gemalinde." — "Hvorledes" sagde han, "vil du ikke lyde Kongens Befaling? Skal din Søster Balkis ikke møde paa Engen? Til Belønning for hendes Dyd vil Himlen sætte hen-

hende paa Thronen. Hvilken Ere venter hende der! hvor mange Velgjerninger vil hun da blive i stand til at uddele! Betenk, at hendes Broder Zulbar, hvis Viisdom og Talenter ere ligesom begravne i denne usle Landsby, snart vil kunde anvende alle de herlige Gaver, for hvis Brug han skylder Gud Regnskab, til at gjøre et heelt Folk lykkeligt! Kort, glem ikke, at Religion og Fornuft forbyde dig, at sætte dig imod Himlens Raadslutninger!“

Denne Tale gjorde mig estertænkksom. Min Omhed for Balkis, det Haab, at see hende paa en Throne, — jeg følede, at hun var den værdig, — den Overbeviisning om den Lykke, hun vilde skaffe sine Undersaatter, det Onske — — —

„— at blive hendes Minister,“ afbrød Myren ham; „det var den Bevæggrund, som bestemte dig til at følge Fakirens Raad, uden at du maaskee selv var dig det bevidst. O jeg kjænder, hvor stærke disse uegennyttige Grundsætninger ere, i hvilke Egennytten indhyller sig, naar man vil skjule sin Ergjerrighed eller Forsængelighed for sig selv. Du erindrer mig om Røven, jeg engang saae fangen i en Sax.“ See, sagde den med klagende Stem-

me, hvor dyrt jeg maa betale min Kjerlighed for mine Brødre. I Forbigaaende saa jeg denne Onare, og fordi jeg frygtede, at Loffemaden i den maatte drage en uerfaren Næv i Fordærvelse, saa vilde jeg tage det bedrageriske Kjøb af den, men den slog til over mig."

„Jeg vil ikke tale videre derom, Zulbar; thi jeg seer, du er meget ulykkelig. Nu, din øvrige Historie?"

„Det synes som du veed den allerede, vedblev Indianeren bedrøvet." Jeg førte min Søster til Engen. Kongen valgde hende. Fra dette Dieblik blev hun Kongerigets Beherskerinde; alle Embeders Besættelse kom an paa hende. Jeg selv blev overvældet med Vresbeviisninger, allevegne var jeg velkommen, man forekom mig med Opmærksomhed, jeg blev Hoffets Afgud, en Gjenstand for den almindelige Hylдинг. Jeg var ung, riig, lettroende og Favoritens Broder; Nairs, Hofmændene omringede mig, ødslede deres Emigranter paa mig, og kappedes om mit Vennskab. Jeg var ikke farrig dermed; jeg troede mig elsket, og elskede igjen. Godhjertig nok delede jeg mine Ejendomme, min Anseelse, mine Rigdomme

me

me blant mine talrige nye Venner; solgde alle mine Gorder, for at giøre dem Forskud af de deraf indløste Penge; jeg plagede min Søster uophørlig, for at erholde for mine Venner alt, hvad de ønskede, og ved deres ubegrændsede Taknemmelighed, som jeg havde gjort mig forbunden, ved de Lovtaler, hvormed de overvældede mig, og ved den samme Kjerlighed, de viisde mig, troede jeg mig tilstrækkelig belønnet for al min Møje og for Tabet af min Formue.

Saa megen Roes og saa mange Venner gjorde endelig min Søster dristig nok, at lade mig udnævne til Vezir. Hele Hoffet gav dette Valg sit Bifald; jeg blev mere, end nogentid, overvældet med Lovtaler og Smigrerier. Man talde allerede om de herlige Forandringer, som min Bestyrelse vilde frembringe; man fortalte ikke om andet, end om den Roes, jeg vilde indlegge mig, og da jeg saa ofte hørte prise den store Aand, jeg maatte besidde, saa troede jeg det endelig selv, og foresatte mig, at vise mig som saadan. Jeg forestod mit Embede med al muelig Virksomhed og Troskab, jeg anvendte al min Tid og alle mine Kræfter, for at indføre gode Orden i Rigets Forret-

nin

ringer, at gjøre det selv mere blomstrende, og at lette Folket dets Byrder. Hidindtil havde jeg været ødsel med min egen Formue; nu var jeg paa- holdende med Kongens Penge. Jeg indskrænkede de mange unyttige Udgifter, betalte kun virkelige Tjenester, og bragde det næsten saa vidt, paa samme Tid at fordobble den offentlige Skat, og formindste Paaleggene til det Halve. Ved denne Følge af min Bestyrelse troede jeg at retfærdig- gjøre den gode Mening, man havde fattet om mig; jeg gjorde Regning paa, at en Plan, der var lykkedes saa vel, maatte gjøre mine troe Venner endnu hundrede gange lykkeligere end mig selv: — men hvad var der blevet af mine Venner? Man knurrede allerede høit imod mig, man snæddede Kabaler for at styrte mig; de, iblant hvilke jeg havde uddeelt min Formue, arbejdede ivrigst paa min Undergang, især var den Sakir, den selvsamme unge Sakir, hvis fordærlige Raad bragde mig til Hoffet, og som jeg til Belønning havde gjort til Overpræst, i Epidsen af mine Fi- ender. Kongen begegnede mig hver Dag mere koldt; jo bedre jeg tjente ham, jo mindre elskede han mig; jeg blev afføjet af Hoffet og Staden,

alle

alle havde sammensvoret sig til min Fordærvelse, og uden Balkis Beskyttelse havde mine Forsølgere faaet deres Ønske opfyldt, at see mig dse paa Skafottet.

Denne eneste Tanke trøstede mig imidlertid: at Folket, uagtet al den Undertrykkelse, det maatte taale af Nairs, dog var lykkeligere nu, end under mine Forgjengere. Da de Store gjorde alting ustraffet, vare de derved blevne overbeviste om, at Lovene ikke vare gjorte for dem. Jeg greb en Lejlighed, som frembød sig for mig, at lære dem noget andet. Den øverste Politiebetjent meldte mig en Morgen, at to unge Nairs forrige Aften vare komne i Trætte med en fattig Væver, og havde slaaet ham med deres Bambusstokke saa længe, til han blev liggende død. Strax lod jeg dem begge hente, og hørte af deres egen Mund Tilstaelsen om deres Forbrydelse. Jeg viiste dem Loven, som dømte dem, og lod dem kaste for Elephanten.

Denne strenge Retsfærdighed, som man endnu aldrig havde oplevet Exempel paa, opbragde hele Hoffet. Neppes Kunde min Søster frelse mit Liv; men jeg blev Folkets Afgud, da kaldte raig
sin

sin Ven, sin Fader, og — fordi det saae, at jeg stod det bje, naar det blev angrebet, — tvivlede det slet ikke om, at jeg jo lige saa villig vilde holde med det, naar det selv var den angribende Deel. Dagen derpaa vare to Bævere komne i Trætte med en Zair, og havde pryglet ham med deres Stofke saa længe, indtil han opgav Nanden under deres Slag. Jeg lod begge Bævere hente, som med egen Mund bekræftede deres Forbrydelse. Jeg viisde dem Loven, som dømte dem, og lod dem — kaste for Elephanten.

Fra dette Øjeblik af blev jeg dødelig hadet af det samme Folk, som Dagen forhen havde tilbudet mig; og da jeg her ingen Søster havde, som kunde tilfredestille de Rasende, saa trængde en uhyre Mængde med Ild og Sverd til mit Pallads. Mine forrige Venner vare deres Anførere, mine Slaver aabnede Dørrerne for dem, mine Koner viisde dem mine Værdsjer. Jeg havde neppe saa megen Tid, at slippe bort igjennem en ubekjendt underjordisk Gang, som førte mig ud paa Marken. Jeg byttede mine Klæder med en Betler, og skjulede mig dybt i Skovene. Men snart førte min omme Kjerlighed til min Søster mig tilbage
til

til Staden, og lod mig trodse alle Farer. Her hørte jeg en Herold offentlig love den tusend Guildstykker, som vilde bringe mit Hoved; jeg erfarede, at Balkis var forstødt af Kongen, og nylig bragt over Grændsen. Skjult under mine Pjalter, fulgte jeg min Søsters Spor; jeg vandrede fra den ene Ork til den anden, gik kun om Natten, og holdt mig skjult. Jeg vovede mig blot i Landsbyerne, for at betle om en Almisse. Ach! den blev mig nægtet ved Døren af mit eget Huus; skrigende af Hunger, vadede jeg med mine Taarer Dørtærskelen af min forrige Volig; der hvor Ulykken saa ofte havde fundet et Fristed hos mig, troede jeg nu at vansmægte i Elendighed. Endelig er jeg efter ubeskrivelige Besværligheder, og efterat jeg hundrede gange har trodsset Døden, og tømnet Skjendsels Bæger indtil den sidste Draabe, kommen over Kongeriget Tivras Grændser; men Balkis har jeg ikke fundet igjen. Jeg føler, at jeg, skilt fra hende, ikke kan leve, og uden dig, havde allerede et Dolkestik befriet mig fra alle Ulykker. Naastaar du endnu at det var fortjente Lidelser?"

„Ja vist! svarede Myren — Hvorfor troede du den Sakir, som roesde dine Talenter? Hvorfor førte

førte du din Søster for Kongen? Hvorfor modtog du Bezier: Embedet? jeg kunde endnu gjøre dig mange saadanne Spørgsmaal, naar jeg vilde. Du vidste altsaa ikke, min Ven, at der kun gives et eneste Gode i denne Verden; og at dette Gode er Forborgenhed; denne Himlens Gave, som Bramin kun meddeeler sine Yndlinge; denne er Kilden til Noe, denne er al Lykkeligheds Udspring. Du besad den, Ubefindige, og gjorde dig Umage for at miste denne Skat! Du plagede dig, at du kunde give Skjebnen Leilighed at tilberede dig Qvaler!

Jeg var langt fra ikke fød med alle de Fortrin, som du fik af Naturen. Som Kongens af Baghnagurs ældste Søn skulde jeg være hans Efterfølger i Regjeringen, og uden min Ven, en Bramin, havde jeg heller ikke undgaaet denne Ulykke. Denne Bramin, ved Navn Dabchelim, lærte mig tidlig Viisdom; en Videnskab, som man sædvanlig holder for vanskelig, fjedsommelig, besværlig og indviklet, og som tilsidst dog kun bestaaer i to Regler: Gjør intet Ont, og lew forborgen.

Fra mit syttende Aar tænkte jeg med Modbydelighed paa min Rang, min Højhed, og paa den

den Throne, hvis Besiddelse snart truede mig. Jeg begyndte at lære at kjende Menneskene; jeg saae just mit Fædreland gjort til en Ørk ved en borgerlig Krig, den blodigste og skrækkeligste, der nogensinde var ført ved Ganges Bred. Aarsagen til denne frygtelige Krig var — det Privilegium, en vis Caste havde, at bære spidse Huer. De andre Caster havde forlangt, at enhver skulde bære runde Huer, og disse rasende Daarer ødelagde Kornet paa Marken og hele Landsbyer, dræbde deres Fædre og Brødre, enten for at beholde en Slags Huer, som aldrig havde fordrevet dem en Hovedpine, eller for at gjøre andre en Hovedpine stridig, som de offentlig forhaanede, og som dog hemmelig var en Gjenstand for deres Misundelse.

Saa megen Ondskab forenet med Hovmod, saa megen Fordærvelse forenet med Uforstand, om jeg mærkede hos Menneskene, indgav mig-ikke den Foragt for dem, som de fortjene, men hiin ydmygende Medlidenhed, hvilken man som deres Lige maa føle. Jeg besluttede, at flye dem, og at skjule mig ved den yderste Ende af Verden, at jeg ikke skulde have den Ulykke, at maatte leve blant saa ondskabsfulde Daarer. Min Fader døde, og

endnu paa hans Dødsdag udstædede jeg et Dokument, ved hvilket jeg afstod min Broder, Krone og Scepter; jeg reisde bort med Dabchelim, og satte mig ned med ham i denne eensomme Skov, hvis underfulde Natur du vel neppe skulde formode.

Her byggede vi os en Hytte; vi plantede de Træer, vi vilde nære os af, sammen i een Have; vi dyrkede Jorden, og vore Dage gled rolige hen ved Arbeid, ved at udøve Dyden, og i Vennskabs Nydelse. Her levede vi hundrede Aar uden Kummer og i stedsevarende Sundhed. Ingen Frygt, intet forgjæves Haab quælede os; vi vare glemte af Verden, den vidste intet af vor Tilværelse; kun for os selv, kun ved os selv nød vi hiint første Gode, Rolighed; hiin søde Fred, hvis Gode de stakkels Dødelige ikke formaae at føle; hiin blide og levende Følelse af Venkab, som ved Eensomhed stedse vinder nye Styrke; som erstatter os alt, hvad vi mangle; som forskjønnes med hver Fornøjelse, det deler, og med hver Glæde, det erstatter. O hvor lykkelige vare vi! det hele Aarhundrede, vi levede, forekom os at være et kort Øjeblik. Bort lange hvide Skjeg mindede os, at vi vare ved Enden af vor Døgn, men vort Hjerte og vor Aand havde endnu Ung-

doms-

domskraft. For at gjøre vor Lykke fuldkommen, lod Brama sig see for os i en Drøm, og sagde: "Adimos Sønner! I have lært at kjende Livets sande Gode, det er Tid, at eders rene Aand afkaster det Dække, den saa længe har beboet; det er Tid, at den bestjeler et andet Støv, og de Forvandlinger begynde, som Visnu har underkastet den. Men I skal ikke skilles ad; I skalde kun forandre eders Plads i Væsenernes Række, ikke eders Tænkemaade. Begynder da eders nye Liv, og varer evig lykkelige. Elsker hinanden, arbejder og bliver forborgen!"

Med disse Ord forsvandt han. Jeg vaagnede strax, og befandt mig under en Chimianbusk ved Siden af min Ven, der, ligesom jeg, var bleven til en Myre. Vi glædede os over vor Forvandling; vi ansaae det som en Belønning, at vi kunde beholde vore Følelser og Tilbøjeligheder; at vi begyndte et nyt Liv, og nu indtog endnu mindre Rum i Verden, end i vor forrige Tilstand. Vi udhulede os vor Bolig under Chimianbusken; derpaa krøb vi omkring i Eggen om vort nye Opholdsstød, og erfarede, at alle Dyr i denne Skov havde været Mennesker, som vi. Men de ere lykkel-

ge eller ulykkelige, straffede og belønnede, alt efter: som de have gjort Got eller Ont. Bagvaskerne ere blevne Slangar, hvis Næring er deres egen Gift; de Gjerrige ere forvandlede til Skovmuus, som bse af Hunger ved Siden af deres Forraad; de Misundelige ere blevne til Gedehamse, som opgive Anden ved en Diefage. Erobrerne, de krigeriske Fyrster, alle de Ergjerrige, som fyldte Jordkloden med Sorg og Skræk, ere frygtsomme Raadyr, selv underkastede Frygt, og fordømte til engang at bse under Leopardens Klør for hver Soldat, de fordum ofrede til deres Ergjerrighed. Men de gode Konger ere forvandlede til Bier; de troe Egteskæller til Duer; de dydige Mennesker til mangeslags Fugle. De arbeide, elske og syng, som de have gjort i deres første Liv.

Saaledes beskafne ere Deboerne i denne Skov, som fører Navn af Forvandlingernes Skov. Allerede fyrgetyve Aar lever jeg som Myre her med min elskte Dabchelim. Vi ere hinanden nok, og blant alle Dyrene i denne Skov have vi blot sluttet Venfkab med en gammel Løve, som hedder Davud. Du vil undre dig over denne Forbindelse! O min Ven! du veed endnu ikke,

at Sjelen ikke mere veed af nogen Hovmod, naar den har afslagt sit menneskelige Dække; at den da ikke mere finder nogen Forskjel imellem det belivede Stof, som er saaledes eller anderledes dannet; at Løven og Myren i hinandens Djne blive hinanden lige; som de ere det i Bramas Djne. Denne værdige, retskafne Løve, som besøger os næsten hver Dag, var fordem en simpel Soldat, der fegtede tredsindstyve Aar for sit Fædrelands Vel, var tredsindstyve Aar dydig, ubestikkelig og aarvaagen, og blev stedse forglemt af sine Konger. Menneskene have ladet ham døe som simpel Soldat; Bramas har gjort ham til Løve. Det er ham, som undertiden fortærer Erobrerne, Partiernes Overhoveder, hele Nationers Fredsforsyrere, der nu ere Raadyr; han hævner nu Menneskeslægten paa dens Forsølgere, ligesom han fordem har forsvaret den.

Den gode Darud besøgte os i Morges: Dabchelim lod jeg blive hos ham. Jeg forlod vor Bolig, uagtet min Broders Advarsel og Erindring, at Bladene endnu vare vaade, og at jeg kunde komme til Skade. Jeg troede ham ikke. Nu var jeg kommen til denne vilde Rosenbust, og

vilde krybe op paa en Rose; men et Blad, som var tungt af Degen, faldt til Jorden med mig. Uden din Hjælp havde det gjort Ende paa mit Liv. Du seer altsaa, Zulbar, at jeg ogsaa paadrog mig denne Ulykke, fordi jeg glemte den Vises Forskrift: viig ikke fra din Vens Barm, saalænge Uveiret varer, og endnu længe efter!

Vil du blive hos os; har din Ulykke, som jeg troer, givet dig Bømmelse for de fordærlige Goder, der kun vække Daarernes Misundelse, saa tilbyder jeg dig med Glæde den Hytte, som Dabchelin og jeg have bygget os. Der vilde dine Dage henrinde i sød Fred; du vil leve rolig og ubekjendt; du vil endog holde dig for lykkelig, naar du vel indprænter dig følgende Sandheder, som Dabchelin har lært mig: „At tie er bedre, end at tale; at sidde er bedre, end at staae; at sove er bedre, end at vaage; og det højeste Gode er Døden.“

Myren taug, og Zulbar, der, mere rørt end forundret, havde hørt dens Fortælling, modtog dens Tilbud med Taknemmelighed. Haabet om at ende sit Liv i bekjendt Eensomhed, fyldte hans Sjæl med Glæde, men Tanken om Balkis blån-

dede endnu denne Glæde med Bitterhed. Han reisde sig, for at gaae til Dabchelim; Myren viisde ham Veien. Da de vare komne nogle Skridt; Hørte de en Brølen, som satte Zulbar i saadan Skræk, at han blev staaende. „Forstrækkes ikke, sagde Myren til ham, det er vor Ven Darud, som forretter sit Straffeembede.“ — Snart kom de til Thimianbussen, hvor de to Venner boede; og den første Gjenstand, som faldt Zulbar i Dinene, var et besvimet Fruentimmer, for hvis Fødder laae en Løve, der holdt Kroppen af et sønderrevet Menneske i sine blodige Kløer. Med et høit Skrig styrter Zulbar tilbage, men snart forjager Glæden hans Frygt, han iler til, og slutter Balkis i sine Arme. Ja, det var hende; det var hans Cøster, som den utaknemmelige Fakir, der kaldte Zulbar til Hoffet, og der i lang Tid brændte for hende, var fulgt efter, da man bragde hende over Tipras Grændser. Først i denne Skov havde han naaet hende; hun var alene og uden Hjelp. Men just da hun skulde blive et Offer for hans skjendige Lyster, kom Løven Darud springende til ved hendes Skrig, rev Fakiren i Stykker, lagde sig derpaa for Balkis Fødder, og ventede med

Utaalsmodighed paa, at hun igjen skulde komme til sine Sandsers Brug.

Zulbars Omhue, hans Vestræbelse og hans Stemme bragde hende snart til Live igjen. Hun slog Dinene op, kjendte sin Broder, fastede sig i hans Arme, og trykkede ham længe til sit Hjerte. Derpaa vendte de begge tilbage til Løven, der betragtede dem med milde Diekast; de hængte sig ved dens Hals, og vædede den lange Mahne med taknemmelige Taarer, imedens begge Myrerne, rørte over dette smme Syn, deledede deres Følelser, og nød deres Lykke med dem.

Dabhelim og den gamle Darud hørte Zulbars Begivenheder af den første Myre, og begge, saavelsom Prindsen af Baghnadur selv, lovede ham evigt Venskab. De førte Broderen og Søsteren i Hytten, som de skulde boe. Darud opslug sin Volig uden for Døren; Dabhelim og hans Ven satte sig ned i Haven. Zulbar og hans elskte Balkis, som nu endelig vare i fornuftige Bæseners Selskab, vare begge enige om: at der hører intet videre til Livets Lykksalighed, end ret troe Venner, og et forborgent Opholdsstæd.

Til en Veninde

paa hendes Fødselsdag.

Lønnet ved et velsørt Lønnet's Hæder,

Smykket med ærværdig Alderdom,

Glad i det du skænker Andre Glæder

Har du intet meer at bede om.

Taus tilbad du ham, som lod dig lide,

From hans Forsyn overgav du dig.

„Han som tog,“ du sagde, „han maa vide

„Naar et større Gode trener mig.“

Disse Dage svandt, som saae din Smerte

Og Du takked' ham, der borttog den,

Ydmygt var i Smertens Stund dit Hierte,

Næstomt priiste det nu Himmelen. —

Dyrdefulde ere Støvers Dage,
Lidt den Gode var ulykkelig. —
Smertens Broder, hør din bittre Klage,
Thi dit Hiertes Bisfald levnes dig!

Haabet smiler i den Frommes Die,
Selv i Dødens Time straaler det,
Dette Haab, som nedsendt fra den Høie
Gjør os Dydens Bane skøn og let.

Edelt lærer det ham at foragte
Det, som Jorden ofte kalder Hæd,
Lærer ham med Stræben eftertragte
Viises Gode, Bisfald af sin Siæl —

Du, hvis vennefulde Die viiser
Din Bevidsthed gjør dig lykkelig,
Du, hvis hele Vandel Dyden priser,
Siig, hvad skal jeg ønske dig? —

Dog, jeg veed et Ønske, værdt dit Hierte,
Dette bringer dig mit Venkab her,
Gud vil høre, hvad jeg her begiærte,
Thi han Frommes Fader er: —

Naar,

Naar, gid seent! din sidste Time kommer,
Naar du her fuldendet har dit Kald,
Naar i Evighedens lyse Sommer
Haabet salig Bished blive skal,

Gid da Taaren, helliget dit Minde,
Armod's Klage ved din stille Grav,
Bæffe En at ligne dig, at finde
Den er stor, den Løn, som Fremhed gav!

ve.

En

En Faders Afsted til sin Søn.

Farvel min Søn! dig Himlens Gud ledsage,
Glem ei din Faders sidste Ord til dig:
Ak! gid jeg kunde dig igien modtage,
Den samme Søn, du nu forlader mig.

Vær Dyden troe! — og da dit Liv skal flyde,
Som Dalens Aae imellem Blomster frem,
Din Roe og Fred skal Storme ei nedbryde,
Thi under Dydens Værn du trodser dem.

Let flaaer vort Blod i Ungdoms muntre Dage,
Som Boret er den ædle Ynglings Varm,
En venlig Smil, en kjelen Røst kan drage
Ham hen i kaade Belysts falske Arm.

O kiære Søn! eet Skridt paa Lastens Bane,
Forspilder tit vor hele Lykke her;
Bogt dig! thi blier Udsvævelse først Bane,
Din Dyd — dit Held og Alt forloren er.

Din

Din Lidenſkab med Almagts hele Bælde,
Beherſker dig, du maa adlyde den,
Den ſtormer ſom en Fos fra bratte Fielde,
Og bryder Dæmning hvor den ſtyrter hen.

Du rives med, ſom lette Spaan af Strømmen,
Til Pynten af en ſteil og rædſom Bred,
Der vaagner du forſkrækket op af Drømmen
Og zitterer ved at ſee i Svælget ned.

Et Niagar for dine Fødder ſlyder,
Sig udi røde Helvedſlammer frem,
Og Eumeniderſ Slangevrimmel ſlyder,
Med aabent rædſomt Gab imellem dem.

Du ſkielver da — og vilde gierne vende,
Men ak! men ak det nu for ſilde var;
En Tordenroſt uddundrer „ſkue din Ende
„Langmodighed alt længe dvælet har.“

Med Ynk ſkal vel enhver din Ende ſkue,
Men Afſkye i den Ynk ſkal blande ſig,
Den Gode ſkal beklage dig og grue,
Men ingen — ingen ſkal begræde dig.

O hvilken Sorg for dette Faderhierte,
Naar man mig et saa rødsomt Budskab gav,
Min Søn! min Søn! jeg bar ei denne Smerte,
Den lagde mig for Tiden i min Grav.

Blot Tanken dybt mit ømme Hierte saarer,
O Søn! som nu uskyldig favner mig,
Hør mine Suk! se mine Afskeds Taarer!
Følg Dydens Vej og gjør mig lykkelig!

Farvel min Søn, dig Himlens Gud ledsage!
Glem ei din Faders sidste Ord til dig:
At gid jeg kunde dig igien modtage,
Den samme Søn, du nu forlader mig!

r.

Kunstdommeren.

(Efter Marmontel.)

Fra sit femtende Aar af havde Celifour været det, man kalder et lille Vidunder. Han gjorde de smukkeste Vers, der kan tænkes. Der var ikke et smukt Fruentimmer i den hele Egn deromkring, han jo havde skreven Sange til, og som jo fandt, at der fremlyste mere Aand i hans Dine, end i hans Vers. Det var Skade, at man lod saa mange Talenter ligge begravede i en lille Dye: i Paris bør de vise sig, og man gjorde og sine Sager saa godt, at Faderen besluttede at sende ham derhen. Denne Fader var en god Mand, som elskede Forstand uden selv at eie nogen, og som beundrede, uden at vide hvorfor, alt det der kom fra Hovedstaden: dersfra havde han sine lærde Nyheder, og iblant hans Korrespondenter var en Kunstdommer ved Navn Hr. de Sintak. Det var i Særdeleshed til ham, at Celifour blev rekommenderet.

Sintak imodtog sin Bens Søn med be-
skyttende Godhed, Min Herre! sagde han til
ham,

ham, jeg har hørt tale om Dem: jeg veed, at De har gjort Lykke i Provindsen; men troe mig, der er Kunster og Videnskaber endnu i deres Bugge. Uden Smag, frembringer Aand og Genie intet uden Vanskabninger, og der er ingen Smag uden i Paris. Begynd derfor med at overtale Dem selv til at troe, at De nu først begynder at blive til, og med at forglemme alt hvad De hidindtil har lært. O hvad skulde jeg nu ikke kunde forglemme! sagde Celikour, i det han saae paa en atten Aars Niece, som Kunstdommeren havde hos sig. Ja min Herre! det er i Dag at jeg først begynder at leve. Jeg veed ikke hvad det er for en Fortryllelse, som aander paa disse Steder, men den udvikler hos mig Evner, jeg tilforn ikke har kiendt: Det forekommer mig, som om nye Følelser bemægtigede sig mig, og en nye Aand besieledede mig. Prægtigt! skreg Sintak, det kalder jeg Enthusiasme: han er født Poet, blot for dette Traks Skyld, tør jeg vedde derpaa. Der er aldeles ingen Poesie deri, svarede Celikour, det er den eenfoldige og simple Natur — Saa meget desto bedre! det er da det sande Talent. Og hvor gammel var De, da De følte Dem besielet af denne guddommelige Gid?

Det smukke Kjøn's herskende Lidenskab.

(Efter Meister).

Hvorfor har fra Barndommen af en Pige langt behageligere Manerer, end f. Ex. en Dreng? Hvorfor har overhoved det smukke Kjøn langt mere indsmigrende Ynde, end Mandkjønnet? Vist nok ogsaa, fordi Qvinden allerede af Naturen er dannet blødere, end Manden, men fornemmelig: fordi det mere levende føler sin Svaghed. Den Mangel paa Kraft og at være sig selv nok, erstatter det altsaa ved et indtagende Væsen. Derved bevarer det sig ikke alene for Fornedrelse, men det gjør selv den mandige Trodsighed vaabenløs. Intet Under altsaa, om et Fruentimmers første Bestræbelse er, at behage!

Men uden tilbørlig at styre og indskrænke denne Bestræbelse, bliver den til den meest udsvævende Erobringshyge. Man spørger ikke, hvorledes, hvem og hvorved man behager? Man seer, at Skjønhed og Ynde, eller, i Mangel af samme, deres Maske, Pynt og Artighed fremfor alting

vækker Opmærksomheden. Den falder ogsaa virkelig meest i Djnene; men hvor kort varer dens Indtryk, og hvor snart falmer ikke Ungdommens Rose? Vilde I da først være betænkte paa, at forskjønne eders Aand og Hjerte, naar den udvortes Skjønhed begynder at visne. Da er det for sildig, og ved fuldkommen Mangel af Ovelse i Forveien groer der intet uden Torne og Tidslær paa den forvoredede Grund.

Dog sæt ogsaa, at det i den uerfarne Ungdom og i Adspredelsernes Hvirvel er umueligt for eder, allerede i eders Dages Baar at skue ud over den alvorligere Alder, saa seer i det mindste omkring eder, hvorledes og hvem I have den Lykke at behage, saafremt I nemlig behage allene ved udvortes Ynde!

Uden Forstand og Talenter, uden Agtsomhed og Godhed, fortryller I ved denne Ynde kun forsængelige Daarer. Og om ogsaa! Daarer eller ikke Daarer, stedse faae I et høiere Begreb om eder selv, naar I tilbedes.

Saa tænkte den forsængelige Lovise. Selvganske uden Hjerte, søgte hun at fængsle alle Hjertes; med fuldkommen Foragt for Enhver, fordrede
hun

hun selv almindelig Beundring. Jo flere Kjerligheds Erklæringer hun afflog, desto større blev Antallet paa hendes Tilbedere. Da hun var vant til almindelig Hylдинг, saa ærgrede og foruroligede intet hende saa meget, som Koldfind og Ligegyldighed. Hvor meget undrede hun sig derfor ikke over den kolde skjodesløse Opførsel af Albert, et ungt Menneske, der med den fornemste Herkomst og den meest glimrende Forsætning forenede den meest indtagende Skabning og Manerer, og med disse de skjønneste Talenter og de grundigste Kundskaber! Ethvert Fruentimmer ledsagede han paa Concert eller paa en Spadseretour, ethvert tog han op til Dands paa et Bal, kun hende ikke.

Gjerne havde hun hyklet Ligegyldighed og Foragt imod ham; gjerne havde hun forringet hans Stand og hans Rigdom, hans Skabning og Skjønhed, hans Vittighed og Talenter; men hvor kunde hun det, uden at gjøre sig mistænkt for Jaloufie og Misundelse? hans Credit var alt for stor, hans Person alt for velkommen paa alle Stæder. Hvilken Skam for hende, naar hun, som erobrede hele Verden, ikke ogsaa tællede Albert blant sine talrige Slaver! Forgjeves, at hun ud-

gav ham for en følesløs Klods! Man kjendte hans fine Smag, hans sømme Følelser, hans fyrige Aand; man bemærkede, at, uagtet han ikke opvartede nogen Dame især, fastede han ikke desto mindre et kjelnere Blik snart til denne snart til hiin iblant de Vædle og Fornuftige; man saae, at han tænkte og handlede mandigt, uden derfor at være stiv og tør; og at han kunde lege og spøge, uden at tabe sin Characters Værdighed af Sigte.

Nej, ingen Erobring smigrede Lovise, saafremt hun ikke ogsaa erobrede denne Albert. Den Grusomme! Medens tusend andre fastede sig for hendes Fødder, syntes kun han alene ikke at legge Mærke til hende. Den ene sang for hende om Gld og Luer, den anden sammenlignede hende med Lilier og Roser, den tredie forærede hende dette eller hiint prægtige Legetøj, atter en anden tabde for hendes Skyld sine Penge ved Spillebordet, for at søje hende, slagtede han hendes Legehestres gode Navn og Rygte, eller opførte Musik under hendes Vinduer om Aftenen: kun Albert lod sig hverken høre eller see! Og naar han lod sig see, havde han langt mere at sige enhver anden Dame, end Lovise.

Dette bragde hende aldeles ud af sin Forfatning; hun mistede sin triumpherende Mine; hun blev stille og fortrædelig. Hendes Vapeurs toge saaledes overhaand, at hun af ont Lune holdt sig fra alle Selskaber i nogen Tid. I eensomme Timer spurgde hun sig selv, hvor' det vel kunde komme sig, at hun fortryllede næsten alle andre unge Mennesker, kun ikke Albert? I et lykkeligt Øjeblik faldt det hende paa eengang ind, at man ikke behager den Viise ved de samme Midler, som Daaren. Du er smuk, sagde hun til sig selv, din Dragt er efter den fineste Smag; men du er alt for forsængelig, alt for flanende; under den nydeligste Hovedpynt har du et Hoved, som endnu er meget tomt; med alt hvad der kildrer Sandserne, har du intet af det, som rører Hjertet, og behager Forstanden; kort, du er en Duffe for — Duffen!

Under slige eensomme Betragtninger besluttede hun, at trække sig tilbage fra den støjende Verden i en ængere mere udvalgt Kreds, og daglig at berøve Spejlet et par Timer, for at hellige dem til god Lektüre og fornuftig Samtale. —

Man kjendte hende ikke mere, da hun igjen lod sig see i Selskaber, saa beskeden og sat var hun nu. — Smaaherrerne holdt sig borte, og hvissede hinanden i Dret, at Frøkenen siden hendes Upasselighed havde mistet det halve af sin Artighed. Det bekymrede hende lidet. Albert, der alt forhen havde elsket hende, men havde undertrunget sin Kjerlighed, var henrykt over hendes Forandring. Ligesaa meget han hidindtil havde aftekteret Koldsind, ligesaa meget yttrede han nu den fyrigste Agtelse og Kjerlighed for hende. Han gav hende sit Hjerte, og ved dets Besiddelse var hun saa lykkelig, at hun med Glæde lod fare en heel Verdens Erobring.

Brev fra en Pige til hendes Elsker
paa Bryllups-Dagen.

Min Elskede! at sige Dig
Hvor tier Du er mit hele Hierte,
Hvor jeg blev glad og lykkelig
Den Dag, da mig Dit Dje lærte,
Jeg elsket var — og hvor min Siel
I Fremtids Mørke Lys opdager,
Fordi Gud skienked mig til Held
En ædel, klog og troe Ledfager,
Det kan jeg ei; ei Ord formaae,
Det fulde Hierte at udtrykke.
Og Elskte! Du jo veed, Du saae,
Du var mig alt, mit Haab min Lykke!
Nej! andre Følelser i Dag
Mig byder til min Elsker skrive,
Og om Du fandt Din Pige svag,
Du hende da vil let tilgive. —

Snart gaae vi mod den Time hen,
Som os med faste Lænker binder,
Med glad Forventning seer jeg den,
Og dog jeg mig saa bange finder.
Vil være hvad jeg bør Dig være.
Viid er den Bane for mig staaer,
Dens første Trin i Dag jeg træder,
Gud eene veed, om jeg formaaer,
At gaae den frem med ønsket Hæder;
Om dette Hierte varmt for Dig,
For Dyd, for Pligter, som mig kalder,
Skal stedse staae uroffelig,
Hvordan min Skiebnes Lod end falder.
Dog at med Din den burden er,
Det skal mig Trøst og Styrke give,
Om — af! vi ere Mennesker —
Den eengang mindre huld skal blive,
Og ved Dit Mod jeg lettelig
Skal over Livets Torne glide;
Thi det er sødt at ligne Dig,
Og kiert at vandre ved Din Side.

Med Elfers Blik Du før mig saae,
Og Elskov Synet let forblinder,
Som Mand, Du Fejl opdage maa,
Dem Mænd opdage let hos Qvinder.
Men svække de Din Kierlighed,
De og min Rolighed skal dræbe;
Vent, Bestel ei Fuldkommenhed,
Men vent, jeg efter den vil stræbe;
Vent, at jeg i Dit Dje vil
Dit Ønske see, og det udføre,
Mit Hjertes og Dit Bisfalds Smil
Skal da mit Liv lykkelig gjøre —

See Elskede! Du skue her
Hvad kierlig Sorg min Siel fornemmer,
Ey er det mørke Ahnelser,
Som angstende min Barm beklemmer.
Nej jeg er glad; snart er Du min,
Jeg Vee og Vel med Dig skal bære,
Kun frygter jeg, at jeg som Din,
Skal mindre, end Du haaber, være.

Alt seer jeg Præsten, ham hots Haand
Til Konepligter mig indvier,
O signe Gud det kiere Vaand,
Som mig ved helligt Alter bier!
O! maatte længe lykkelig,
Os Held og huuslig Fryd omgive!
O maatte hver en Pligt mig blive
Saa let, som den at elske Dig! —

M. S. Buchholm.

Brev fra en anden Pige til hendes
 Elsker paa Bryllups-Dagen.

Nu Gud skee Lov! jeg slipper ud,
 Fra den formaningsfulde Moder,
 Ei meer skal lystre hendes Bud,
 Men leve efter egne Noder.
 Du veed, min Sødeste! jeg har
 Alt nogle tusende i Cie,
 Og ingen af os er en Nar,
 Og vilde karg hver Skilling veie. —
 I Dag vort Liv begynde skal;
 Thi før, hvor levet da jeg arme!
 Kun fire gange var't paa Val
 Det hele Nar — Gud sig forbarme!
 Og paa Concert to gange kun,
 Og paa Komedier kun trende,
 Mens andre føjted Byen rund,
 Jeg hjemme nagledes ved hende,

Og hørte idel Wiisdoms Snak
 Om Huuslighed — O de Moraler
 Er gode nok for fattigt Pak
 Men ej for den titusend Daler
 Til Beste har — hør veed Du hvad?
 Jeg ej det mindste mig befatter
 Med Huusets Syssler, eller Mad;
 Det vilde kun opvække Latter,
 At see mig, som to Hænder har,
 Dem man har sagt var englehvide;
 At søle om i Pottar, Kar,
 Og Dagen under Nøje slide.
 Til slige Ting Du mig ej tog;
 Du soer jo tit, Du vilde bære
 Paa Hænder mig — men jeg skal og
 Det maa Du troe, ret kierlig være,
 Naar jeg Forlystelser og Stats
 Kun faaer, som andre rige Fruer;
 Bort hele Liv skal blive Spas,
 Vi leve skal som Turtelduer.
 Jeg haaber Du Dig Umag gior,
 I Dag ret pyntelig at være,
 Fy! det var slem, om nogen for
 Meer pyntet hos sin Hiertenskiere

Som Brudgom stod — men jeg jo veed,
At Du ei paa Formælings-Dagen
Din Piges Glæde vil slaae ned,
Og at Du har Forstand paa Smagen;
Mig skal Du som en Dronning see,
Med bukket Haar og hvide Kiøle,
Det paa Din Brud skal ei sig tee,
Hun gif i gammel Moders Skole —

Kom snart! med Fryd og Kierlighed
Modtager Dig Din Piges Stemme,
Dog skynd dig ei, hvis Du derved
Skal noget af Din Pynt forglemme.

M. S. Buchholm.

Kjerligheden paa Landet.

(H. Balls Erzählungen nach Marmontel).

„Nu Himlen skee Tak!“ sagde den to og tyve Aars gamle Grevinde af Wallstein, og kastede sig i sin Sopha, for engang at tale ret fortrolig med sig selv. Hun havde i Aften lagt Sorgen af for sin Mand, og igjen for første Gang klædt sig i en affarvet Deshabille.

„Denne sørgelige Pligt er altsaa opfyldt,“ blev hun ved hos sig selv, „og, jeg troer, nøjagtig opfyldt. Men det var ogsaa Tid, at det engang fik Ende. — — Alvorlig, naar jeg ret overlegger alting — fra det sextende Aar af at leveres i en Mand's Arme, som man ikke kjender — at maa henbringe de skønneste Dage i sit Liv i Misfornøjelse og i Forstillelse — at være et Offer for en Kjerlighed, som man indgiver, og som man ikke kan besvare — i Sandhed, min kjære Dyd, vi to kan tale med hinanden om Fristelser. — Imidlertid vi har udholdt dem; og det er nu forbi. — — Nej, jeg har ingen Debroidelser at gjøre mig. Det vilde rigtig nok have været heroisk, om jeg
hav:

havde elsket min Gemahl: men jeg har behandlet ham,
 som om jeg elskede ham: og det var visselig endnu
 mere heroisk. Han var jaloux, og jeg var ham troe;
 han døde, og jeg grød for ham; kort, jeg har dree-
 vet min Godhjertighed saa vidt, som det er mueligt
 at drive den. Men nu er vi igjen vor egen Herre,
 har ingen at gjøre Regnskab for, uden os selv,
 og fra i Dag af vil vi ogsaa begynde først ret at
 leve. — — — Ja, gode Hjerter, nu indstaaer
 jeg dig ikke for noget, og det er mueligt, at vi om
 kort eller lang Tid faaer noget at bestille. Kun vil
 vi paa begge Sider ingenlunde være for overilende,
 men, førend vi indlade os i noget, smukt overlegge
 i Forvejen med hinanden, om vi ogsaa er vis paa
 vor Sag. — — Retfærdige Himmel! hvad det
 maa være for en Tilstand, om man havde elsket,
 og var bleven elsket, og nu ophørte, enten at el-
 ske eller at elskes! — At elskes? Hvad siger du
 dertil, min stumme Ven der imellem Binduerne?
 Mener du vel? — Men at ophøre at elske var lige
 saa slemt, om ikke værre. — Nej, det vilde være
 mig umueligt at hylle Kjerlighed; ethvert af mine
 Blik vilde røbe Løgnen. — Eller maaskee ligefrem
 at skilles fra den Mand, jeg selv havde valgt mig?

og saa hans Beeklager — hans Fortvivlelse — den Hvidsken i Selskaber — Himlen bevare mig for flige Optrin! — Nej, jeg vil elske, fordi jeg troer at Kunde elske; men jeg vil elske for min hele Livstid: bort med de Griller, som man kun jager efter til Tidsfordriv, og med den Drukkenskab, der kun varer nogle Uger. Jeg vil give mig Tid, for at prøve mig, og jeg vil fremfor alting søge at indprente mig et tydeligt og fast Begreb om Kjerlighed. Erfør dette Begreb vil jeg bedømme mine Følelser, og efter det vil jeg afmaale mine Skridt. — — Og hvad siger vel nu mine Bøger om dette Begreb? — Rigtig, saa ofte jeg ikke bemerker en Lidenskab, som af to Sjæle gjør kun een, — som gennemtrænger begge Sjæle paa samme Tid, og ligesom fylder den ene med den anden — som løsrider begge fra alle andre Ting, og erstatter dem alle andre Ting — som gjør den enes Ønsker ogsaa til den andens Ønsker — got, saa ofte jeg ikke bemerker saadan Lidenskab, saa veed jeg, at Kjerlighed ikke er med i Spillet. — Det bliver derved; jeg vil endnu engang studere min Grandison og min Siegvart forfra, og da vil vi see, om vi ikke i ethvert Tilfælde

fælde strax vil kunde skjelne Bedragerie og Sandhed fra hinanden."

Vist ingen i hele Vien havde denne Aften holdt saa alvorlig en Samtale med sig selv; thi det var i Fasten, og den ene søgte den anden op, for at tale med ham om Skuespillet for i Dag, om Hezen i Morgen, og om den Højde, til hvilken den gode Smag og den skjøne Litteratur steeg, naar den blev understøttet af de Store og af Eftertrykkere. Skuespillerne havde i Dag ladet sig see paa Skuepladsen som Haner og Høner, og man blev enige om, at man ikke kunde have almindelig Menneskeforstand, naar man ikke var født i Vien, eller i det mindste havde spist der engang. Grevinden undværede alle disse Afhandlinger, lagde endnu sine tilkommende to Normal-Elementar Bøger tilrette paa sin Sopha, trækkede Senge-Gardinernes til efter sig, og sov ind med sine Planer.

Den første Lejlighed at sætte disse Planer i Værk gav en trediveaars gammel Vicepræsident hende, hvilken ved Delingen af hendes Gemahls Efterladenskab var kommen i nøjere Forbindelse med hende. Friherre von M — nedstammede

fra et af de ældste Huse, med en elskværdig Skabning forenede han en dannet Forstand, et sølende Hjerte, elegant Simpelt i sin Klædedragt, en yndig Beskedenhed i sin Tale, og den meest ukonstlede Opsørsel. Han var hverken Kjender af Equipager, eller af Baand, Flor og Kniplinger, han taledede ikke med Damerne om sine Forretninger i Stalden, eller med Herrerne om sine Forretninger ved Toiletterne — besad alle en Vicepræsidents Talenter, uden at give dem til Beste, og alle Behageligheder hos en Mand efter Moden, uden at gjøre sig latterlig — med eet Ord, han var den selvsamme, enten han sad i Collegiet eller i Selskab: ikke at han affagde Decisa ved Bordet, eller gjorde Epigrammer i Collegiet, men han affecteerte intet, og viisde sig allevegne, som han var.

Denne sjeldne Fortjeneste indtog Grevinden for ham. Han havde vundet hendes Tillid; han vandt ogsaa hendes Venkab — og under Venkabs Incognito vover et Hjerte sig langt. Voet var nu sluttet, og Vicepræsidenten var i denne Anledning for sidste Gang hos den unge Enke.

„Men

„Men, smukke Grevinde,“ sagde han pludselig, „vilde De vel ansee et nysgjerrigt Spørgsmaal af en Justitsbetjent for et Forhør?“

„Er Spørgsmaalet saa meget nysgjerrigt?“ svarede Grevinden.

„S det mindste et Samvittigheds-spørgsmaal.“

„Nu vi maa først høre.“

„Maa man vel vide, om De har besluttet at blive frie, eller om Oposrelsen af Deres Frihed vil gjøre endnu een Lykkelig?“

Jeg har for megen Samvittighed til, Hr. Baron, at jeg nogensinde skulde gjøre nogen det til Pligt, at leve blot for mig.“

„O denne Pligt vilde være en meget sød Pligt; og jeg er forsikkert, at mere end een Elsker vilde paalegge sig den, uden i Forvejen at spørge Dem derom.“

„Det kan jeg meget gjerne tillade. Man maa gjerne elske mig, naar man kun ikke er forbunden dertil. Af al Hylдинг er det den meest smigrende.“

„Men naadige Frue, jeg har aldrig mistænkt Dem for, at De — hvad skal jeg sige? — at De . . . .“

„Var en Cofette, vil De sige. — De havde ogsaa gjort mig stor Uret med denne Mistanke. Jeg affkyer Cofetterie af mit ganske Hjerter.“

„Men at ville være elsket, uden selv at elske?“

„Hvem har vel sagt Dem, min Herre, om jeg vil elske eller ikke? I det mindste fatter man i min Alder ikke saa strax en Beslutning. Men jeg vil hverken paalegge Evang, eller lade mig paalegge Evang. Det er hele Sagen.“

„Fortreffeligt! De vil altsaa, at Forbindelsen skal ophøre, naar Tilbøjeligheden ophører?“

„Jeg vil, at Forbindelse og Tilbøjelighed begge skulde være uophørlige, og netop derfor vil jeg, at man maa undgaae selv enhver Skygge af Pligt. Saalænge jeg er frie, tiltroer jeg mig, at kunde elske for min hele Levetid: men bunden, aabenhjertig talt, indestaaer jeg Dem ikke for to gange fire og tyve Timer.“

Vicepræsidenten saae vel, at han maatte faa hendes Delikatesse, og lade sig nøje med en Bøns Charakter. Han havde den Bessedenhed, at underkaste sig hendes Grundsætninger, men var fra nu af saa meget des virksommere i at benytte sig af
alt

alt det, hvorved den ømmeste Kjerlighed søger at gjøre et Hjerte følende. Hans Bestræbelser vare ikke forgjeves, og Grevinden blev ikke ligegyldig. Man forbigaaer de enkelte smaa Grader, i hvilke hendes Deeltagelse steg Dag fra Dag, og man bemærker blot, at den endelig var stegen til den Punkt, i hvilken Agtelse for sig selv staaer i Ligevægt med Kjerlighed, og venter kun endnu et let Stød, for at give denne Udslaget.

Saaledes stod Sagerne, og man var alene med hinanden. Baronens tindrende Dine slugede den frygtsumme Grevindes Yndigheder: hendes venstre Haand var trykket til hans Barm, og hendes højre brændte ved hans Mund: den smukke Enke skjælvede og kunde neppe aande: han bad, han bønfuldt, hans Stemme blev afbrudt, blev til sidst stum, og denne sidste Veltalenhed var uimodstaaelig.

„Om De var i stand til at bedrage mig, Baron!“ sagde endelig Grevinden, og med disse Ord fløi den døende Stoltheds sidste Suk over hendes Læber.

„Nej, naadige Frue,“ sagde han med Lidenskabens hele Hestighed, saa skal ingen Helgen

vide af mig at sige, saa vil jeg for Deres Fødder . . . .“

Han kastede sig for hendes Fødder, og knælede den lille Mimi ganske ubarmhjertig paa Poten. Den stakkels uskyldige Hund gav et jammerligt Skrig, og Baronen blev afbrudt midt i sine Ceder.

„O, min Herre,“ sagde Grevinden ærgerlig, „see dog, hvad De gjør.“

Han blev snart bleg, snart rød, vidste ikke, hvad han skulde gjøre, tog den fornærmede Mimi paa Armen; Klappede dens Pote, bad den tusendgange om Forladelse, og sagde til den, at den skulde indlegge et got Ord for ham. Smerten gik efterhaanden over, og Mimi besvarede Kjertegn med Kjertegn.

„Seer De, naadige Frue,“ sagde Vicepræsidenten, „den har et got Hjerte, den tilgi-
ver mig. Følg dens Exempel.“

Grevinden svarede ikke: hun var imidlertid falden i en iiskold Alvorlighed, og sad i dybe Tanker. Han vilde tage hendes Alvorlighed for Spøg, og paa nye kaste sig for hendes Fødder.

„Jeg beder mangfoldig, Hr. Vicepræsident,“ sagde hun, „jeg beder mangfoldig — Elige Friheder mishage mig, og jeg troer ikke, at jeg har givet Anledning dertil.“

Man forestille sig Baronens Forundring. To hele Minuter stod han, uden at kunde frembringe et Ord, og man skulde have troet, at han stod for Chodowiecki, for efter Aftale at berige dens Portefeuille.

„Hvorledes? naadige Frue,“ sagde han endelig med sagte Stemme, var det mueligt, at saa ubetydeligt et Tilfælde havde paadraget mig Deres Mishag?“

„Ikke min Mishag, Hr. Baron; men jeg kan endogsaa uden at være fortrydelig finde det ilde, at man ligger for mine Fødder: denne Stilling skikker sig blot for den lykkelige Elsker; og jeg har for megen Agtelse for Dem, til at troe, at De har villet være den.“

„Jeg indseer slet ikke, naadige Frue, hvorfor det Haab, ikke stedse at blive Dem ligegyldig, skulde gjøre mig mindre agtelsesværdig: men tillad mig at spørge, hvad det egentlig var for et Sindelag,

hvormed jeg hidindtil fra Deres Side har tordet smigre mig?"

„Venſkab er det, min Herre; Venſkab! og jeg beder Dem meget, ligeledes at lade det blive derved.“

„Jeg beder tusendgange om Forladelse, naadige Frue, jeg vilde have svoret paa, at det var andet: men jeg ſeer, at jeg forſtaer mig ikke derpaa.“

„Det er mueligt, min Herre: og en Bildfarelſe af denne Art kan hændes den Lærdeſte.“

Vicepræſidenten kunde ikke længer udholde ſaa beſynderlig en Egenſindighed. Ganske fortrædelig og fortvivlet tog han Afſked, og blev aldrig mere kaldet tilbage.

„Var jeg ikke der i Begreb med at begaae en allerkjereſte Daarlighed?" ſagde Grevinden ærgert, da hun var alene; kun et Haars-Bredde, og jeg faldt, og faldt for en Mand, ſom jeg ikke elſkede. O tilforladelig, den Sætning har ſin Rigtighed: Man kjender intet mindre end ſig ſelv. Jeg vilde have svoret paa, at jeg tilbad ham, at der var intet i Verden, jeg jo med Glæde vilde have opofret for ham — Og ſee der, intet mindre!

Det

Det hænder ham uforvarendes, at han gjør min lille Hund Fortræd, og borte er den uovervindelige Kjerlighed! En Hund gjelder mig mere, end han; og ved alt, hvad helligt er, jeg tager ikke i Betænkning for dette lille Dyrs Skyld at blive uarstig mod den Mand, jeg troede at elske over alting i Verden. — Det er dog sandelig et Mønster paa en meget om — meget fryg — meget evig Kjerlighed! Men saaledes tager vi vore Indbildninger for Følelser; vi har ophidset vort Hoved, og vi troe, at Hjertet staaer i Lue; vi gaae frisk til, falde i denne Drøm fra en Daarskab til en anden, vaagne endelig op, ærgre os over os selv, og have nu Balget imellem Standhaftighed uden Kjerlighed og med Bæmmelse, og imellem Ubestandighed uden Vre og med Vebreidelser. — O, min stakfels gode Mimi, jeg har dig meget at takke: du er Skyld i, at jeg til rette Tid kom til mig selv, og uden dig sad jeg maagte nu her, raabde Ach og Bee over min Uforstandighed, og skammede mig for min egen Skygge.“

Man vil have merket, at Grevinden elskede Samtale med sig selv, og af disse holdt hun endnu mangfoldige temmelig vidtløftige over denne Om-

Stændighed. Vi vil ikke afgjøre, om hun endnu elskede eller ikke elskede Vicepresidenten, fordi vi ikke gjerne indlade os i Spørgsmaal, der kunde gaae ud paa en Ordstrid: men vi kan med Visshed forsikre, at hun saa længe sagde sig selv, hun elskede ham ikke, indtil hun var saa got som overbevist derom, og at om kort Tid en ung Officeer fuldendte denne Overbeviisning.

Grev Joseph, af en Sidelinie af Ballsteins Huus, havde nylig forladt Academiet, og formedst en sjelden Handelse strax faaet Charakter af Husar-Kitmester. Den Ungdoms Raffhed, det utaalmodige Temperament, hiin Ubesindighed og hiin Letsind, der i det attende Aar gjør saa elskværdig, og i det tredivte saa ufordragelig, indtog en for det vakke heroiske Barn, uden at man vidste det. Som Cousin, havde han faaet frie Adgang hos Grevinden: hun saae ham ofte hos sig, og saae ham gjerne.

Grev Joseph holdt, som billig, overmaade meget af sig selv: han vidste, at han saae ud paa en vis Maade, og at han var bygget paa en vis Maade. Han tog heller ikke i Betænkning under tiden at sige det: men han loe saa ligesrem, naar han

han havde sagt det, og viisde, medens han loe, saa frisk en Mund, og et par Rader saa smukke Tænder, at man takkede ham for hans Troskyldighed. Desuden var Børnestreger og mandigt Bæsen, Sniksnak og høje Tanker saa yndigt sammenblandede hos ham, at man maatte give dette besynderlige Misknast sit Bifald, enten man vilde eller ikke. I eet Aandedræt ønskede han sig en meget troe Elskerinde, de peruvianske Bjergværker, og en ret balstyrig Hest — stod i halve Timer for Speilet med en Blankfket, og gjennemgik den hele preussiske Exercice — bad Grevinden, at laane sig Wielands Amadis, og spurgde hende, om hun havde læst Falards Polybius — og ærgrede sig over den evig lange Vinter, fordi han til Foraaret, om der blev Krig, vilde gjøre sit første Feldtog, og, om der blev Fred, vilde bringe sin Cousine de første Fioler. I en Dames Dje er der maaskee intet mere forfærdigt her i Verden, end saadan en Blanding af Frivolitet og Heroisme. En dunkel Forestilling, at denne samme vakre lille Person, som sjaaser her ved Toilettet, dreier sig paa Hælen, og coqvetterer med Speilet, maaskee om sex eller otte Uger vilgaae hen, for med den ædelste Kjæthed at

marschere op imod et Batterie, der staaer i Brand, eller som en gemeen Grenadeer klattre over en undermineret Bresche — saadan dunkel Forestilling giver den lille Mars Kjas et Anstrøg af det Forunderlige, som er vis paa at virke. Men dette Gjekkerie kløder derfor heller ingen anden Ungdom, end den militære. Denne Anmærkning tillader man sig i Forbigaaende, om maaskee de unge Herrer af den lærde eller af Kjøbmandstanden vilde gjøre Brug af samme.

Denne Cousin blev altsaa Grevinden Dag fra Dag mere nødvendig, og Grevinden havde strax fra det første Besøg af været nødvendig for Cousin. Thi enhver veed, at hos en Husar-Kitmeister paa atten Aar, har det Haft med Kjerlighed.

„Min smukke Cousine,“ sagde han en Dag, „troe mig, hver Morgen staaer jeg op med Tyrkerne og med Dem, og hver Aften legger jeg mig til Sengs med Tyrkerne og med Dem.“

„Det var bedre, unge Menneſte,“ svarede Grevinden, „at De bekymrede sig om Deres Reglement.“

„Eilforlabelig, smukke Cousine, jeg holder ikke op at bede Himlen om to Ting.“

„Og

„Og det er, rigtig tallet, to Ubefindigheder.“

„At jeg maa gjøre Fbegge mine erste Prøver imod Tyrkerne — og hos Dem.“

„Der har vi det! — Veed De hvad, Barn; ønsk Dem ingen af Delene. Thi det første kan desuden skee, førend De tænker det: og det andet vil aldrig skee.“

„Aldrig! det er lidt vel meget sagt, smukke Cousine. Men jeg lader mig ikke affkræffe.“

„Desto værre for Dem, unge Herre.“

„Desto bedre, min smukke Cousine; jeg kjen- der mig, og jeg veed, hvad jeg siger. Jeg vadder Hue, Sabel og Patrontaske imod den Knap- penaal, der nu er nærmest ved Deres Hjerte, at, endnu førend jeg gjør mit andet Feldttog, skal Deres Grusomhed have ligget i sidste Aandedræt.“

„Og at Grev Joseph ikke er ret klog.“

„Grev Joseph har overlagt alting. — Nødtig nok nu, min gode Cousine, har jeg intet videre for mig, end min Alder og min Figur — og De omgaaes med mig, som med et smukt Barn. Men næst det staaer i Aviserne, og hedder i Selskaberne:“
Grev Joseph har været med i den Affaire ved A —
Grev Josephs Schwadron har forsvaret Højen ved

D — Grev Josephs Regiment har angrebet tre gange i Slaget ved C — Grev Joseph har med firten Mand taget en fiendtlig Post — Kløvet Hovedet paa en Bassa af tre Hesterumper . . . . .“

„Jh! saa tie dog stille, Cousin!“

„Da, min dyrebare Cousine, da vil det lille gode Hjerte begynde at banke, at man kan høre det langt borte, og af Angest og Glæde vil det sprengte Svørlivet i Stykker. — Og naar saa — thi hvem kan vide alting forud — naar saa en Kjempe af en Janitschar — o jeg forsikrer Dem, en Blessur er noget rørende. Og tilforladelig, var jeg en Dame, saa maatte min Elsker endelig være blefferet; jeg maatte vide alle hans Skrammer udenad, og hver Morgen tællede jeg Dem efter, om de alle var der endnu. Nu hav kun Taalmodighed, saukke Cousine, De skal hver Maaned faae mit Register. Himlen give, at det maa blive smukt langt: mig skal det ikke mangle paa.“

„Jh, saa hold op, unge Menneffe. Gjør Deres Skyldighed som en Mand af Værd, men De behøver just ikke at sætte Dem hen, og gjøre en angst og bange i Forveien.“

„Seer

„Seer De Cousine? seer De? Har jeg ikke sagt det? De bliver allerede blødhjertet ved den blotte Tanke; hvad vil der blive af, du milde Himmel, naar De engang har Sagen selv for Dem? Nu jeg indestaaer Dem for, De skal opleve det. — Men apropos, vil de ikke give mig lidt til Afdrag paa de Laurbær, jeg skal legge for Deres Fødder?“

I denne spøgende Tone gik det Dag fra Dag. Den unge Enke syntes blot at lee over disse Narrestreger: men de sneg sig imidlertid i hendes Hjerte. Den unge Helt blev uudsømmelig: men for Munterhed mærkede han ikke Virkningen af sin Munterhed. Han havde hverken Erfaring eller Opmærksomhed nok, for at bemærke, hvorledes hans Cousines Følelser efterhaanden steg, og for at benytte sig deraf. Han var vel undertiden dristig, men kun saavidt Artighed tillod det. En Bovehals var han ikke; thi et eneste Djekast skrækkede ham tilbage, og Frygt for at mishage stod i Ligevægt med hans Utaalmodighed efter at være lykkelig. To hele Maaneder forløb med slige flygtige Forsøg, hvoraf ingen havde nogen afgjørende Følge. Kjerligheden vandt imidlertid paa begge

Sider

Sider alt mere og mere Styrke, og hvor svag den Modstand end var, som Grevindens Stolthed endnu gjorde, saa var han dog hjertelig kjed af den, da pludselig Hollænderne alligevel skjød, og Regimenterne fik Ordre at marschere.

Det er intet Menneſke ubekjendt, at der er intet ſkrækkeligere for Kjerlighedsgudernes hele Rige, end ſaadan Befaling. Den er Signalet til at have alle Forretninger, og afbryde alle Underhandlinger. Her flyver en af Rigets Borgere bort, uden at oppebie Svar paa den meeſt fortvivlede Billet — hiſſet glemmer en den Sammenkomſt, i hvilken han for første Gang ſkulde blive lykkelig — der ſpringer en pludſelig op fra Gulvet, hvor han knælede for de ſjønneſte Fødder, og løber bort uden at viſke Støvet af Knæerne — Kjerlighedsguderne ſelv løber den ene imod den anden for at trække Stormkløkkerne, antænde Allarmſtængerne og aabne Sluſerne — Revolutionen er almindelig — Rigets Etikkelfe er ødelagt — og om de bortrevne Borgere nogentid vende tilbage, ſaa vilſe ſaa kjende deres Eiendom igjen, eller finde deres Haab igjen, eller bringe deres Duſter tilbage.

Ritmesteren havde neppe Tid at tage Afsked med Grevinden. Hun vidste imidlertid intet af den Ordre, han havde faaet, sad rolig ved sit Sneybord, og syffelsatte sine Tanker med den ubevægelige Strængthed, som hun viisde sin Cousin. Hun havde alt hundrede gange bebreidet sig den, og nu bebreidede hun sig den atter.

„Det gode Varn elsker mig saa af ganske Ejel — Udtrykket af hans Bølelser er saa ømt og saa naturligt — han er saa smuk skabt — og Munden, Tænderne, Dinene! — Ubesindig er han rigtig nok — men hvem er ikke det paa hans Alder? — og har han ikke et ganske fortreffeligt Hjerter? — Ja virkelig, det kommer blot an paa ham, hvor han vil fordrive sin Tid; han vilde finde saa Grusomme; men han seer blot mig, hylder blot mig, aander blot for mig — Og jeg beegner ham med et Overmod — jeg veed slet ikke, hvorledes han kan holde det ud. Ja tilforladelig, var jeg i hans Sted, jeg lod den toffede Cousine — være Cousine, Tiden maatte for mig gjerue blive hende med sin høje Dyd saa lang, som den vilde. Thi til Slutning — Agtelse for sig selv er vel undertiden

ganske god; men altid intet uden Agtelse for sig selv . . . .“

„Beed De det alt, naadige Grevinde!“ sagde en Kammerpige, som i dette Øjeblik kom ganske forpustet ind, „der er Krig!“

„Hvad?“ sagde Grevinden, og Blodet størkedes i hendes Arer.

„Med Hollænderne! — De har fludt — og det har dog været dem forbuden — og alle Officerer har i dette Øjeblik faaet Ordre — Kvald og Fald at begive sig til Deres Regimenter. — Det er ganske vist; og Folkene samles paa alle Hjørner.“

Grevinden skjævede over sit hele Legeme. Hun befalede; at Løberen skulde strax sendes til Cousin — for at erkjendige sig — nej, for at bede Cousin, at han strax selv vilde komme herhid. Kammerpigens vilde aabne Dørren, da Cousin alt traadde ind. Han var i fuld Uniform, og ganske rejsesfærdig.

„Gud skee Lov, kjere Cousine,“ sagde han munter, „jeg kommer endelig engang for at tage Afsked med Dem; vi har Ordre at marschere, og vil om kort Tid lære at kjende Hollænderne. Tyrker eller Hollændere, det er mig i Grunden ligemeget:

meget: og da Himlen nu har opfyldt det ene af mine Ønsker: saa haaber jeg, De selv ved min Tilbagekomst vil opfylde det andet. Troe mig i øvrigt, min smukke Cousine, at jeg elsker Dem over alting, og tænk undertiden paa Deres kjære Cousin. Tro vil han vende tilbage, det lover han Dem hellig. Skulde han falde, saa kommer han ikke selv tilbage, men man vil levere Dem hans Ring og hans Uhr. Her har De for det første denne lille Verloqve. Den forestiller en smuk lille Hund, som mener det got med sit Herskab, og De skal undertiden betragte den — ansee den for et Sindbillede paa min Troskab, og — om De vil, maaskee kysse den istedet for mig.“

Ved de sidste Ord var hans Stemme bleven sagtere. Han gjorde sig Umage for at smile, og et par store Taarer stode ham i Øinene. Grevinden var ikke langt fra at græde høit.

„O Grev Joseph, De forlader os med megen Munterhed — De siger, De elsker mig: men er det en Elskers Afsked? Jeg har troet, det var uudsigelig smerteligt, naar man maatte skilles fra sin Elskte. — Dog jeg vil ingen Bekreidelser

gjøre Dem nu: Djeblickene forsvinde — Vær tro — omfavn mig.“

„Greven kjendte sig ikke selv for Henrykkelse. Han betjente sig overflødig af den Tilladelse, han havde faaet; og Grevinden blev ikke fortrydelig derafter.“

„Og naar reiser De egentlig?“, spurgde hun endelig.

„I dette Øjeblik, og som De her seer mig.“

„I dette Øjeblik? — Hvad? og De vil ikke engang spise til Aften med mig?“

„ Tusend gange, beste Cousine, om det var mueligt.“

„Men jeg har endnu hundrede Ting at sige Dem.“

„O, saa sig mig det i en Hast: mine Heste staaer allerede sadlede; jeg sætter mig blot op.“

„At afflaae mig en eneste Aften! Det er sandelig grusomt.“

„Dyrebareste, kjereste, smukkeste Cousine, vil De have mit Liv, saa staaer det til Deres Tjeneste: men her angaaer det min Ære: mine Timer ere tællede: jeg maa være tilstæde paa Minuten. Tænk for Himlens Skyld, om noget
fore-

forefaldt, og jeg ikke var tilstæde: jeg trøstede mig aldrig i mine Dage til at komme mere for Deres Dine. Nej, Deres kjere Cousin maa være Dem værdig: tillad mig, at jeg bliver det."

„Nu saa gaae, kjere Greve," sagde hun, og omfavnede ham saa fast, at han ikke kunde gaae, „gaae, jeg vilde være utrøstelig, om jeg paadrog Dem nogen Bebreidelse, og Deres Være er mig lige saa dyrebare, som min egen. Men vær ikke nysgjerrig, udsæt Dem ikke videre, end Deres Pligt fordrer, og kom saaledes igjen, som De staaer her. Jeg sagde Dem gjerne endnu langt mere: men jeg seer, De vil rive sig løs. Got, vi vil skrive hinanden til. — Lev vel."

„Lev vel, dyrebare Cousine!"

„Lev vel, bedste Joseph, lev vel."

Ingen vil kunde affholde sig fra den Bemærkning, at paa saadan Maade bliver hos os Nyere Galanterie Sjelen af Vrekjerhed, og Vrekjerhed igjen Sjelen i Krigshærene. Vore Fruentimmer behøvs ikke at stille sig i Feldtslugene bag vore Krigere, for at drive dem tilbage til Fægtningen. Den Foragt, hvormed de begegne de Feige, og den Være de vise de Behjertede, giver selv den Frygt-

somme Mod, og væbner endog den Uerfarne med Kjekhed.

At Grevinden tilbragde Natten i hede Taa-
rer — at hun neppe kunde oppbee Dagens Ankomst
— at hun da strax satte sig hen at skrive til Greven,
det vil man lettelig af sig selv gjette. Vi legge
blot til, at hendes Brev blev et Mesterstykke, at
det indeholdt alt, hvad den fineste Følelse nogentid
har indgivet et Fruentimmers Pen, og at det var
hendes første Brev af den Art. — J, ved hvis
Opdragelse man saa ofte glemmer, at J have en
Sjel, hvo lærer eder, uden Anviisning at skrive
saa fortreffelig? Vi forsømme eder, for at have
os over eder: og Naturen ydmyger os, for at
hegne eder paa os.

Ritmesteren læsde en heel Nat paa det skøn-
ne Brev. Thi hver Linie var værd at kysse, og
over den Kyssten glemde man at læse, og over den
Læsen, hvad man havde læst. Endelig tog
man Pennen for at svare. Cousin skrev, som
han talede, og Pennen fløi. Kjerlighedsguder,
Hollandere, smukke Dine, Kanonskud, sorgjeves
Længsel og Scheldes Nabning kom i den Skyn-
ding imellem hinanden, uden at vide hvorledes.

J Wien blev imidlertid Timerne til Dage, og Nätterne til Maaneder. Man havde ingen Noe, og man havde heller ikke meer at foretage sig: thi den Deel af Aviserne, som handlede om Nederlandene, var i en Time lært udenad. Endelig kom Cousins Brev, og blev sluget. Man skrev igjen, man fik nøjagtig Svar, og aldrig blev nogen Brevverling ført mere levende i to hele Maaneder. Det sidste Brev, man skrev, var altid det frygste; det sidste, man fik, altid det, man meest havde længtes efter. — Men til Ulykke aabnede Ritmesterens fulde Hjerter sig for en Fortrolig; og til Ulykke var denne Fortrolige mere erfaren, end Ritmesteren.

„Gode Ritmester,“ sagde denne Ven en Dag, „jeg under Dem hjertelig Deres gode Lykke: men om Deres Elsktes evige Troskab maa De ikke snakke mere til mig. De veed endnu ikke, at et Fruentimmers Troskab hænger ved en Spin-
delvæv.“

Ei, beste Ven, De kjender ikke Grevinden.“

„Men jeg kjender Fruentimmerne, og Grevinden er et Fruentimmer.“

Men der gives Undtagelser i alting.“

„Vil De prøve Deres Cousins evige Kjerlighed?“

„Va! med Glæde.“

„Skriv hende for Exempel til, at De har mistet et Die.“

„Intet videre? — I Dieblicket! — Men nei, min Ven, selv kan jeg ikke finde paa Brevet. Jeg har endnu aldrig skrevet et falskt Ord til hende.“

„Got, jeg vil dictere Dem — først Deres Brev, og derpaa strax en Extract af Svaret.“

„Hvilket Svar?“

„Fra Deres Cousine.“

For Exempel?“

„At De maa finde sig deri med Taalmodighed, og at De skal glemme hende.“

„Vil De vædde en Dukat imod hundrede, at De sværmer?“

„Nei; men jeg vædder hundrede mod een, at jeg ikke sværmer.“

„Nei, min Ven; det var at ruinere Dem.“

„Men jeg vil være ruineret, om jeg har Uret: eller jeg dicterer ikke.“

Vel,

Vel, dicteer : men Deres hundrede Dukater kunde De anvende bedre."

Brevet blev dicteret, skrevet, forseglet, og af Utaalmodighed sendt bort ved en overordentlig Stafette. Grevinden læste det, og vilde den første Dag fortvivle. Den anden Dag var hun inderlig rørt: hun grød den hele Eftermiddag og den hele Aften. Om Natten stod Grev Joseph for hendes Seng: men desværre med eet Die for lidet. Det store sorte Plaster, hvormed det andet Dies tomme Plads var skjult, gjorde ham ganske ukjendelig.

„Det er evig Skade! sagde hun sukkende.“
Hans to Dine vare saa talende — jeg mødte dem saa gjerne — ja de henrykkede mig endog saa da, naar jeg ikke mere kunde udholde dem — Men nu? — Nei, desto mere interessant maa han nu være mig, og desto mere maa jeg elske ham. Han vil være ganske trøstesløs; han vil for alting befrygte, at han nu forekommer mig mindre elskværdig. Got, jeg vil skrive ham til, at han skal staae sig til Noe."

Endnu aldrig havde Grevinden behøvet at sige til sig selv: „Got, jeg vil skrive ham til.“
Hendes Brev blev koldt, uden at hun vilde det:

hun merkede det, rev det i stykker, og skrev et andet. Udtrykkene i dette vare stærke: men Vendingerne vare tvungne, og den hele Skrivemaade søgt. Det maatte gjøre Plads for et tredie, og dette for et fjerde: kort, den hele tredie Dag rev Grevinden et Brev i Stykker efter det andet. Det sorte Plaster paa det smukke Dies Sted formørkede hendes Indbildningskraft, og sperrede Veien for hendes Sølelser.

„Ei!“ sagde hun endelig, og tog et friskt Ark, „hvorfors vil vi længer smigre for os? Det mistede Die har omvendt os; vi elske ham ikke mere; og det er alt. Vi har villet lege Heltinde, og er intet uden et almindeligt Fruentimmer. Best, vi bliver i vort Stov, og ikke svinger os op til en Høide, som vi ikke er skabt til. — Grevens fortjener heller ikke, at blive bedraget. Han gjør sig Regning paa en Ejels Storhed, som vi ikke besidde. Got, saa maa vi i det mindste være redelige nok at tilstaae ham det.“

„Jeg er trostesløs“ — saa skrev Grevinden hurtig — „og meer at beklage, end De, min Herre. De har intet videre mistet end en af Deres Yndigheder, og jeg mister i det Dieblig, da
De

De læser dette, Deres Hviagtelse, ligesom jeg allerede har mistet min egen. Jeg holdt mig for værdig, at elske Dem, og at elskes af Dem: begge Dele er jeg ikke mere. Jeg smigrede mig, at være ophøiet over alle Tilfælde, og et eneste Tilfælde har lært mig mit Intet. Trøst Dem i øvrigt, min Herre: De har endnu stedse Fortrin nok, for at behage en fornuftigere Person af mit Køn, og efter den ydmygende Tilstaaelse, jeg nu har gjort Dem, behøver De ikke mere at sørge over mit Tab."

Greven fik denne Billet, og blev som truffet af Lynild. For alting syntes ham det „min Herre“ en himmeltraabende Fornærmelse.

„Min Herre!“ sagde han som bedøvet, „det er ganske forstrækkeligt? — at titulere hendes kjære Cousin min Herre! — en Gensidiet har altsaa ingen anden Charakter, end min Herre! —“

Han gik til sin Ven, og leverede ham stiltiende først en Ducat, og derpaa Brevet.

„Nu,“ sagde denne „kjender jeg Fruentimmerne?“

„Forvar den Ducat til en Erindring!“ svarede Greven, „thi jeg giver ingen flere saadanne ud.“

„Men

„Men hvorledes vil De nu bære Dem ad? vil De strax drage Deres Heltinde ud af sin Bildfarelse? eller vil De heller bide, indtil De kommer til Wien, for paa den behageligste Maade af Verden at overraske hende?“

„Jeg skriver endnu i Dag, min Ven, og atter ved en Stafette. Men i Dag behøver De ikke at dictere mig. I Dag skriver jeg af mit eget Hoved.“

Greven gik tilbage i sit Qvarteer, og skrev til Frue Grevinden, at min Herre bad ydmygt om Forladelse for sin uskyldige Spøg, der gjorde ham meget ont, og at samme vel havde begge sine Dine endnu, men skulde med sin Billie ikke oftere producere dem paa de Stæder, hvor Grevinden var. — Grevinden havde nær forgaaet af Skamfuldhed, hun fattede fra dette Dieblik af den Beslutning at forlade Staden, og at begive sig paa Landet.

„Jeg vil gaae hen og vegetere,“ sagde hun; „thi jeg duer ikke til andet.“

I Naboelavet af hendes Lyststed var en Art af Philosoph, en Mand i sine beste Aar. Det var Grev Othmarsdorf, som sædvanlig tilbragde den hal-

halve Deel af Karet i Hovedstadens Stæi, og det andet halve i sit Landgodsæs vellystige Eensomhed, for hist at nyde den store Verden, og her at nyde sig selv. Han gjorde Grevinden sin Opvartning.

„Jeg er lærebegierlig, Hr. Greve,“ sagde hun til ham, og De har Ord for at være en viis Mand — Vil De vel sige mig Deres Plan at leve, efter, for saavidt den kan være lærerig for mig?“

„Min Plan at leve efter, naadige Grevinde?“ svarede han smilende, „jeg kan ikke erindre mig, nogentid at have havt nogen.“

„Jeg vilde blive Deres Discipelinde: og jeg lider under Deres Beskedenhed.“

„Naadige Frue, jeg gjør, hvad der bringer mig Fornøielse — opsøger, hvad der behager mig — og flyer, hvad der er mig imod. Vil De have den Godhed at kalde det en Plan, saa overlader jeg til Dem at forsvare det.“

„Lever De eensom Hr. Greve? eller har De Selskab?“

„Jeg seer nu og da min Præst, som jeg giver Underviisning i Moralen — sladdrer med gamle Landmænd, hos hvilke vore oekonomiske Selskaber skulde gaae i Skole — bievæener Daller, som jeg
giver

giver for fyrretøve til halvtredsfindstøve nydelige
Bondepiger, under en stor, Lind — indretter Lotte-
rier af Vaand, Halstørklæder, Snøruffer for
disse artige Piger — og de ømmeste iblant dem
udstyrer jeg til deres Bryllup."

„Altsaa paastaar De, Hr. Greve, at disse
Folk vide noget af Æmhed?"

„Mere end vi, min smukke Grevinde; langt
mere end vi! De elske hinanden som Turtelduer:
man faaer selv Appetit til at elske."

„Imidlertid vil De dog tilstaae mig, at disse
Folk elske uden Stiinhed, uden Delicatesse."

Ei, naadige Frue, derfor er vores Delica-
tesse ogsaa en Produkt af Kunsten. Mine Pår hol-
de sig til den jævne Natur, og veed, hvorledes de
er faren. Vi har Kjerligheden i Hovedet, de har
den i Hjertet, og hvad der mangler dem i Senti-
ments, det har de i Følelse."

„Nu, Hr. Greve, jeg tilstaaer Dem aaben-
hjertig, denne sidste Distinction er endnu aldrig fore-
kommet mig."

„Den er saa rigtig som nogen."

„Altsaa mener De vel, i Staden fladdrede
man blot om Æmhed, og her var man virkelig
øm?"

„Kun-

„Kunde vel være, naadige Frue. Troe mig, jeg har lige saavel, som enhver anden, gjort mine Forsøg i den store Verden at elske og at blive elsket; men det, som der knyttede eller hævede alle Forbindelser, var Egenfindighed eller Convenienz, og jeg blev endelig kjed af de Forsøg. — Men her, naadige Frue, har Tilbøielighed Forsædet, og behager De at hievaane en af de smaa Høitideligheder, jeg giver mine Folk, saa vil De selv see, hvorledes disse ukunstlede, usminkede Hjerter søge hinanden, uden at vide det, og har draget hinanden til sig, førend de blive det var.“

„De udkaster mig der et Malerie af Landlivet, som overrasker mig. Man har altid skildret mig disse Folk saa beklagelseværdige.“

„Fra en anden Side være de det endnu for nogle Aar siden. Men jeg har udfunden den Hemmelighed, at gjøre dem deres Tilstand behageligere.“

„O, Hr. Greve, jeg har ogsaa Undergivne; og det er Deres Skyldighed at aabenbare mig Deres Hemmelighed, saafremt jeg kan gjøre Brug deraf.“

„Saa=

„Saasnart De vil, smukke Grevinde, Den er ligesaa brugbar for Dem, som for mig.“

„Altsaa hurtig!“

„Jeg har tyve tusend Daler Indkomster; deraf fortærer jeg sex til syv tusend i det halve Aar, jeg tilbringer i Wien, og tre til halvsjerde tusend det andet halve Aar, jeg er paa mit Gods. Ved denne Oekonomie sparer jeg mig aarlig omtrent ti tusend Daler, og disse sætter jeg saa vidt muligt til ved en Ombytten, jeg gjør.“

„Hvilken Ombytten, Hr. Greve?“

„Jeg har veldyrkede Marker, fede Enge, vel indhegnede og pleiede Frugthaver, og deslige.“

„Man roser Dem derfor. Men nu?“

„Nu, og mine gode Venner og Naboer, Jeremias, Markus, Lukas og Johannes have udyrkede Marker, sandede Enge, og udyrkede Jorder, deuden intet til Anlæg og intet Mod. Jeg lader altsaa de gode Venner komme til mig, gjør dem et billigt Forslag, og for hver Tønde Land af deres Jord afftaaer jeg dem en Tønde Land af min Jord. Nu saaer og høste de nogle Aar hos mig, og jeg saaer og høster hos dem. Min Ploien og min Gjødsfning, min Planten og Vandene lykkes;

Jor:

Jorden, som under deres karrige Hænder var fattig, bliver gavmild under mine gavmilde Hænder; og ofte giver de Agre, der neppe forskaffede dem Underholdning, efter den anden Høst dem saa meget, at de kan sælge til andre, og legge Penge op. Nu tager Jeremias, Markus, Lukas, Johannes og jeg, enhver vor Eiendom tilbage, og jeg lader Peder, Povul og Nikodemus falde, og begynder det samme forfra. Seer De, min naadige Grevinde, det er min Hemmelighed, det er min Tidsfordriv, og det er Skjodebarnet blant alle mine Fornøielser."

"Det er fortreffeligt; det er herligt; det er rørende. — De forstaaer altsaa Agerdyrkingen, Hr. Greve?"

"Kun lidt, naadige Frue, men jeg studerer den. Jeg sammenligner de Lærdes Theorier med Landmændenes Erfaringer; og jeg søger at forbedre hvad feilagtigt jeg finder i hiines Spekulationer og i diffes Udøvelse. Det Studium er uundtømmeligt, og volder mig mange behagelige Timer."

"O, det troer jeg: og det giver mig næsten Lust til selv at legge mig efter Landvæsenet. Men

Hr. Greve, De maa blive tilbødet her i hele Egnen; de gode Folk maa ansee Dem for Deres Fader."

"Jh nu, vi holder meget af hinanden paa begge Sider."

"I Sandhed, Hr. Greve, jeg agter mig lykkelig, at Tilfældet har skaffet mig saadan en Nabo; og jeg understaaer mig at spørge Dem, om vi skal see hinanden meget ofte."

"Et Spørgsmaal, naadige Frue, jeg nu selv vilde have tilladt mig."

"Men jeg siger Dem i Forveien — jeg vil lure paa ethvert af Deres Skridt, søge at mærke Dem Deres Methode af, og er Lykken mig god, at blive Deres Medbeilerinde i disse Folks Hjerter."

"Naadige Frue, paa et Sted, hvor De vil behage, vil De aldrig finde Medbeilere eller Medbeilerinder. Ja De vil endog ingen have der, hvor De ikke har i Sinde at behage."

Saaledes løb den første Samtale af: og fra nu af lagde Grevinden sig efter Landhuusholdningen, taledede hele Timer med hendes Forpagtere og med Bønderne, kunde ikke see sig mat paa grønne Mark og græssende Hjerde, og studerede Landhuusholdnings Bøger. — Greven indbød hende

til en af de Høitideligheder, han pleiede at give om Søndagene. Han forestillede hende for sit forsamlende Folk, som en tilkommende Belgjørerinde, eller rettere som en Dronning, det fra nu af maatte hylde. Grevinden var Dienvidne til den Kjerlighed og Vrefrygt, hvormed Unge og Gamle beegnede ham. Slige Følelser smitte, jo mere uforfalte de ere, og jo mere trofskyldige de yttre sig. Grevinden blev saa rørt derover, at hun blev virkelig jaloux. Men denne Jalousie var ikke forenet med noget Had.

„Man maa tilstaae,“ sagde hun ved sig selv, „at alle disse Folk har Ret, naar de elske ham. Endog uden hans Belgjerninger er han den elskværdigste Mand af Verden.“

Fra denne Dag af begyndte imellem dem den inderligste Forbindelse, og den fortroligste Omgang. Men denne Omgang var saavel i andres Dine, som i deres egne, saa philosophisk, som den kunde være, og deres Samtaler angik næsten bestandig Naturens Kundskab. I Dag talede man om Midler til at forfriske den udmattede Jord, og at skaffe denne gamle Moder, der udtømmer sig for sine Børn, Ungdomskræfter igjen — i Morgen lærte man

hinanden at kjende de Urter, som ere skadelige for Menneskene og de forskjellige Huusdyr, eller de, som ere dem især nyttige — den tredie Dag op- søgte man Kræfter i Mekaniken, for med saa Be- kostninger at bringe Vandet op paa tørre Høie, eller for at lette Arbeidet for de Dyr der ere be- stemte til at pløie Ageren — en anden Dag talede man om det fordeelagtigste Valg af disse Arbeids- dyr — eller om kunstige Enge — eller om Over- drevs og Fælledskabs Ophævelse. Man lærte og lærtes, man spurgde og svarede, man havde Tvivl og man opløste Tvivl. Man bekræftede eller for- bedrede sine Formodninger ved Forsøg, og man gjorde det første Forsøg i det smaa, for i al Fald at have feilet for saa godt Kjøb som mueligt. — Søndagen kom igjen, og Forlystelser afbrød Stu- deringen.

Grevinden og Philosophen blandede sig i det lykkelige Folks Dandse. Men den unge Dame merkede med Forundring, at ingen af disse raske unge Karle syntes at legge spudselig Merke til hende.

„De vil beskylde mig for et sælsomt Co-
quetterie, Hr. Greve,“ sagde hun endelig, „men
jeg

jeg kan ikke hjælpe Dem, jeg maa meddele Dem en Bemærkning. Man har hundrede gange sagt mig, at jeg var smuk; jeg har i det mindste Pyntens Fordeel for disse Dandsfrier; og alligevel — ja smil De kun, Hr. Greve, smil De kun — alligevel merker jeg i disse unge fyrige Dandsfrieres Dine ikke den mindste Opmærksomhed for mig. De have ikke Tanker til noget uden til disse Piger, og synes slet ingen Sandset at have for mig."

"Det finder jeg meget naturligt, min smukke Grevinde," sagde Philosophen. — "Hvor der i det mindste ikke er et Glimt af Haab, der opkommer ingen Attraa: og disse unge Mennesker finde Dem blot smuk i den Forstand, i hvilken De for Exempel finde Aftenstjernen smuk."

"De siger mig der noget nyt, Hr. Greve. Altsaa gjør blot Haabet følende:"

"Nei, men det giver Følelsen sin Bending."

"Og altsaa elsker man kun, naar man har Haab om at behage?"

"Ganske vist, naadige Grevinde: og naar det ikke var, hvo vilde ikke elske Dem?"

"Ah, en Philosoph er altsaa og galant?"

„Jeg elsker Sandhed, naadige Frue, og en Philosoph er jeg ikke. Men om jeg ogsaa var det, saa vilde jeg derfor kun have desto mere Hælelse. En sand Philosoph regner sig det til en Ære, at være et Menneske. Og Viisdom modsiges Naturen blot da, naar Naturen har Uret.“

Grevinden blev rød, Greven blev forlegen, og begge stod nogen Tid med nedslagne Dine, uden at nogen af dem vovede at bryde Tausheden. Greven fattede endelig Mod og søgte at begynde Samtalen igjen. Han kom i den Skynding paa Landlivets Behagelighed. Denne Artikel var allerede hundrede gange udrømmet; og Samtalen lykkedes ogsaa derefter. Man talte afbrudt, og uden Sammenhæng; og man vidste neppe, hvad man sagde, end sigte hvad man vilde sigte. Endelig skiftes man ad; hun var i Tanker, han var adspredt, og begge frygtede, at de havde sagt for meget.

De unge Mennesker, som Grevinden og Greven i Dag havde dandsset med, vare blevne saa stolte deraf, at de ansaae det for en Æressag, næste Søndag at give dem begge et Rievenge-Bal under den store Lind. Der blev affendt to Deputationer, den ene af tolv af de rankeste Karle til Grevinden,

den, den anden af tolv af de smukkeste Piger til Grevens, for at indbyde begge. Man sagde med Fornøielse Ja; Søndagen kom; Ballet blev aabnet. Aldrig havde lydeligere Fornøielse hersket med mere Orden, aldrig mere Skjemt med mere Beskedenhed. Grevens Dine tindrede af Glæde, og Grevinden var fortryllet. Men imod Enden blev denne overrasket paa en anden Maade.

De gode Folk havde taget en Landsbyeskole- mester i Naboelavet til Raads med sig i at anordne deres Høitid, denne Skolemester var en eiegod Mand, som foruden sit Embede gjorde Profession af at flette Kurve og af Digtekunsten. Det var alt Skumring, Grevens og Grevinden sad rolige ved Linden, Dandserne og Dandserinderne stode i enkelte Klynger omkring dem, og syntes at betragte Stjernerne, da alle pludselig skreg: Maanen! Maanen! Skolemesteren og hans hele Orchester strøg løs, og førend man vidste af det, sad Grevens og Grevinden, som forladte, midt i en stor Kreds, og af en Bise, der blev sjunget under Dandsen, maatte de engang efter den anden høre, at hun var Almetræet, og han var Vedbenden. Grevens vidste virkelig ikke, om han skulde paabyde

dem Taushed, eller han skulde behandle Sagen som en Spøg. Men Grevinden fandt sig fornærmet.

„Naadige Frue“ sagde han til hende, da han fulgte hende til Vogns, „jeg beder Dem i disse ærlige Folks Navn ydmygt om Forladelse; de er ilde underrettet, og saa siger de, hvad de troer. Jeg havde gjerne gjort Ende paa Sagen, men jeg havde ikke Hjerte til at bedrøve de stakkels Børn.“

Grevinden svarede blot med en Kompliment: og Greven var overmaade nedslagen, at den uskyldige Spøg havde haft saa slem en Virkning.

„Er jeg nu ikke ret uslykkelig?“ svarede Grevinden, da hun var kommen hjem. — „Det er den tredje, som jeg vil elske; thi det er saa tydeligt, at disse Bønderfolk allerede mærker det. — Ja, og hvad vil det være? Sikkert, hvad det var hos de andre: en flygtig Guld — med eet Ord, et Stjerneskind. — Nei, jeg vil ikke see ham mere. Det er skændigt at ville indgyde en Lidenskab, som man ikke selv er skicket til. Greven vilde uden Betænkning og uden Mistroe kaste sig i mine Arme; jeg vilde om kort eller lang Tid rive mig

løb fra ham igjen; og jeg havde fornærmet een agtværdig Mand mere.“

Dagen derpaa sendte Greven Bud, og lod spørge, om han torde gjøre sin Opvartning.

„Hvad er nu her at gjøre?“ sagde hun.
„Tager jeg ikke imod ham i Dag, saa maa jeg tage imod ham i Morgen: og tager jeg slet ikke imod ham, hvad vil han da tænke? Han har i Grunden ikke begaaet det ringeste, som kan misbage mig. — Eller skal han maaskee tilsidst troe, jeg sætter Mistillid til ham, eller jeg troer mig ikke selv ret? — Og hvem forsikrer mig vel, at han elsker mig, og om han elskede mig, hvem tringer mig da til at elske ham igjen? — Nei, jeg vil tale fornuftig med ham, vil gjøre ham en Skildring af min Charakteer, og han vil agte mig desto mere. Jeg maa see ham.“

Greven kom.

„De kommer, som De var kaldet, Hr. Greve,“ sagde Grevinden, „jeg stod just i Begreb med at bryde med Dem.“

„Med mig, naadige Frue?“

„Med Dem: og De vil i Dag blive lidt overrasket. Skal vi ikke sætte os.“

„Men hvorfor bryde med mig? Hvad er min Forseelse?

„At De er elskværdig og farlig, min Herre. — Jeg erklærer Dem hermed, at jeg er kommen herud for at søge Noe — at jeg frygter intet mere end Kjerlighed — at jeg har intet Anlæg til nogen varig Følelse — at jeg er den letsindigste, den meest ubestandige Elskerinde, der nogentid har været — med eet Ord, at jeg affkyer Forbindelser paa kort Tid, og ikke besidder Følelse nok til en Forbindelse paa Livstid. Det er min Character, Hr. Greve: og De veed nu, hvordan De er faren med mig. Hvad Venfskab angaaer, deri staaer jeg Dem inde for mig; men i Kjerlighed tør De ikke gjøre nogen Regning paa mig: og at jeg i denne Post ikke skal have det ringeste at bebreide mig; saa vil jeg aldeles ikke hverken elske, eller være elsket.“

„Aabenhjertighed mod Aabenhjertighed, naadige Grevinde. Deres Oprigtighed giver min Mod, og det er billigt, at de nu ogsaa lærer at kjende mig. Jeg erklærer Dem altsaa hermed fra min Side, at den inderligste og heftigste Kjerlighed til Dem har fastet sig i mit Hjerte, førend jeg
tænkte

tænkde derpaa — at jeg holder denne Lidenſkab for det lykkeligſte, der nogensinde er hændet mig, og at jeg med min hele Sjæl vil overlade mig til Dem, De maa forkynde mig, hvad De vil. — De anſeer Dem for letſindig og ubestandig; men det er ikke ſaa, ſmukke Grevinde; og jeg troer at kjende Deres Charakter bedre, end den synes at være Dem ſelv bekjendt.”

„Nei, min Herre, nei, jeg har prøvet mig, og De ſkal ſelv dømme,“ ſagde Grevinden munter, og fortalte ham aabenhjertig hendes Hiſtorie med Vicepreſidenten og Ritmeſteren.

„De har elſket dem begge, naadige Grevinde; De har elſket dem begge,“ ſagde Grevnen; „men De lod Modet ſynke i Utide. — Deres Brede til Preſidenten var uden al Betydning. Deres første Sorg maatte være for Hunden, den anden vilde have været for Elſkeren: det maatte ſaa være. Og den Kulde i Deres Kjerlighed til Ritmeſteren, havde gaaet lige ſaa ſnart over. Et Die for lidet gjør altid ſaadan Virkning: men efterhaanden vænner man ſig dertil. — Hvad i øvrigt en Lidenſkabs Varighed angaaer, ſaa maa man være billig. Hvo er den Aſſindige, der hek vilde

vilde fordre det Umulige? Jeg ønsker vist inderlig at behage Dem, og jeg vil søge min Lykkelighed deri: men om Deres Tilbøielighed til mig blev svagere, saa var det en Ulykke, men ingen Forbrydelse. Eller mener De maaskee, fordi der ikke gives en eneste Fornøielse i Verden uden Tilsetning, saa maa man berøve sig enhver Fornøielse? — Nei, naadige Frue, det er Skyldighed, at drage den muligste Fordeel af det Gode, man har; og atter Skyldighed, i Nødsfald uden Knurren at være fornøiet med det, som er mindre godt eller endog slem. — Vi leve her et behageligt og roligt Liv, Kjerlighed mangler os, den kan gjøre os Livet endnu behageligere; velan, saa lad den gjøre det. Forlader den os engang, saa bliver Venskab tilbage for os: og hvor Forsængelighed ikke er med i Spillet, der er det Venskab, som har overlevet Kjerligheden, langt inderligere og sødere, end ethvert andet Venskab."

„I Sandhed, Hr. Greve, De præker mig der en meget besynderlig Moral."

„Den er simpel og naturlig, naadige Frue. Jeg vilde lige saa godt gjøre Romaner af Moraler, som enhver anden: men Moralens maa være for

for Livet, og Livet er ingen Roman — Lad os, smukke Veninde, hente vore Grundsætninger, saavel som vore Kælelser af Naturen. Intet er lettere for den skabende Indbildningskraft end Helte og Heltinder i Kjerlighed; men evig Skade, at alle disse Under kun existere i deres Opfinderes Hoved. — Lad Romanfriverne sige hvad De vil, vi vil imidlertid gjøre, hvad vi kan. Det er ganske vist en Ulykke, naar man ophører at behage; det er en endnu større, naar man ophører at elske; men den allerstørste er, naar man, som De, aldrig ophører at fortvivle om sig selv. Sæt Tillid til Dem selv, naadige Frue; og hav den Godhed, ogsaa at sætte Tillid til mig. Det er allerede grusomt nok, at man ikke altid kan elske, om man endog ikke fordømmer sig til, at man aldrig vil elske. Lad os efterligne det glade Folk, vi lever iblandt. De undersøge ikke, om de vilde elske hinanden evig; de føle, at de elske hinanden, og derved lade de sig nøie. — Jeg sætter Dem i Forundring? Ja i Sandhed, naadige Frue, derfor har De hidindtil blot været hjemme i Chimærens Land. Følg mit Raad; Deres Hjerter er skabt for Omhed. Vend
til.

tilbage til Sandhed, og lad Dem lede af Naturen. Den vil lede Dem bedre, end de stygge Grandisoner og Siegvarter paa Deres Toilette, som tabe sig i det tomme Rum, og under hvis Hønder Følelserne gaae i Stykker, istædet for at forfines."

Grevinden var vel ikke fuldkommen overbevist, men hendes første Beslutning stod mindre fast: og enhver veed, at intet er lettere at omstøde end Fornuften, saasnart den begynder at vakle. Grevindens Fornuft laae en kort Tid under, og aldrig gjorde en Forbindelse to Hjertes lykkeligere. De to Elskende overlode sig til deres Følelsers fulde Drukkenskab, glemde Mark, Høi og Dal, og hele Verden, og forsvandt for sig selv. Alle deres Sjels Kræfter syntes at være sammensmeltede til en eneste, for at udgjøre en Jld, hvis Middelpunkt var Kjerlighed, og hvis Næring var Nydelse.

Den første Varme tog efterhaanden af, og Grevinden blev bange. Men Greven gav hende Mod, og man vendte tilbage til de landlige Forlystelser. Grevinden fandt, at Naturen imidlertid var bleven skønnere. Himlen var mere klar, Luften mere forfriskende, Markene mere smilende.

De

De unge Bønderfolks Ganterier havde meget mere interessant! thi de vækkede behagelige Erindringer. Og selv disse Folks Arbejder trak hende mere til sig: thi Greven var Sjelen, som oplivede alt, og hans Stemme var det, som bød disse Agre og Enge at pryde sig. Det var hende en behagelig Moerskab at høre paa de gode Folk, hvorledes de opregnede for hende de Belgjerninger, Greven havde viist dem, og hvorledes de kaldte den Dødelige, som hun elskede, og af hvem hun blev elsket, deres almindelige Fader. Ethvert Ord henrykkede hende dobbelt: thi det gjeldte Greven, og hvad der tilhørte denne, det hørte hende til. — Saaledes forløb den hele skønne Nærstid. Hun elskede Greven, hun beundrede ham, hun saae, hvorledes han gjorde andre lykkelige, og gjorde sig Umage for at gjøre ham selv lykkelig.

Hun havde gjort ham det Forslag, at man ikke vilde tilbringe Vinteren i Staden, og han havde smilende svaret at han var meget vel fornøiet dermed. — Men da Laderne begyndte at blive fulde og Markerne tomme, da det blev Regnveir, Spadseregangene bleve ugjængelige, Morgenen blev kold, og Nisten lang, sølede den gode Grevinde med Hjerteklappen, at

Kjed-

Kjedsomhed bemægtigede sig hende, og at hun længtes efter Vien. Hun tilstod Greven det med sin sædvanlige Aabenhjertighed.

„Jeg har spaaet Dem det, kjære Greve,“ sagde hun; „De vilde ikke troe mig, og nu har vi det.“

„Hvilket, Madam?“

„Seer De nu, at Udfaldet retfærdiggjør den flette Mening, jeg havde om mig?“

„Og hvilket Udfald?“

„Nu naar De endelig vil gjette det — Tiden bliver mig lang; og jeg elsker Dem ikke meer.“

„Tiden bliver Dem lang? Det er meget mueligt. De elsker mig ikke mere? Det er med Deres Tilladelse ikke sandt. Kun Landet elsker De ikke mere.“

„O, min Herre, hvad hjælper det Dem, at De smigrer mig? hos en Mand, som man elsker, er ethvert Sted behageligt paa enhver Aarstid.“

„Rigtig i Romanerne: men langt fra ikke i Naturen. Hvor ofte har jeg sagt Dem det?“

„Siig, hvad De vil: jeg følger mig: og for to Maaned: siden havde jeg været lykkelig med Dem i den vildeste Ørken.“

„Det

„Det udbeder jeg mig, Madam. Men en endnu nye Videnskabs Drukkenskab kan ikke vare bestandig. Sin uudsigelige, uimodstaelige, uoplyshlige Vængsel af den endnu ikke belønnede Kjerlighed er naturlig. Men ligesaa naturligt er det og, at den belønnede Kjerlighed bliver taaligere og maadeligere. Hjertet er da i en blidere Bevægelse, og begynder ogsaa at vare følende for udvortes Indtryk. Man er da ikke mere alene i Verden, og man føler Trang til at adsprede sig og at blive selskabelig.“

„O, min Herre, hvad gjør De tilsidst Kjerligheden til?“

„Til det, den er, og kan være?“

„Til et Intet, beste Greve; til et Intet.“

— Kort, De har ophørt at være mig i Stedet for alt Selskab, og jeg har følgelig ophørt at elske Dem.“

„Bed alt, hvad helligt er, Grevinde, De elsker mig endnu, og jeg vil blive Dem bestandig dyrebar.“

„Bestandig dyrebar ganske vist. Men hvorledes? paa hvad Maade?“

„Paa den Maade, jeg vil være det.“

„O, jeg føler alt for meget min Uretfærdighed, at jeg kunde dølgge den for mig.“

„Nei, Madam, De er ikke uretfærdig. — De elsker mig tilstrækkelig — og jeg er fuldkommen tilfreds — og jeg forlanger slet ikke, at være endnu mere elsket. De vil dog i Sandhed ikke være strengere, end jeg selv?“

„Ja min Herre, jeg maa være det: og jeg vil aldrig tilgive mig selv, at Tiden kunde blive mig lang hos den elskværdigste Mand af Verden.“

„Og jeg, Madam, jeg, som ikke roser mig af saadan Delicateffe, har undertiden saadan Kjedsommelighed hos den elskværdigste Kone af Verden, og tilgiver mig denne Kjedsommelighed uden alle Omstændigheder.“

„Hvorledes, min Herre? kjeder De Dem ogsaa hos mig?“

„Hos Dem endog; og jeg elsker Dem derfor dog mere end mit Liv. — Er De nu fornøjet?“

„Altså, Hr. Greve, vi vil til Vien.“

„Med Fornøielse, beste Grevinde; og i Vien holder enhver sin egen Huusholdning. — Men tilkommende Mai lever vi igjen her i Selskab.“

„Jeg tvivler, Greve.“

„Paa min Parole: og det saa forelsket, som nogensinde.“

Otte Dage derefter var man i Hovedstaden. Grevinden tog Deel i de Forlystelser, i hvilke man pleier at henseerme Vinteren, med en Begjerlighed, hun troede umættelig: Greven fulgte ligeledes den store Verdens Strøm, kun med mindre Munterhed. Efterhaanden tog Grevindens Hid-sighed af: Asembleerne bleve for døde, Soupeerne uudstaaelig lange, og Skuespillene neppe at holde ud. Greven saae Grevinden meget sjelden; hans Besøg vare korte, og han valgde de Timer, i hvilke hun var omringet af en Hær Tilbedere.

„Hvorledes behager Bien Dem?“ sagde hun en Dag halvsagte til ham.

„Jh nu, alting trækker mig til sig, og intet holder mig fast.“

„Men hvorfor spiser De saa sjelden hos mig?“

„De har jo seet mig indtil Kjedsommelighed ofte, beste Grevinde. Naden er nu til den store Verden: den kommer nok ogsaa til mig.“

„Allsaa bliver De endnu bestandig derved, at jeg elsker Dem?“

„J. Staden taler jeg aldrig om Kjerlighed.
— Hvorledes behagede Dem den nye Sangerinde
i Gaar, naadige Frue?“

Greven sagde de sidste Ord høit, og Samta-
len blev almindelig. Grevinden havde givet meget
til, at hun kunde talet saa Minuter sagte med
ham: men han undveeg hende, eller smuttede bort,
naar hun troede at have ham fast. Der blev hende
intet tilbage, uden at betragte ham, og i Stil-
hed sammenligne ham med alle de andre. Sam-
menligningen endtes overalt til Grevens Fordeel.

„Ingen kommer ham nær,“ sagde hun, da
hun var alene; „ingen af dem alle besidder denne
Taalighed, denne Jevnhed, denne himmelske Op-
rigtighed — ingen saa megen Sjæls Godhed med
saa ophøiet Tænkemaade. Og naar jeg tænker paa
vore fordums Samtaler, ere ikke alle vore unge
Mennesker imod ham blot Papegsier, som har
lært at sladdre lidt? — O i Sandhed, han har
Ret, at han troer, man kunde ikke ophøre at
elske ham, naar man engang har lært at kjende
ham. — Dog nei! denne Tillid nærer han ikke
blot af Agtelse imod sig, men mere af Agtelse
imod mig. Og fortjener jeg denne Agtelse? —

Uch,

„Ach, i det mindste vilde jeg være uudsigelig lykkelig, om jeg fortjente den.“

Grevingen anstillede meget ofte slige eensomme Betragtninger: og jo mere hun følede, at hendes Kjerlighed til Greven levede op igjen, desto mere eenig og tilfreds blev hun med sig selv. Endelig blev hendes Attraa efter at see ham saa heftig, at hun maatte beslutte at skrive til ham. — Han adlød og kom.

„Hvorledes, Madam?“ sagde han smilende, da han traadde ind, „en Tete a tete? — De udsætter mig jo for den Fare, at gjøre i det mindste et Dufin jaloux.“

„Ingen, Hr. Greve, har Ret til at blive det,“ sagde hun; „og De veed, at jeg har intet videre end Venner. — Men De, min Herre, De befrygter vel at foruroilige en nye Erobring?“

„Jeg har kun gjort een Erobring i mine Dage: og denne venter mig paa Landet. — Til Foraaret reiser jeg ud at møde hende der.“

„Levede hun nu i Staden, var hun at beklage. Thi Greven er her saa syffelst, at hun stod Fare for at blive forsømt.“

„Nei, hun vilde fornøie sig, og ikke tænke paa mig.“

„Bort med de Omføøb! Siig mig, Greve hvorfor seer jeg Dem saa sjelden?”

Paa det at De usforstyrret kan nyde alle Fornøielser, Deres Alder giver Dem Ret til.“

„De vil aldrig være overflødig, Hr. Greve; mit Huus er jo Deres, og det vilde være mig smigrende, om De ansaae det derfor. Ja jeg ønsker det ikke alene, men jeg fordrer det endog; og jeg har Ret til at fordre det.“

„Nei, Madam, De maa intet fordre. Det skulde gjøre mig overmaade ont, om jeg mishager Dem: men tillad, at vi først sees hyppigere, naar den skønne Aarstid kommer tilbage.“

„Gaae, min Herre,“ sagde Grevinden med viensynlig Fortrædelighed, „gaae, og nyd Fornøjelse, hvorved jeg ikke maa være tilstæde. Jeg har fortjent Deres Ubestandighed.“

Fra denne Dag af havde Grevinden intet roligt Dieblik; hun forskede efter alle hans Skridt; hun lagde Merke til ethvert af hans Diekast i Skuespillet, ved Soupeer, paa Galler, i Assambleer; hun kunde ikke udstaae de Damer, han besøgte,

søgte, eller med hvem han talede ofte; hun blev ikke færdig, naar hun udfrittede hans Bønner. Vinteren blev hende uudstaaelig lang, og man var først i Begyndelsen af Martii Maaned. Endelig kom nogle skønne Dage.

„Jeg maa beskjemme ham og retfærdiggjøre mig,“ sagde hun. „Sidindtil har Uret været paa min Side; denne Fordeel har han havt over mig. Men i Morgen skal han ikke have den mere.“

Alting var færdigt til Reisen; hun lod Greven bede at han vilde umage sig til hende; Greven kom.

„Giv mig Deres Arm,“ sagde hun „og sæt Dem i Bognen med mig.“

„Hvor vil vi vel hen Madam?“ sagde han, og gav hende Armen.

„Ih, paa Landet at gabe med hinanden.“

Greven blev henrykt af Glæde. — Grevinde mærkede paa hans Arms Bevægelse den behagelige Skræk, hvori hun satte ham.

„Dyrebare Gemahl,“ sagde hun til ham, og trykkede hans skjelvende Haand, „hvad er jeg Dem ikke skyldig? De har lært mig Kjerlighed, De har overbevist mig, at jeg er skicket til Kjerlig-

lighed, De har gjort mig bekendt med mig selv,
og paalagt mig den behageligste Evang; thi De
har tvungen mig til at ansee mig Dem værdig.
Kom, vi vil brænde Romanerne derude — elske
hinanden, saa got det er os muligt, og være ret
hjertelig fornøjet med hinanden, endog om vi un-
dertiden gaber.“

Zarsonnen Tsebei.

Man siger, at der i Siberien har boet et talrigt, virksomt og rigt Folk. Hos dette Folk var engang en Zar af de kinesiske Uaners Slegt, ved Navn Tso-a-u; en klog og dydig Mand, som elskede sine Undersaatter, ligesom en Fader sine Børn. Han trykkede Ingen med overflødige Paalæg, og skaanede ved enhver Leilighed Folket, saa meget han kunde. Han foragtede i høieste Grad Pragt og Stads og Udsøvelser, men desuden var dog ved hans

Hof alting meget artigt og overeensstemmende med hans Bærdighed. Denne Zar havde en Zarinde, der var ligesaa smuk af Ansigt, som fortrinlig af Hjertets og Forstandens Egenskaber; hun stræbte at behage sin Gemahl, og i alle Tilfælde at ligne ham. De levede i mange Aar fornøiede med hinanden, i Kierlighed og Eenighed, men havde ingen Børn, hvorved man beraabte sig paa den Erfaring, at ingen Lykke i Verden er fuldkommen. Zarinden var ofte sygelig, og havde alle Slags Tilfælde, som bekymrede Zaren meget. Han lod fra Fiern og Nær, fra sine og fremmede Lande, komme Læger, som raadsløge meget længe om Sygdommen, og omendskjønt de ofte vare ueens med hinanden, foreskrev de dog Lægemidler, som bestode af en saadan Mængde af Urter og andre Dexter og Sammensætninger, at de blotte Benævnelser og foreskrevne Indgifter af samme opfyldte hele Kuller af det den Gang brugelige Papiir. Zarinden og hendes Hoffruer og Frøkener saae med Bæmmelse og Afskye de store Krukker fulde af Lægemidler, som bleve bragte hende til at tage ind. Zarinden sagde, at Lægemidlerne smagte modbydelige, Hoffruerne og Frøkenerne, at de saae hæslige ud, men Zaren

tviv-

tvivlede paa den gode Virkning af en Blanding
 af saa mange og forskjellige Sorter af Urter og
 Sammensætninger, og aabenbarede denne sin
 Kummer for sin Fortroelige. Man siger, at
 flede Forster ikke ere uden forstandige Raadgi-
 vere, og dette indtraf just her. Een af Hoffets
 Store, ved Navn Biismand, sagde til Zaren:
 "Kiære Herr Zar, hvorfor er Du saa bekymret?
 "synes Dig, at Lægemidlerne mere skulle skade
 "end gavne Zarinden, saa koster det Dig jo kun
 "et Ord: lad dem kaste bort, og jeg vil opsøge
 "Dig en Mand, som forstaaer at helbrede Syge
 "domme, og kan skaffe Zarinden sin Sundhed igien,
 "han er ikke her, men boer ikke meget langt her
 "fra i Orkenen." Denne Tale glædede Zarens
 Hierte, og opfyldte det med Haab om hans Ge-
 mahlindes Helbredelse. Man skikkede strax Bud
 efter den duelige Mand. Budet fandt hans
 Boelig i Skoven, i et lille Hus, som var
 tækket med Straae. Han bankede paa Døren,
 Gaardhunden begynte at gise; der ligede Een
 ud af den lille Sideport, og spurte: hvem
 banker? Budet svarede: "Jeg er et Bud fra
 "Zaren, er Herren hjemme?.. Han er hjemme,
 svarede Manden, og aabnede Døren. Da Bu-
 det traadde ind, sad Herren af Huset ved Il-

den og læste i en Bog. Han stod strax op, og da han hørte af Budet, at Zaren vilde tale med ham, klædte han sig paa, satte sig til Hest, og red med Budet til Zarens Hof. Da Zaren saae ham, spurgte han, hvad han hedde? Og hvor han var fra? Paa det første Spørgsmaal gav han til Svar: han hed Katun; paa det andet begyndte han at fortælle: at han havde været Een af den Sengoriske Fyrstes Hoffolk, at han ved denne Fyrstes Hof havde taalt mange usforkyldte Forsølgelser af ondskabsfulde Folk, som af Misundelse havde sværtet ham; han beklagede sig, at han havde mistet sin Formue og sine Venner, og havde lidt mange uretfærdige Trængsler, og lagde til, da han ikke gad forstille sig, eller tale anderledes end han tænkte, hvilket var meget almindeligt ved den Sengoriske Fyrstes Hof, havde han valgt sig en eensom Boelig i Skoven, hvor han sysselsatte sig med Kundskaber om Urternes Egenkaber, for ved Leilighed at bruge samme til sin Næstes Bedste. Da Katun havde endt sin Tale, bragte Zaren ham til Zarinden. De fandt hende liggende, med Fødderne udstrakte paa en blød Pude, og tildækket med et Teppe af rødt Fløiel, soeret med sorte Nævestind. Hun saae meget bleg ud, hendes

des Dine vare overordentlig matte, hun klagede
 over Riven og Sliden i Fødderne, Søvløshed,
 og Bæmmelse for alle Spiser. Natun erkyn-
 digede sig om hendes Levemaade, og erfarede,
 at Zarinden laae Dag og Nat i et varmt Bæ-
 relse, gjorde sig ikke den ringeste Bevægelse, nød
 aldrig den friske Lust, og ved ethvert Klokkeslet
 spiste snart eet og snart et andet, sov om Dagen,
 og om Natten sladdrede med Hoffruerne og Frel-
 nerne, som stundom kløede hendes Fødder, og
 stundom fortalte hende Eventyr eller Nyheder,
 hvad denne eller hiin gjorde, eller ikke gjorde,
 hvad denne eller hiin talte og ikke talte. Vor
 Skovlæge saade til Zaren: "Kiere Herr Zar,
 "forbyd Din Zarinde at sove om Dagen, og at
 "tale om Natten, at æde og drikke, undtagen
 "ved Middags- og Aftensmaaltidet; befal hende
 "at staae op, og kun om Natten at ligge i Sen-
 "gen; at betiene sig af et Føddækken i et varmt
 "Bærelse duer ganske og aldeles ikke; lad Zar-
 "inden spadserer, kiøre omkring, og nyde den
 "frie Lust. Zaren søgte at overtale Zarinden,
 at hun skulde følge Skovlægens Forskrift, men
 hun gjorde alle Slags Indvendinger, og sagde:
 "Jeg er vant til at leve saaledes, hvorfor skal jeg
 "forandre min Bane, og min Levemaade?"

Endelig erholdte Zarens Bønner Overvægt over Banen. Man løstede Zarinden ud af Sengen, og af det varme Fløiels med sorte Røveskind soerede Teppe; i Begyndelsen ledede man hende under Armene, saa begyndte hun at gaae allene. Snart derpaa satte man hende i en Kane, forspendt med sex Rendsdyr; som havde forgyldte Horn og Krumtræer overtrukne med Hermelinskind og Buglene besatte med Rubiner. Zarinden flørte omkring i hele to Timer, og da hun kom hjem, spiste og sov hun ordentlig; hendes Ansigtifarve forbedrede sig, hun blev igien smuk, som tilforn; hendes Dine funkede som Ild; Hoffruerne og Frøknerne istemmede af Glæde en Sang, som begyndte med disse Ord: "Naturen, vor Læge, har os for-
"undt, at vores Zarinde igien er sund!." Og i sig selv blev Zarinden af den ordentlige Levemaade ikke allene frisk, men Gud skienkede efter et Mars Forløb Zaren og Zarinden ogsaa en Søn, en smuk Zarsøn, som man gav det Navn Fevei, det er: gyldene Soel. Zaren belønnede den duedlige Mand, som uden Lægedom havde helbredet Zarinden, meget rundelig, og lod ham reise til den Boepæl, som han selv havde valgt sig. Herpaa syffelsatte Zaren sig flittig med sin Søn

Op.

Opdragelse. Man gav ham en Opbarterffe, en forstandig Enke, som vidste at skielne, om BARNET skreg, fordi det manglede noget, eller fordi det var sygt, eller fordi det var egensindigt; man søbte det ikke, man sang det ikke i SØVN, man vuggede det aldrig og paa ingen Slags Maade, og gav det ordentlig og i rette Tid at spise. BARNET vorte til, saa det var en Glæde at see. Efter sex Ugers Forløb frembragte man et stort broget Teppe med Blomster-ranker, som var omtrent to Favne langt og ligesaa bredt, og bredde det ud paa Gulvet i Sovestammeret. Naar ZARSONNEN vaagnede, lagde man ham med den høire Side paa Teppe-tet, da han strax vendte sig om paa MAVEN. Dette igientog man daglig nogle Gange. Lidt efter lidt vænte BARNET sig til, at støtte sig paa sine smaae Hænder og Fødder; snart derpaa reiste det sig af sig selv, og gik, førend det endnu var et Aar gammelt, først ved Bæggen, og derpaa omkring i Bærelset. Man begyndte, at fornøie BARNET med udvalgt Vegetøi, hvorved det lærte at kiende alle de Ting, med hvilke det i Verden var omgivet, og som var passende med dets barnlige Begreber. Endnu førend BARNET kunde tale, gjorde det sig selv Tegn for alt,

hvad det ville udtrykke, og kiendte endog allere-
 de Bogstavernes Navne; naar man spurgte det,
 hvor en eller anden Bogstav laae, pegede det paa
 den med Fingrene. Naar det var sygt, vante det
 sig til at være taalmodigt, og holdt sig saa ro-
 ligt som mueligt, hvorved Sngdommens Til-
 fælde bleve lemsældigere og tillige formindskede
 ved Sønnen. Da det var tre Aar gammelt,
 indpodede man det Børnekopperne, efter hvilken
 Tid det viiste desto større Begierlighed til at vide og
 lære alt. Det lærte af sig selv og uden Evang
 at læse, skrive og regne; og dets kiereste Lege
 vare de, hvorved det forøgede sine Kundskaf-
 ber. Zarsønnen havde et godt Hierte, var med-
 lidende, gavmild, lydig, taknemmelig, ærbødig
 imod sine Forældre og Foresatte, høflig, venlig
 og velvillig imod alle Menneſker, ikke tretteker,
 ikke egenſindig, ikke frygtſom; han adlydede ſtedſe
 og overalt Sandheden og den ſunde Fornuſt; han
 talte og hørte gierne Sandhed, afſkyede al Løgn,
 og løn ikke engang for Spøg. Man bragte ham
 Winter og Sommer, og altid, naar det ikke ſka-
 dede hans Sundhed, i den frie Luſt. Da han
 var ſyv Aar gammel, gav man ham en Hofme-
 ſter, en bedaget Herre og retſkaffen Mand.
 Hofmeſteren lod den unge Zarsøn af og til ſidde
lidt

lidt til Hest, han lærte at skyde med Bue og
 Flindt, og at treffe Maalet med Kastespind. Om
 Sommeren svømmede og badede Zarsønnen sig
 i Floden Irtsich. Man valgte for Zarsøn-
 nen idel saadanne Lege, som gave Legemet
 Kræfter og Behændighed, og Siælen Mod og
 Snarraadighed, og styrkede hans medfødde Siæ-
 legaver ved Bøger og Underretning. Zarsøn-
 nen vorte til og blev stærk af Legem, Sundhed
 og Siæleevner. Da han var femten Aar gam-
 mel, blev han fied af det stille, rolige og eens-
 formige Liv i sin Faders Huus, og ønskede, han
 vidste selv ikke hvad. Han ville see den vide
 Verden, hvorledes der staaer til i andre Lande,
 og alt det han havde hørt fortælle, om dette eller
 hiint Land eller hiin Provinds, hvorledes man
 bar sig ad ved dette eller hiint Hof, hvad der var
 i Brug ved denne eller hiin Armee, hvilke For-
 nøielser og Sæder, som herskede hist eller her,
 hvor der var noget sieldent, hvor der var noget
 bedre, og hvor der var noget slettere at see: og
 alt hvad der henhørte til en god Orden. Da
 Zaren og Zarinden erfarede Zarsønnens Foreha-
 vende, kunde de ikke let bestemme sig, at sam-
 tykke denne Reise; Zaren overveiede denne Sag,
 men Zarinden gif ind i sit Bærelse, begyndte at
 græde

græde og sagde til sine Hoffruer, at hun ikke ville
 lade Zarfønnen reise, og at Livet uden ham ville
 være hende en Byrde. Hoffruerne sagde der-
 paa: Græd ikke Zarinde, vi vil nok overtale
 Zarfønnen, at han ikke skal reise til fremmede
 Lande. Zarinden sendte Hoffruerne hen, for at
 overtale Zarfønnen. Fruerne kom til Zarføn-
 nen, og man meldte ham, at Zarinden havde
 sendt nogle af sine fortroelige Hofdamer til ham,
 hvorpaa han strax befalede, at lade dem komme
 for sig. Hoffruerne traadde ind i Zarfønnens
 Bærelse og tiltalte ham paa følgende Maade:
 "Elskværdige Zarføn, Din Frue Moder, Zar-
 inden har sendt os for at overtale Dig; bli-
 "vos os! Din Fader og Moder vil udsøge Dig
 "en smuk Kone, og lade Dig gjøre en kostelig
 "Pels, en Guldstoffes Pels foeret med Zobel;
 "hos os have vi om Vinteren varme Bærelser,
 "om Sommeren skønne Æbler, og grønne En-
 "ge, hvad vil Du gjøre i fremmede Lande?
 "Naar Du har Børn, og vort Hof ikke er uden
 "Arvinger, da vil man lade Dig reise omkring
 "i den vide Verden, men nu er Du Din Mos-
 "ders eeneste Haab og Glæde." Zarfønnen
 svarede derpaa: "Mine kære Fruer, jeg beklæ-
 "ger meget, at min Moder græmmer sig, jeg
 "kan

"Kan dog ikke altid blive hjemme, for at lade
 "Drager flyve i Luften; jeg vil med egne Dine
 "see, hvad erfarne Folk fortælle; jeg vil være
 "Dienvidne om det, som er trykt i Bøger; jeg
 "vil ikke blot kende Tingene efter Andres Si-
 "gende; jeg vil lære at kende Naboelandenes og
 "andre Landes Magt og Svaghed; jeg vil see
 "Bierge, Skove og Fæstninger, Havbuater,
 "Havne og Handelssteder, og tillige bringe Eder
 "smukke Foræringer med." Fruerne bukkede sig
 dybt for Zarsønnen, gik ud af hans Bærelse, og
 begave sig til Zarinden, og overbragte hende
 Zarsønnens Tale. Imedens traadde Zaren, leds-
 faget af Wiismand, ind i Bærelset, og fandt
 Zarinden i stor Bedrøvelse og Kummer; men
 Hoffruerne stode med sammenlagde Hænder ved
 Bæggen og raadsløge, hvad der var at giøre.
 Wiismand stod i Tanker, og Zaren spurgte:
 hvad tænker Herren? Wiismand sagde: "Min
 "Herr Zar, lad Zarsønnen kalde, og sige ham,
 "at Du af Kierlighed for hans Ungdom, ikke
 "kan lade ham reise udenlands, førend han ved
 "Prover har beviist, hvor Iydiq han er Dig, at
 "han har en standhaftig Siæl, at han besidder
 "Taalmodighed i Ulykke, og Maadelighed i Lykke,
 "at han er bestandig, behiørtet, gavmild, edel-
 "modig

"modig og godbødig, paa det han iblandt frem-
 "mede Folk kan forskaffe sig Ære, og Dig Be-
 "rømmelse.„ Denne Tale behagede Zaren, han
 flappede Wiismand med Haanden paa den vens-
 stre Skulder, og sagde til ham: "O min brave
 "Raadgiver, Du er en retskaffen Mand, jeg
 "forærer Dig en høi Hue med en Guldkvast,
 "saaledes som jeg selv bær den paa de melleinste
 "Høitidsdage.„ Wiismand bukkede sig med
 Haanden til Jorden for Zaren, og sagde: "Jeg
 "takker underdanigst, og er stedse Din underda-
 "nigste Tiener.„ Man sendte derpaa til Zars-
 sønnen, og bekiendtgjorde ham Zarens Beslut-
 ning. Zarsønnen hørte sin Faders Befal-
 ning med Underdanighed, og sagde: "Zarens,
 "min Herr Faders Villie skee, jeg skal ikke hand-
 "le derimod, og er villig, i ethvert Tilfælde at
 "gøre, hvad han befaler mig.„ Dagen der-
 paa gik Zaren med Zarsønnen og spadserede i
 Haven. Zaren saae, at der paa et Træ hang
 en fortorret Green, han brød den af, stak den
 i en haard Jordmon, og befalede sin Søn, at
 tage Vandkanden frem, og vande den tørre
 Green et heelt Aar igiennem, to Gange om
 Dagen, Morgen og Aften. Zarsønnen gik
 to Gange om Dagen Morgen og Aften der-
 hen

hen, og vandede den tørre Green med Vand-
 landen. Hans unge Selskabs-Brodre fandt
 dette urimeligt, og sagde med Fortrædelig-
 hed til ham: "Vand den tørre Green saa
 "meget Du vil, der vil dog aldrig være
 "et Træ deraf; Din Fader har udtænkt en
 "Uting, og befaleet Dig det for Eoier. Zar-
 sønnen taug længe, men endelig sagde han til
 dem: "Hør Venner og gode Junkere, hvem der
 "befaler noget, den tilkommer det ogsaa at over-
 "lægge det, det er vores Sag at adlyde i Under-
 "danighed uden Modvillighed, og uden megen
 "Overveielse at fuldbyrde det Befalede. No-
 gen Tid derefter kom Zaren i Haven, ligesom for
 at see, om den tørre Green havde fæstet Rødder,
 han rokkede den, rev den op af Jorden, kastede
 den bort, og befalede Zarsønnen, for Estertiden
 ikke at bestenke denne tørre Green med Vand-
 landen. Om Høsten reed Zarsønnen paa en
 hvid Hingst, med Falke og Høge paa Jagt, for
 at fornøie sig nogle Dage paa aaben Mark. Men
 neppe havde han redet nogle Mile, saa blev han
 allerede indhentet af et Bud fra Zaren, som sagde
 ham: "Zaren, vores Herre byder Dig at vende
 "tilbage, og sender Dig en kostbar Klædning; der
 "ere komne Kalmuckiske Gesandtere til ham, og
 "man

"man ønsker at see Dig i høitidelig Prydelse.,"
 Zarsønnen vendte strax sin hvide Hingst om, og reed
 i fuld Gallop tilbage til sin Fader. Den hvide
 Hingst var ganske stakaandet og sovedede; Zar-
 sønnen steg af, og tørrede sit Ansigt, med et
 hollandisk Værreds Tørklæde. Da Zaren saae
 ham i en gemeen Jagtklædning, spurgte han:
 "Hvorfor har Du ikke taget Din Stadsklædning
 "paa?," Zarsønnen svarede: "Mit Ansigts
 "Sved, ved den hurtigste Opfyldelse af Eders
 "Billie, er mere ærefuld for mig, end en koste-
 "lig Klædning; dersom jeg havde klædet mig om,
 "skulle jeg maaskee være kommet for silde, jeg
 "ønskede at de Kalmukkiske Gesandtere maatte
 "med egne Dine see, med hvilken Jver Eders
 "Søn fuldbyrder Eders Befalninger.," De
 Kalmukkiske Gesandtere overleverede Zarsønnen
 et Brev fra een af Zarindens Beslægtede, den
 Mongoliske Første Agrei. Han indbød Zarsønnen
 til et Besøg. Zarsønnen skrev efter de
 Tidens Brug et Brev af følgende Indhold:
 "Zarsønnen Fevei, til den Mongoliske Første
 "Agrei. Det er Dem bekiendt, at jeg lever
 "hos Zaren, min Herr Fader, uden hvis Sam-
 "tykke jeg ikke kan komme til Dem. I det jeg
 "adlyder ham, lærer jeg, hvorledes man i sin
 "Tid

"Tid skal befale, om det Øvrige, som ellers er for-
 "refaldet, maae Gesandterne selv give dem Efter-
 "retning. Men dette øvrige Forefaldne bestod i
 følgende: De kalmukkiske Gesandtere vare paans-
 dende Folk. Da de saae, at de ikke fik det for-
 ønskete Svar af Zaren, søgte de at forskaffe sig
 Zarsønnen Feveis Fortroelighed. Kalmukkerne
 ville tilegne sig et Stykke Land af det Zariske Ene-
 mærke, tilligemed de dertil hørende Folk og Fæe,
 og troede at kunde bedrage Zarsønnen formedelst
 hans Ungdom, da de saae, at han var imod dem,
 ligesom imod alle Folk, venlig og aabenhjertet.
 De søgte i Begyndelsen, at bevæge ham med li-
 stige Taler, og siden med Bønner, og alle deres
 Bestræbelser bestode egentlig deri: at Fevei skulde
 give dem et egenhændig underskrevet Brev med,
 at man skulde indlade de kalmukkiske Tropper i
 Grændsefæstningen. De søgte at bevæge ham til
 Medlidenhed, og sagde: "Vi ere fattige Folk, men
 "I ere rige, hvad kan flige Smaating hins-
 "dre Eder? Zarsønnen agtede det ikke, og
 sagde til dem med Snarraadighed: at han ikke
 gjorde det, at Stæderne ikke tilhørte ham, men
 Zaren, og at han raadede dem, for Estertiden ikke
 at falde ham besværlig med deslige Begieringer.
 Herpaa lovede de ham, og de hos ham værende
 Personer alle Slags Fordele og store Gaver, der-
 som han ville gjøre sig Umage for, at overtale Za-
 ren,

ren, at han tillod dem, at græsse deres Faar paa Fæstningens Græsgange. Men Fereis Svar var stedse uforanderligt, han sagde til dem med en temmelig spodsk Smil, uden at forhøje sin Røst: "Fattige have i Almindelighed Intet at forære de "Rige, jeg imodtager selv ingen Gaver, og alle "de som tiene mig troe, ere forbudne at giøre det. " Da Kalmukkerne hverken ved Overtalelser eller belovede Foræringer kunde opnaae deres Hiemed, tiltraadde de deres Hiemreise. De mødte underveis nogle Tatarer af den store Mængde, som reiser omkring i Handelsanliggender, og sagde til dem: "Bores Gesandts yngste Søn er løbet fra "os, det er et ungt Menneffe, dersom I finde "ham, saa bring ham igien til Faderen. " Tatarerne sagde: "Godt, dersom vi finde ham, saa "skal vi nok bringe ham. " Tatarerne vare dengang usædelige, grove Folk, de bleve, efter nogle Dages Reise i Marken, vaer et ungt Menneffe, som gif til Guds uden Følge, og troede, at det var Gesandts Søn. De omringede ham i Hobetal, vilde bortføre ham med Magt og sagde: "Du er "vist den Flygtning, som vi søge. " Det unge Menneffe sagde derpaa: "I giøre mig megen Uret, "jeg er ingen Flygtning, men en ærlig Mands "Søn. " Da de ikke troede dette, men ville bortføre ham med Bold, stillede det unge Menneffe sig med Ryggen imod et Træ, trak sin Sabel ud af

Sles

Skeden og sagde: "Den første som angriber mig, skal aldrig komme til sit Hiem igien. . . Tatarerne studsede og vidste ikke, hvorledes de skulle gribe ham, men han saae standhaftig paa dem og sagde: "Mig synes, I have gjort mig ligesaa frygt- som, som jeg gjør Eder modige. . . I samme Dieblig kom en Vagt fra Zaren ridende forbi, som adspredede Tatarerne, og bemægtigede sig de af dem, som ikke vare hurtige nok til at flygte. Anførereren for Vagten saae med Forbauselse, at Zarsønnen Fevei var det unge Mennecke, som Tatarerne havde holdt for Gesandtens Søn, omendsskiønt han ikke i mindste Maade lignede en Kalmuk. Da Zarsønnen saae disse Folkes Dumhed, Uvidenhed og Uforstand, bad han selv, at de maatte løslades, hvorpaa man lod Tatarerne reise hiem. Da Zaren Ta-o-a-u hørte dette, blev han meget vred, da han holdt det for stridende imod sin Magt, at man uden hans Vidende havde løsladt saa store Forbrydere, som havde villet bortføre Zarsønnen Fevei Toa-a-u Søn. Han sagde derfor i Brede til Zarsønnen: „Hvad kom det Dig ved at bede „for dem? Du blander Dig i Ting, min Søn, „som ikke angaae Dig, jeg allene har Magt at „tilgive og at straffe; Du er min kiere Søn, men „jeg er Besidder og en ivrig Forsvarer af min „Magt.“ Da Zarsønnen saae, at Zaren var vred paa ham, sagde han: Jeg har gjort Uret,

„min Herr Fader, men deri er allene min Medlid-
 „denhed Skyld.“ Hverpaa stod han for Zaren
 med en ærbødig Taushed, men Zaren var i sin
 Uvillighed ikke tilfreds dermed, og spurgte ham:
 „Hvorfor staaer Du der saa stum, som om Du i
 „Dit Hierte bedømte min Tale, har Din Herr
 „Hofmester lært Dig det?“ „Nei,“ svarede Fe-
 vei med en sagte Stemme, han lærte mig uden Af-
 „ladelse, at bære Eders Brede med Taalmodig-
 „hed, og ikke være gienstridig. Min Forseelse
 „staaer for mig, det gjør mig hiertelig ondt, at
 „jeg har opbragt Dem til Brede.“ Disse Ord
 formildede lidt Zarens faderlige Hierte, han sag-
 de: „gaae du kua hjem.“ Zarsønnen kyssede sin
 Faders Haand og gik i sit Kammer. Imod Af-
 ten følede han Kulde, Sidesling og Tunghed i
 Hovedet, og kunde den hele Nat ikke sove, imod
 Morgenens fornam han stærk Hede, og man
 lod Zaren og Zarinden sige, at Zarsønnen var
 syg. Forældrene kom til ham, Sygdommen tog
 hver Time til, men Fevei bar den modig, og var
 saa taalmodig og roelig, at han næsten aldrig kla-
 gede: uden naar Lægen spurgte: Hvorledes og
 paa hvad Sted det smertede ham. Endelig vandt
 Zarsønnens Ungdom, og den troefaste Omsorg af
 alle dem, som vare omkring ham, Overhaand
 over Sygdommen. Fevei blev igien fuldkom-
 men frisk, og havde under Sygdommen været

meget. Den almindelige Mand sagde, at det havde være en Sygdom til Bert, eller, som andre kaldte det, til Skæggets Udbrud, og i sig selv beyndte Zarsønnen snart derefter lidt efter lidt, at klippe sin Knebelbart med en i Guld indfattet Sax. Glæden over hans Helbredelse var oprigtig og hiertelig, og Digterne forfattede derover nye Sange fulde af overordentlige Berømmelser. Favei elskede ingen Smigrerier, han overveiede dette, og sagde til sine Hofbetientere: „Lad ingen „Stolthed indsnige sig i mit Hierte, og igientag „derfor hver Dag, naar jeg vaagner af min nat- „te Søvn, disse Ord: Favei, staae op af dit „Leie, og tænk hele Dagen paa, at Du er et „Menneske, ligesom vi.“ Følgende Foraar reed Zarsønnen engang paa Landet og holdt i Forbiru- dende uformodentlig hos Herr Wiismand. Han steg af Hesten, gik ind i Forgemakket, og tøvede der saa længe, som man løb at melde Herren af Huset, at Favei var kommet for at besøge ham. Tmedens forløb nogen Tid, og Faveis unge Led- sagerer begyndte at blive kiedsommelige, og sagde, at Herren af Huset var meget uhøflig, at han lod Prindsen vente saa længe. Favei svarede herpaa: „Herr Wiismand har mange Forretninger for Za- „ren, maaskee jeg har ikke valgt en beleilig Tid „for ham, det maae ikke falde os unge Folk tungt, „at vente lidt; Herr Wiismand har jo selv tilforn uden

„uden at blive fortrydelig, ventet i mit Forgemak. Strax derpaa kom den gamle Herre meget hurtig, og undskyldte sin Forhalning. Zarsonnen omfavnede ham, og sagde: „Det er let at undskyldte den, paa hvis troe Tieneste, hvorom mine Forældre har fortalt mig saa meget, jeg steds maae tænke.“ Wiismand bukkede sig dybt, og svarede med Glædestaarer: „Eders Ord ere mig enffeltiae at høre, og vil forlænge mit Liv.“ Zarsonnen spiste Froekost hos ham i et Lysthuus paa en stor Søe. Han saae fra den Bænk, hvorpaa han sad, igiennem Viinduet, og blev vaer en liden Baad, og i Baaden en Fisker, som foer omkring paa Vandet. Zarsonnen fik Lyst til at reise i denne Baad, han stod op af Bænken, gik ud af Døren, raabte paa Fiskeren, og gik hen for at sætte sig i Baaden. Da kom Folket løbende til; nogle sagde: det var farligt at reise i en saa lille Baad; andre, at Baaden var for gammel, andre, at den kantrede; andre, at den var raaden, og andre, at der ville reise sig en Storm, kort, man beskrev Prindsen tusende Forfkrækkelser, imedens Fvevi selv tog en Alare af Fiskerens Haand, og saade: „Fiskeren er jo et Menneffe, og reiste i Baaden og druknede ikke, Fvevi er ogsaa et Menneffe, og kan reise deri, uden at drukne. Jeg er opdraget i Gudsfrugt, og anden Frygt kiender jeg ikke.“ Med disse Ord satte Fvevi sig i Baaden,

den, roede og seilede paa Søen, og reiste omendstiont i et ublidt Veir, længe omkring. Han kom lykkelig tilbage til Landet, tog Afsked fra Herren i Huset, satte den venstre Fod i Stigbaiglen, kastede sig paa Hesten, og galoperte hjem. Wiismand, som var meget glad over dette Besøg, sagde om Aftenen til sine Venner: „Fovei har iblant andre den roesværdige Gave, at han forstaaer at tale med enhver, som om han søgte hans Velvillighed, og at der intet Spor kan merkes, at han af blot Naade taler med nogen. Zarsønnen er ikke stolt, han elsker sin Næste, som sig selv, og da han veed, at han er et Menneske, saa tænker han, naar han taler med nogen, ogsaa stedse derpaa, at han er et Menneske; men enhver af os føler, omendstiont han første Gang taler med ham, en vis Opmuntring, og en Fortroelighed, som Fovei, ved en hans tierte medfødt Medlædelse og Høflighed, veed at opvække.“ Disse tænkeverdige Ord, som Wiismand i sine Venners Nærværelse havde fortalt til Foveis Betsammelse, ville disse den næste Dag igien fortælle paa det nøieste, men kunde ikke erindre sig det sande Foredrag. Nysgierrige Folk optage undertiden den blotte Udside, undertiden Midten, og undertiden Slutningen af en Tale, uden at vide Sagens Sammenhæng. Wiismand havde Misundere, som erholdte denne Samtale ganske lemlæstet, bragte den forqvælet for Zarsønnens Øren, og fortalte: Wiismand havde sagt: at Fovei var stolt, foruden andre Talemaader, som ikke vare til Prindsens Betsammelse. Fovei hørte dette meget koldsendig, og sagde: „Jeg lader mig det stedse være magtpaaliggende at forbedre mine Feil, og er Wiismand forbudt, at han ved sin Tale har givet mig en ny Leilighed dertil.“ Smidlerid forandrede han slet ikke sin Omgang imod Wiismand, og erfarede snart derefter, hvad der virkelig var skeet.

Om Sommeren kom Fevei enaang uformodentlig til en rui Riobmand, for at erkjendige sig om, hvormed han handlede. Riobmanden, som var meget glad over Zarfsonnens Besog, vilde efter den Tids Brug frembringe mange Foraringer, hvortil man bragte Solvkrucker paa forvaldte Bode, Guldstoffes Sække fulde af Guld, tilligemed kostbart Velsverk og virkede verfiffe Silketapper i Bærelset. Paa samme Tid traadde ogsaa Bertens Datter, en una smuk Enke, i sorte Klæder, med en bedrøvet Mine ind i Bærelset, og laade Foraringerne for Zarfsonnens Fodder. Faderen bad at imodtage Foraringerne, men om sin Datter sagde han: „Hun blev trykket af sin Mand's Beslægtede og Betroere.“ Fevei svarede herpaa: „Jea imodtager gierne Eders Foraringer, og giver Eders Datter dem allesammen til Medgift, tillige ønsker jeg, at hun snart maae finde en Brudaom, som mere elsker hendes Dyd, end hendes Skionhed og Riidom.“ Da Fevei kom hjem igien, horte han, at hans Ridknegt var styrtet med Hesten, og havde farlig beskadiaet Foden. Han gik hen for at see ham, sendte Bud til Lægen, og lod, medens man forbandt Foden, fulde Stovlen med Penge, og sagde: „Du, giv Ridknekten det, det er for det forste nok, til at betale Lægemidlerne med.“ Paa samme Tid, eller strax derefter, gjorde Folkene af den gyldne Horde et Indfald i Zarfens Enemærke, bemægtiaede sig adskillige zariffe Undersaatter, og ville føre dem bort med sig. Zarf kaldte sine Tropper sammen, og affærdigede dem, for at drive Folkene af den gyldne Horde tilbage. Tropperne brode op om Foraaret, dreve Folkene af den gyldne Horde igien tilbage over Grændsen, og sendte Zarf, tilligemed hans egne befriede Undersaatter, nogle Fanane af den gyldne Hordes Folk. Den Gang sagde mange: „Saa stemt som den gyldne Hordes Folk have omgaaedes med vore Fangne, saaledes maae vi ogsaa omgaaes med den gyldne Hordes Fangne.“ Da dens Tale kom Prinds Fevei for Ørne, sagde han: „Det sommer os ikke at antage en slet Dvsørsel, lad den gyldne Hordes Folk antage af os en menneskefærlig Dvsørsel i Mennesker, tilligemed andre Dyder, maatte der dog hos os findes Monsteret paa alt Godt!“ Et Aar efter den Tid tog Zarfsonnen en Kone, og avlede Born, som lignede ham meget; noale Aar derefter reiste han til adskillige Lande, og kom tilbage igien. Fevei og hans hele Slægt levede til en høj Alderdom, og han er indtil denne Dag berømt iblant det Folk, hvor han har levet.

1877

100
100
100
100

